

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

HAYES BROTHERS SERIES
BOOK FOUR

TOO strong

I. A. DICE

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

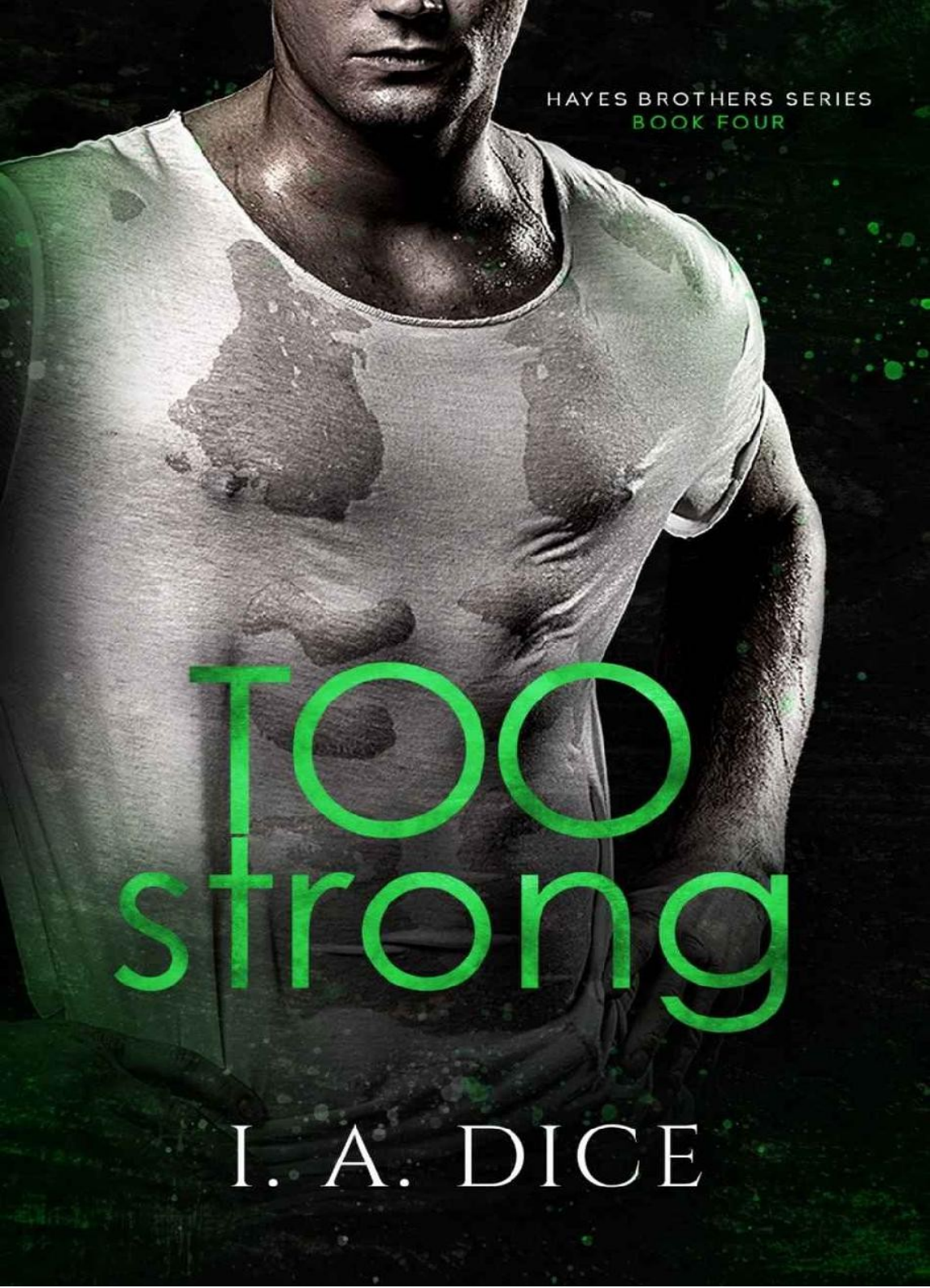
Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılmak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

The book cover features a close-up, high-contrast photograph of a man's torso and face. He is wearing a white, wet tank top that clings to his muscular body. The background is dark and textured with greenish, particle-like effects. The title 'Too Strong' is written in large, green, sans-serif font, with 'Too' on the top line and 'Strong' on the bottom line. The author's name 'I. A. DICE' is at the bottom in white, serif font. In the top right corner, the text 'HAYES BROTHERS SERIES' and 'BOOK FOUR' is written in a small, white, sans-serif font.

HAYES BROTHERS SERIES
BOOK FOUR

Too Strong

I. A. DICE

Copyright© 2023 by I. A. Dice

Tüm hakları saklıdır.

Bu yayının hiçbir bölümü, eleştirel incelemelerde yer alan kısa alıntılar ve telif hakkı yasasının izin verdiği diğer bazı ticari olmayan kullanımlar dışında, yayıncının önceden yazılı izni olmaksızın fotokopi, kayıt veya diğer elektronik veya mekanik yöntemler de dahil olmak üzere herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz, dağıtılamaz veya iletilemez.

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, işletmeler, yerler, olaylar, yöreler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali bir şekilde kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle veya gerçek olaylarla olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Editör: Dave Holwill

e-Kitap Kapağı: Dez Purington, Pretty in Ink Creations'da

Hayes Kardeşler serisinin çizimleri muhteşem bir sanatçı tarafından yapıldı
- Danny O'Connor DOC Art. Serideki her FMC'yi mükemmel bir şekilde yakaladı ve kızları hayata geçirmek için nazikçe yarattığı her parçayı kesinlikle seviyorum.

Çalışmalarını buradan takip
edebilirsiniz: Facebook: Danny
O'Connor (DOC) Instagram:
@artbydoc
Web sitesi: www.docart.bigcartel.com

Tetikleyici Uyarı

Lütfen bu kitabın bazı okuyucular için tetikleyici olabilecek temalar ve durumlar içerdiğini unutmayın. Tetikleyicilerin bir listesi için lütfen [web sitemi](#) ziyaret edin.

BİR

Conor

"HAZIR MISIN?" Cody kapalı kapıya yumruğuyla vurarak bağıyor. "Acele et!"

Her zamanki gibi sabırsız. Partinin başlamasına daha bir saat var ama o her şeyini hazırlamış, harekete geçmeye hazır. Her zaman Nico'nun bahçesini çok fazla insanla doldurmak için her fırsata atlayan ilk kişi ve her zaman en son temizlik yapan kişi.

Ev hazır, süslemeler yerinde ama bir süre kimse gelmeyecek. Ne zaman saat altı desek, en az yediye kadar kimse gelmiyor. "Beş dakika!" Ben de kostümümü giyerek bağıyorum.

Kot pantolon, tişört, bu yılki F1 koleksiyonundan en sevdiğim saat ve yepyeni, bembeyaz Jordan'lar. Aynadaki yansımamı kontrol ediyorum, sonra saate bakıyorum. Görünüşe göre fazla telafi etmişim çünkü ne biliyorsunuz? Yarım dakika içinde hazırım.

Cody kapımın önünde duruyor, rahatça karşı duvara yaslanmış, gözleri cep telefonunun ekranına odaklanmış, parmakları bir şeyler yazıyor. *Kostümü* tıpkı benimki gibi -düşük çaba- gerçi '*Hata 404 Kostüm bulunamadı*' tişörtümü internette aldığımı düşünürsek, sanırım onunki daha fazla çaba gerektirdi.

Kaburgalarını çevreleyen kırmızı ipek kurdele dışında tamamen beyaz giymiş - kesinlikle Mia'nın hediyesi - ve göğsünün üzerinde büyük bir fiyonkla bitiyor. Üzerinde 'Tüm Kadınlara' yazan büyük bir hediye etiketi: *Tüm Kadınlara; Kimden: Tanrı* yazılı büyük bir hediye etiketi omzundan sarkarak göğüs kaslarına çarpıyor.

"Hiç adil değil," diye mırıldandım, bu fikri ben bulmadığım için sinirlenmiştim. "Kadınlar için bir hediye sayılmazsın, kardeşim. Colt ne giyiyor?" Cody'yi aşağıya kadar takip ederken her yerden sarkan sahte örümcek ağlarını atlatıyorum.

Bizimle yaşayan bir kadın olması, dekorasyonun da yenilenmesi anlamına geliyor. Geçen yıl ağabeyimiz Nico bu saçmalığa izin vermezdi.

Lanet olsun, geçen yıl Cadılar Bayramı partisi vermeyi hayal bile edemezdik.

Şimdi ona bir bak. Dün sabahı balkabağı oyarak, öğleden sonrayı da kızı Mia ile alışveriş yaparak ve eve sığmayacak kadar çok süs satın alarak geçirdi. Bugün de erkenden kalkıp örümcek ağlarını, fenerleri, mumları ve Mia'nın aldığı bir milyon çeşit ürkütücü şeyi yerleştirmemize yardım etti.

"Hiçbir fikrim yok, ama bahse girerim onun kostümü de bizimki kadar yaratıcıdır," diyor Cody, Mia'nın eliyle işaret ettiği oturma odasına girerek, sessizce bize

Sesi kısık tut. Cody hemen sesini alçaltarak, "Neden giyinmedin?" diye fısıldıyor.

"Beş dakika daha," diyor narin parmaklarını Nico'nun kalın, siyah saçlarında gezdirirken. "Kestirmeye ihtiyacı vardı."

Yüzük parmağında büyükannemize ait zümrüt bir nişan yüzüğü parıltıyor. Bir haftadır gururla takıyor, mesajı gün gibi açık: Nişanlandık.

Kardeşimin dizlerinin üzerine çökeceği günü göreceğimi hiç düşünmemiştim. Ve haklıydım.

Evlenmedi.

En azından geleneksel, yaygın olarak kabul edilen şekilde değil. Mia'nın anlattığına göre, ona evlenmesini *söylemiş*.

Anlaşıldı. Nico her zaman istediğini alır.

Yine de robotik, ateş püsküren, işkolik, A sınıfı bir pislikten şu anda Mia'nın karnında uyuyan bu adama nasıl dönüştüğü beni şaşırtmaya devam edecek. Hâlâ bunların hepsi var ama bugünlerde sadece kız arkadaşı için daha yumuşak bir tarafı var.

Mia kanepenin köşesinde oturmuş saçlarıyla oynarken, Nico da onun önünde, bacaklarının arasında, kolları iki yanında, yüzü beline gömülü bir şekilde yatıyor. Bu ortak bir görüntü. Nico ona dokunmadan on dakika bile duramıyor.

İyi ki her zaman giyinik oluyorlar, yoksa gözbebeklerimi beyazlatmak zorunda kalırdım.

Odanın etrafına kısa bir bakış atıp nihai sonuca hayran kaldım. Cody, Colt ve ben dekorasyona yardım ettik ama Mia devam etti ve biz günü sonlandırdıktan çok sonra bile buraya kendi dokunuşunu kattı.

Zemin katın tamamı ürkütücü bir his uyandırıyor. Tavandan tül perdeler gibi örümcek ağları sarkıyor. Kağıttan yarasalar ve örümcekler ince teller üzerinde çırpınıyor, açık pencerelerden giren cereyanda kanatları hışırdıyor.

Gargoyleler, iskeletler ve geniş, boyalı gözleri olan topalsız porselen bebekler odanın her köşesinden bakıyor ve duvarlara gölgeler düşüren turuncu mum ışığıyla zaten ürkütücü olan atmosferi daha da güçlendiriyor.

Havada balkabağı baharatı ve Nico ile Mia'nın ilk konukları için mutfakta bekleyen parmak yiyecek büfesi var. Burada ayrı bir parti veriyorlar, bu yüzden ağabeylerimi görmek için bu gece dışarıda bizimki ve içeride onlarınki arasında gidip geleceğim.

Bahçedeki parti sahnemiz de aynı derecede ürkütücü. Örümcek ağlarıyla kaplı budaklı ağaç dalları dönüp duruyor, minyatür bir mezarlıkta plastik mezar taşları çimlerin arasından çıkıyor, oyulmuş balkabakları evin yanında sırtlıyor ve derme çatma sahneye daha fazla örümcek ağı yapıyor.

Bu sefer tipik bir Hayes Koleji şarkısı olmayacak. Bu yılın başlarında Mia'nın başına gelenlerden sonra davetli listesi konusunda çok seçici davrandık. Hayır.

Jake Grey'in arkadaşları ve -Cody'nin içini rahatlatacak şekilde- Blair Fitzpatrick yok.

Yine de bir şekilde buraya gelirse şaşırmayacağım.

Gelmese daha iyi olur çünkü Cody ne zaman o yakınlarda olsa kendini kaybediyor.

Mia söz konusu olduğunda hâlâ o yüce amaç duygusuna sahip, ağabey modu tam anlamıyla devrede. Gerçek bir kız kardeşimizin olmaması iyi bir şey; bizden nefret ederdi.

"Gördün mü? Ona el işi yaptırırsan olacağı bu, Bug," diyorum Mia'ya, çenemi Nico'ya dikerek. "Bununla başa çıkamaz."

"Bacaklarının arasına girmek için her bahane." Nico dirseklerinin üzerinde yükselip Mia'nın yanına oturdu, sonra bacaklarını kucağına çekti. "Cadılar Bayramı partisi vermene izin veriyorum ve sen *bunu* mu giyiyorsun?" Parmağı Cody ve benim aramda gidip geliyor. "Madem komik olmaya çalışıyorsun, o hediye etiketi aletin üzerinde olmalı."

"Sen ne olarak giyiniyorsun?" Cody etiketi kasıklarının üzerinde kaydırarak bu fikri eğlendirerek soruyor.

Colt odaya girerek, "Eğer birbiriyle uyumlu kostümler giydiğinizi söylerseniz, bütün gece sizinle dalga geçmekten sorumlu tutulmayacağım," diyor.

"Sihirli sekiz top mu?" Mia kıkırdıyor, gözleri onun tişörtünü tarıyor. Siyah giyinmişti, göğsünde sekiz top amblemi vardı. "Bakalım..." Büzülmüş ağzına vuruyor. "Ah, biliyorum! Bu yıl aşık olacak mısınız?"

Colt burnundan aşağı eğlenerek bir hava üflüyor ve sırtında içinde '*Google it*' yazan mavi bir üçgeni ortaya çıkarmak için dönüyor.

"Bu hiç eğlenceli değil. Bunu ciddiye alman gerekiyordu!"

"Senden ve belki Theo'dan başka kimse doğru düzgün giyinmeyecek," diyor Cody, kalçasını kanepenin arkasına dayayarak. "Kızlar Harley Quinn, seksi polisler, seksi hemşireler ya da seksi... bir şey olarak gelecek ve erkekler ya bizim gibi az çaba gösterecek ya da tam Horoz olacak."

"Horoz mu?" Mia kaşlarını birleştirdi.

"Evet, yeni *Top Gun filminden*. Bahse girerim pilot üniforması giymiş ve takma bıyıklı en az birkaç adam göreceğiz."

Colt saatini ayarlayarak, "Onlar bu gece sevişecek adamlar olacak," diye ekliyor. "Kaçırılmış fırsat," diye düşündü Nico, ayağa kalkarken Mia'yı da yanına alarak. "Biz hazırlanmalıyım."

Üst kata çıktılar. Colt garajdaki soğutucudan üç bira alıp arka bahçeye gidiyor ve on dakika boyunca her şeyin hazır olup olmadığını kontrol ediyor.

Kısa süre sonra Six geldi, karanlıkta parlayan bir iskelet gibi giyinmişti. Bir DJ için oldukça havalı.

Saat yediye on kala kapı çalıyor, ben de Nico ve Mia'nın henüz hazır olmasını beklemeden içeri giriyorum. Ne zaman birlikte yukarı çıksalar

bir saatten fazla oldu.

Ne benim, ne Cody'nin ne de Colt'un onları henüz iş üstünde yakalayamamış olması bir mucize. Mia Haziran ayında Nico'nun yanına taşındı, bu yüzden şimdiye kadar istenmeyen görüntülerle dolu bir hafıza bankası bekliyordum, ama hayır. Nico nerede ve ne zaman sevişeceklerini seçerken alışılmadık derecede dikkatli davranıyor.

Üç yıl önce buraya taşındığımızdan beri sayısız rastgele kadını becerirken yakaladık onu. Eski sevgilisi hariç, hiçbirini yatak odasına götürmediği için şaşırtıcı değil. Aletini her zaman oturma odasında, mutfakta, garajda, hatta merdivenlerde ıslatırdı.

Mia ile birlikte olduğundan beri Colt, Cody ve ben eve döndüğümüzde daha fazla gürültü yapmayı kural haline getirdik. Giyinmek için bir dakikaya ihtiyaçları olabilir diye kapıyı kapatıp koridordan geçerken acele etmiyoruz ama şimdiye kadar hayatlarını değiştirecek, ruhlarını yaralayacak bir olayla karşılaşmadık. Parmaklar çapraz.

Hayatımın bir döneminde tüm kardeşlerimi iş başında gördüm ama umarım Mia'yı hiç görmem. O benim küçük kardeşim. Onun seks yaptığını düşünmek bile çok yanlış.

Garajı koşarak geçip merdivenlerden yukarı çıkıyorum ve on dakika kala hangi kardeşim geldiyse onu içeri alıyorum. Kesinlikle Logan değil. O adam dakiklığın ne demek olduğunu anlamıyor.

Yine de kardeşlerimden biri değil.

"Oh, hey," diyor dışarıdaki kız ben kapıyı açarken. "Sen üçüzlerden biri olmalısın." Siyah gözlerini bana diyor. "Conor, değil mi?"

"Evet, peki sen...?" *Burada olmak için çok genç.*

Birinci sınıfları davet etmedik. Çok vahşiler - liseyi yeni bitirdiler ve üniversite partilerinin ilk tadını alıyorlar. Ve bu kız da kesinlikle birinci sınıf öğrencisi.

Eğer öyleyse. Belki de hala lisededir.

Kesinlikle burada olmamalı ama parti için giyinmiş, demek ki biri onu davet etmiş. Dahası, Wednesday Addams gibi giyinmiş.

Seksi bir versiyonu olmadığını düşünürsek, cesurca.

Yine de ona yakışıyor. Mükemmel bir şekilde. İki örgülü simsiyah saçları, kakülleri ve siyah elbisesi görünümünü tamamlıyor ve teniyle kontrast oluşturuyor. Çarşamba günkü kadar solgun değil ama bu da görünümünü bozmuyor.

"Ben Rose," diyor ayaklarının üzerinde sallanarak.

Harika... Bunun bana hiçbir faydası yok.

Saçlarımı geriye tarıyorum, rahatsız oluyorum. "Kaba olmaya çalışmıyorum ama kim olduğun ya da ne olduğun hakkında hiçbir fikrim yok-"

"Beni Mia davet etti," diye açıklıyor, bariz kızgınlığımdan etkilenmemiş, içten gülümsemesi iri gözlerinin kenarlarını kırıştırıyor. "Sanırım bana onun öğrencisi diyebilirsin. Bana haftada üç kez piyano dersi veriyor."

Ah, doğru. Mia bu kızıdan bahsetmişti ama bugünlerde evde pek vakit geçirmiyorum, Colt ve Cody de öyle. Çoğunlukla dışarıda parti yapıyoruz ya da şehirde amaçsızca araba sürüyoruz, bu yüzden Rose'la tanışma fırsatımız olmadı.

Bir ayağımdan diğerine adım atıyorum, onu içeri almak için kapıyı daha da açıyorum.

Botunun üzerinde dönüyor, gözlerimin kaçınılmaz bir şekilde onu takip ettiği araba yoluna el sallıyor. Beton basamakların dibinde bir ölüm tuzağı park etmiş duruyor: bir Mercury Cougar, başka bir çağdan kalma, en az otuz yıllık, belki de daha fazla.

Araba Himalayalar'da ralli yapmış gibi hırpalanmış ve kimse göçükleri onarmaya zahmet etmemiş. Ön tampon sadece kesilmemiş fermuarlarla tutturulmuş, yan ayna koli bandıyla bantlanmış ve tüm bu pasın hangi rengi gizlediğine dair hiçbir fikrim yok. Ayrıca, ciğerlerinizin çalışmasını bir kalp atışında durdurabilecek yoğun siyah bir duman bulutu çıkarıyor.

"Seni on birden sonra alırım," diye bağıyor çizgili siyah ve sarı bir bluz -ya da belki bir elbise- giymiş bir kız sürücü koltuğundan. "İçki içme!" Saç bandına yapıştırılmış arı antenleri mutlulukla sallanıyor.

Rose ona başparmağıyla onay veriyor, kulaktan kulağa gülümsüyor. Ben direksiyondaki kıza daha iyi bakamadan arabayı hareket ettiriyor ve arkasında zehirli bir emisyon bulutu bırakarak garaj yolundan aşağı yuvarlanıyor.

"On bir mi? Parti ancak o zaman güzelleşmeye başlayacak," diyorum ve Rose'un eşikten geçmesine izin vermek için kenara çekiliyorum.

"Eminim, ama başka seçeneğim yok. İşten gelirken beni alacak." "Hey, buradasın!" Mia alkışlıyor, Nico'yla birlikte tıkr tıkr merdivenlerden iniyor. yakın arkasından.

"Hayır. Lanet olsun. *Way*," diye gürlüyorum, onlara bakıyorum.

Her zamanki gibi şirin, ışıltılı bir taç ve göğsünde büyük bir Q ve kalp baskısı olan siyah, kırmızı ve beyaz bir tütü elbise giyiyor. Hareket ettikçe yumuşak kumaş bacaklarının etrafında sallanıyor ama çenemin açık kalmasının nedeni Mia değil.

Nico. Siyah bir pantolon ve gömlek giymiş, kaslı göğüs kaslarında kırmızı bir K ve kalp var. Geniş omuzlarının üzerinden uzun kırmızı bir pelerin sarkıyor, koca kafasının üstünde de ona uygun bir taç var. Muhteşem bir süper kahraman gibi görünüyor. Kraliçesini hayali tehlikelerden kurtarmaya hazır ölümcül bir kral.

"Kupa Kralı ve Kraliçesi," diye düşündü Rose, kapıyı arkasından kapatırken. "Çok uygun."

"Tanrım, kırbaçlanmışsın, kardeşim. Colt seni görene kadar bekle. Bu eğlenceli olacak." "*O kırbaçlanana* kadar bekle," diye karşılık veriyor Nico sırtarak.

Böyle bir şeyin asla olmayacağını söylemek istiyorum ama bunu Nico için söylemiştim, yani... evet. Aynı hatayı tekrar yapmayacağım.

Hepimiz bir noktada kırbaçlanacağız.

Mia, Rose'u mutfaka çekiyor ve Nico da onu takip ediyor, hırıltılı bir Rottweiler, her zaman kızının yanında.

Burada görülecek bir şey yok, bu yüzden diğer kardeşlerime bahçede katılıyorum, insanlar nihayet yan kapıdan akın ediyor.

Beklendiği gibi, kızların çoğu seksi, neredeyse hiç giymedikleri kostümlerle gelirken, erkekler bazıları komik olsa da çok az çaba sarf ediyor.

Justin Montgomery'nin sırtından mor karton kanatlar çıkıyor, tişörtünde floresan yeşili kalemle '*Booze Light Beer*' yazıyor. Başka bir adamın göğsü gri boya örnekleriyle kaplı, bu yüzden onun '*Grinin 50 Tonu*' olduğunu varsayıyorum ve...

İşte, bir kazananımız var.

Arkadaş çevremizdeki kızıl saçlı adamın boynunda beş somun ekmek asılı ve altında siyah mürekkeple yazılmış '*Ginger Bread Man*' yazılı bir çıkartma var.

Kimsenin bunu geçmesine imkan yok.

Birçok tuvalet kağıdı mumyası, altında Superman tişörtü olan siyah gömlekli adamlar ve korkunç lastik maskelerden sonra Brandon Price geliyor. Kral gözden düştü.

Mia'nın saldırıya uğradığı gece Nico onu evden kovduğundan beri çok iyi davranıyor.

Kendini beğenmiş tavrını bir yerlerde kaybetmiş, affımızı kazanmak için çok çalışıyor. İflah olmaz bir salak olmadığını kanıtlamak için.

Bu konuda jüri hâlâ kararını vermedi.

Mia birkaç gün önce ben, Colt ve Cody'nin onu davet edip etmemeyi tartıştığımızı duymuş. O iyi kalpli küçük böcek, davet etmemiz gerektiğini söyledi. Onu zaten yılsonu ve mezuniyet partilerinden dışlamıştık. Takımdan birkaç kişi dışında sahip olduğu tüm arkadaşlarını kaybetti.

Bu arada, son birkaç aydır suyun üzerinde yürüdüğü için kredisi hak ettiği yerde. Sanırım ne kadar değiştiğini bu gece göreceğiz.

Bahçeye giriyor, kostümü için çaba sarf eden tek adam: yüzlerce küçük beyaz plastik dikenle kaplı yeşil bir tulum. Dikenler için bir kutu plastik çatal kesmiş olmalı.

"Kaktüs mü?!" Cody, Brandon'ın elini sıkarak soruyor. "Ne oluyor be adam? Neden kaktüs?"

"Daha derine in," diyor Brandon, yanlarında durduğumda sırtımı sıvazlayarak. "Bunlar ne?" Bir dikene dokunuyor.

"Teknik terim mi istiyorsun? Kim bilir. Diken mi?"

"Sayılır, evet, ama aradığım şey değil," diye itiraf ediyor, başını sallıyor. "Ne işe yararlar?"

"Can yakıyorlar," diyor Cody, kaşları birbirine çarparak. "Bu bir oyun mu? Bir rebus mu? Tahmin edersem bir şey kazansam iyi olur."

"Onlara diken deniyor," diyor Colt. "O dikenli bir kaktüs, yani onun bir..." Gözleri bizim şaşkın ifadelerimiz arasında gidip geliyor, bir şeyler bulmayı bekliyor. "O kocaman bir hıyar, sizi aptallar."

Bir kahkaha patlatıyorum ama Cody'nin bunu anlayıp bana katılması birkaç saniye daha alıyor. "Bu kesinlikle uygun. En azından sen biliyorsun."

Brandon başını sallıyor, oturma odasının pencerelerine bakıyor, yüz hatları buruşmuş. Bunun gözlerindeki acıyı maskeleyeceğini sanıyor. Ama örtmüyor. "Bu gece şarkı söyleyecek mi?"

"Evet, ama sadece birkaç şarkı. Yukarıda kendi partilerini veriyorlar. Kardeşlerimiz ve anne babamız da gelecek, o yüzden uslu dursan iyi olur."

Nico'nun *Q*'dan çıkarken onu kollarında gördüğünden beri Mia'yı *özlüyordu*. Sanki Mia'nın artık müsait olmadığını kendi gözleriyle görmesi, onu sadece becermek değil, elinde tutmak istediğini fark etmesini sağlamıştı.

"Pekâlâ, bir biraya ihtiyacım var." Brandon ensesini sıkarak fiçilerin ağırlığı altında eğilen bir masaya doğru ilerliyor.

"Bir tane alabilir miyim?" diye soruyor tanıdık bir ses.

Dönüp birkaç adım ötedeki Rose'u, nam-ı diğer Wednesday'i görüyorum. "O hatunun sana içmemeni söylediğini sanıyordum."

"O hatun benim kız kardeşim." Arsız bir gülümseme sözlerini noktalıyor. "Görmediği şey ona zarar vermez. Ne olmuş yani? Yalvarmamı ister misin?"

"Gerek yok kızım," diyor Brandon, kolunu Rose'un omuzlarına dolamak için geriye sığıyor, dudaklarında hafif bir kıvrım var. "Hadi gel, sana bir şeyler ayarlayayım."

Olamaz.

Bu ani, yoğun, agresif sarsıntının nereden geldiğini bilmiyorum ama ellerinin Rose'a yaklaşmasına izin verme düşüncesi beni alevler içinde bırakmanın eşiğine getirdi.

Ben sebepsiz yere kendini kaybeden Hayes değilim (kimseyi suçlamıyorum), o yüzden bu şaşırtıcı.

Brandon kendini affettirmeye çalışıyor olabilir ama hâlâ hıyarın teki. Rose'u onun gözetiminde bırakmamın imkanı yok. Mia bunun için taşaklarımı koparırdı, eminim.

"Senin partin değil dostum," diyorum Rose'u onun elinden kurtararak. "Bir bira al ve eğlen, ama bir şey denemeye kalkma, yoksa beş saniye içinde kapının önünde bulursun kendini."

Brandon yenilgiyle ellerini havaya kaldırıyor, artık bizimle tartışmaya eğilimli değil.

Son altı ay içinde şova layık bir Doberman'dan bir fino köpeğine dönüştü.

"Bira, ha?" Rose'u çimlerin üzerinden içki masasına doğru yönlendirerek soruyorum. "Kaç yaşındasın sen?"

"Bir kadına yaşını sormak kabalıktır."

"Elli yaşındayken." Dirseğimle Bud Light fıçısına doğru ilerleyip yığından bir solo bardak alıyorum. "Sen en az on sekiz yaşındasın, değil mi?"

"Evet, geçen haftadan beri," diye itiraf ediyor Rose. "Güzel. Bir tane alabilirsin."

Dudaklarını kısıtıp gülümsemesini bastırıyor. "Evet, baba."

"Bana bir daha *baba* dersen bir yudum bile alamazsın. Ve Çarşamba gülümsemez, Rose. Sırıtmayı bırak."

Elimden fincanı kapıyor, neredeyse taşana kadar dolduruyor, sonra içindekilerin yarısını yutuyor. "Oops. Çok geç."

"Tüh, *cezalı*," diye arkamızdan bir ses geliyor. İkimiz de dönüyoruz ve arı antenli kızla yüz yüze geliyoruz.

Kahretsin... yakalandık.

"Ne yapıyorsun burada?" Rose, yarısı boş bardağı göğsüme vurarak feryat ediyor. "İşte olman gerekiyordu!"

"Yalan söyledim. Sana güvenip güvenemeyeceğimi kontrol etmem gerekiyordu. Tahmin et ne oldu? *Güvenemiyorum*. Sana da!" Yüzü kızarıyor, arı antenleri daha sert sallanıyor.

Dar, siyah ve sarı bir elbise giymiş, hatta poposuna bir arı iğnesi takmış. Rose'dan daha kısa. Daha soluk tenli, gözleri çarpıcı gümüşü grimsi bir renkte, sıcak karamel gibi saçları yüksek, dağınık bir at kuyruğu şeklinde bir o yana bir bu yana sallanıyor, çıplak omuzlarını gıcıklıyor.

"Bu kadar komik olan ne?" diye soruyor, parmağıyla beni dörterken yanakları alev alev yanıyor.

Neyin bu kadar komik olduğunu bilmiyorum. Gülmüyorum ama bu, kızın elimden bardağı alıp içindekileri yüzüme fırlatmasını engellemiyor.

Sanki bunu daha önce görmüş gibiyim.

"Reşit olmayan birine olanak sağlıyorsun!"

"Dur, dur, dur," Cody aramıza atladı. "Ne halt ediyorsun sen? Kimsin sen?"

"Ben hiç kimseyim." Cody'yi kenara itti, sonra Rose'u bileğinden tutup eve doğru çekti.

Onu neden ittiğini bilmiyorum. Yoluna çıkmıyordu.

İki kız da beş adım attı ve sonra Küçük Arı durdu, döndü ve gözleri benimkilere kilitlendi, ne yaptığını yeni anlamış gibi dehşetle büyüdü.

"Çok, *çok* özür dilerim."

Şimdi gülüyorum, yüzümdeki birayı silmek için tişörtümün kenarını kullanıyorum. "Kostümümü mahvettin, Küçük Arı."

"Adım Vee," diye tersledi, gözlerini devirerek. "Benim adım Vee. Aslında teknik olarak Vivienne ama kimse bana öyle demez. Sadece Vee."

"Ben kostümünden bahsediyordum."

Ne giydiğini unutmuş gibi yere bakıyor. Kırmızı renk yanaklarını neredeyse gördüğü kadar çabuk terk ediyor. O çarpıcı, gümüş gözlerinde parıldayan yeni bir kararlılık duygusuyla antenlerini çıkarıyor. Öfkeli bir nefes verdikten sonra, şimdi anladığım kadarıyla belindeki lastiğe takılı olan iğneden sıyrılıyor.

Yaklaşıyor, yürüyen bir çelişki. Her hareketi kibar, kendinden emin, eski parayla gelmiş gibi, ama kesinlikle öyle davranmıyor, yüzüme bira fırlatıyor.

Bana doğru gönderdiği her bakış, kalbimin ritmini daha yüksek bir vitesle zorlayarak içimi parçalıyor. Gerçekten çok güzel. Bir kez daha bakmak için döneceğim türden bir kız.

Bütün gece açık açık bakabileceğim türden.

Açık kahverengi saçları, burnunu ve yanaklarını kaplayan çillerle mükemmel bir uyum içinde. Yüzlerce, belki binlerce. Bütün bir çilli takımyıldızı.

Siyah, bağcıklı, topuklu botları Jordan'larımın bir santim ötesinde duruyor ve bakışlarımı karşılamak için başını eğerek yukarı bakıyor. Mia kadar kısa değil ama beş üçten uzun da olamaz. Doğal olarak dudaklarının mükemmel, iyi tanımlanmış aşk tanrısı yayına çekiliyorum.

Elini kaldırıp narin parmak uçlarını buklelerimin arasından geçirdiğinde yüzüme hafif bir taze keten ve sabun kokusu yayılıyor. Kafa derim ve omurgam, uyarıcı dalgalar aletime ulaşana kadar aşağılara inen karıncalanmalarla patlıyor.

Düşünmek için durmuyorum.

Dürüst olmak gerekirse, şu anda alternatif bir boyuttayım, körüm, bu kız dışında herkese karşı *sağırım*. Dürtüyle hareket ediyorum, başımı eğiyorum ve ağzıma alıyorum.

Nedenini sormayın.

Bana dokunduğunda içimin neden düğümlendiğinin ya da dudaklarımız birleştiğinde göğsümün neden erimiş kayaya dönüştüğünün mantıklı, hatta mantıksız bir açıklaması yok.

Kemik ürpertici bir duraklama üzerimize çöküyor. Sıcaklık birkaç derece artmadan önce havada artan bir ağırlık büyüyor. Bir saniye geçiyor. Belki de iki saniye. Bu anın şaşkınlığı ikimizi de sarıyor, eminim, ama uzaklaşmıyorum.

Dudakları beni öpecekmiş gibi kıpırdıyor. Öpmüyor.

Geri çekiliyor.

Ve açık eli yanağıma o kadar sert vurmadan önce gözümü kırpmaya fırsat bulamıyorum.

Ahh.

Hangisi daha çok acıtıyor bilmiyorum: yanağım mı yoksa egom mu?

"İnanılmazsın!" diye tersliyor, kollarını iki yana açmış, kaşlarını birbirine çatmış. "Suratına bira fırlatıyorum ve sen öpücük istediğimi mi sanıyorsun? Odayı oku." Ellerini indiriyor, tekrar yaklaşıyor. "Kıpırdama. Kostümünü düzeltiyorum."

Tek kelime edemeyecek kadar sersemlemiş durumdayım. Tüm şakalar kafamdan uçup gidiyor ve o saç bandını kıvrıcık yelemen içine iterken, sonra elastik bandı kalçalarımın etrafına sararken, yerine takmadan önce ve iğneyi aletimin üzerine ayarlarken söyleneni yapıyorum.

"Seninki kadar büyük değil demeden önce," diye düşünüyor, el emeğine hayranlıkla bakarak, "en azından artık düzgün bir kostümün var."

"Yani ben bir eşekarısı mıyım?"

"Ben sana uçan sinek derdim ama sen bilirsin."

"Uçan sinekler sokmaz," diyor Colt, sağımda bir yerde duran ansiklopedi uzmanı.

Vee'yle o kadar meşguldüm ki onun gösteriye katıldığını fark etmemiştim.

Rose ve ben buraya geldiğimizden beri etrafımızda daha fazla insan toplanıyor ama kimse konuşmuyor ya da masanın üzerindeki fiçılara doğru dirsek atmıyor.

"Hayır, ama senden hoşlanıyorlarsa peşinden geliyorlar," diye itiraf ediyor Vee, güzel bir gülümsemeyle.

Bana bira fırlatıyor, sonra kostümünün yarısını bana veriyor, yüzüme tokat atıyor ve şimdi... *flört ediyor*.

En azından ben bunun flört olduğunu düşünüyorum.

Kafam o kadar karışık ki başım zonkluyor.

"Şimdi bana çıkma teklif etmek için iyi bir zaman," diye sabırsızca ekliyor, kol saatine bakıyor: atari salonlarında kazandığınız şu yeni saatlerden biri. Onunkinin yüzünde Donald Duck resmi var.

"Akşam yemeği," diye *Tabu* oynuyormuşuz gibi ağzımdan geçiriyorum. Saatin başındayım. Düşünecek vaktim yok. "Yarın."

"*Ruby's Diner*, dokuz buçukta," diye onaylıyor.

Bununla birlikte, Rose'u arkasına çekerek dönüyor. Az önce ne oldu öyle?

İKİ

Vee

"AÇIKLAMAK İSTER MİSİN?" Rose mırıldanıyor, müstehcen, devasa villaya garajdan girerken bana ayak uydurmaya çalışıyor.

Her biri iki işimden aldığım yıllık maaşımın en az üç katı değerinde olan bir dizi arabanın yanından geçip *porselen* merdivenleri tırmanarak mermer döşeli bir koridora çıkıyoruz.

Gösteriştten bahsediyorum.

Cidden, hangi aklı başında insan çocuğu bile yokken altı yatak odalı bir eve ihtiyaç duyar?

Yalnız olduğumuzdan emin olmak için etrafıma bakarken, gözlerim duvarda asılı olan Newport'un gece çekilmiş büyük boy sepya resimlerine takılıyor. Kasabanın birbiriyle bağlantısız noktalarından oluşan tuhaf bir galeri, net bir bağlantı yok: plajdaki cankurtaran istasyonu, *Olive Tree* restoranı, özel bir taksî, *Tortugo*, geçen yıl birkaç arkadaşımın paraşütle atladığı hava alanı...

Akla yatkın tek açıklama, bu yerlerin Nico için bir anlam ifade ediyor olması.

Rose omzumu dürtüyor, ayağını yere vuruyor, bir kaşını çatarak sabırsız sürtük suratına daha fazla inandırıcılık katıyor. Çarşamba günü kıyafetiyle ne kadar iyi görüldüğüne birkaç puan daha ekliyor.

"Açıklanacak bir şey yok," diyorum, alttan alarak. "Çok tatlı biri." "Onu tanımıyorsun." Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturuyor.

Ne olmuş yani? Pek çok insanla tanışmadan önce onları tanımıyorum. Randevuların amacı da bu değil mi zaten, birini tanımak?

Yakışıklılığının yanı sıra, adam eğlenceli görünüyordu. Dürtüyle suratına bira fırlattığımda çıldırmadı ve şimdiye kadar öptüğüm en yumuşak dudaklara sahipti.

Tabii o sıkı dudak öpücüğüne öpücük denebilirse.

Geçmişte doğru düzgün öpüştüğüm bazı erkekler hakkında daha az şey biliyordum, o yüzden bu da var. Randevumuz sırasında daha fazlasını öğreneceğim. Kaba, sıkıcı ya da pisliğin teki çıkarsa da bir şey olmaz.

"En azından anı yakaladığımı bileceğim."

Bardaki akşam vardiyam yarın dokuzda bitiyor. Buluşmadan önce tuvalette tazelenmek ve üniformamı çıkarıp kendi kıyafetlerimi giymek için bolca zamanım var-

"Güzeldi, Vee. Onun adını bile bilmiyorsun."

"Onu tanıyacağım," diyorum, bu gösterişli evin sahibini, o sepya resimleri seçen adamı koridordan geçerken gördüğümde sesi birkaç desibel düşürerek. Kapının kolunu öyle bir kuvvetle çekiyor ki, açtığında ana kapıyı menteşelerinden sökmeye çalıştığını sanırsınız. "Ne kadar kötü olabilir ki?" Sesim fısıltıya yakın bir seviyede devam ediyorum. *"Ruby's Diner'a* aldırış etmedi, o yüzden tutucu zengin çocuklardan biri olamaz, değil mi?"

Bir kere ısırılan, iki kere utanır.

Lisedeyken Luke adında bir çocuk ayaklarımı yerden kesmişti. Bir daha asla aynı hatayı yapmayacağım. Sağduyudan çok parası olan bir adamın, can sıkıntısını geçici olarak gidermekten daha fazlası olabileceğimi düşünerek beni kandırmasına asla izin vermeyeceğim.

Luke hayallerimdeki erkek arkadaştı; zeki, her iki yanağındaki sevimli gamzeleri, parlak saçları ve yontulmuş çenesiyle son derece seksi. İyi huylu, hırslı. Ne *rüya* ama. Tam bir *av*.

"Ne kadar gösterişçi, basmakalıp bir hödük."

Kıçımı okşamayı, beni dolaplara sıkıştırırken boynuma yapışmayı ne kadar sevdiği, parlak kırmızı, üstü açık Porsche'sini evimin önüne park ettiğinde hiçbir şey ifade etmedi. Öpücükler, el ele tutuşmalar, kahkahalar... *önemsizdi*. Tıpkı hayran olduğu, her gün arkadaşlarından daha havalı olduğumu söylediği kişiliğim gibi.

O pisliğin kartımı yumruklamasına izin verdiğim gerçeği mi? Kimin umurunda? Luke'un değil.

Nereden geldiğimi bir kez bile görmedi.

Bir akşam beni bırakırken boynunu sağa sola çevirip etrafına aval aval bakarken gözlerinden inançsızlık fışkırıyordu.

Her geçen an ifadesi daha da düştü. Aptal, güzel yüzüne neredeyse kalıcı olarak yapışmış olan gülümseme kayboldu, yerini iğrenmiş bir kaş çatmaya bıraktı. Burnu sanki çürüyen balık bağırsaklarının kokusunu almış gibi kırıştı ve... *görüştürüz*.

İlişkimiz bitmişti.

Ertesi gün, ben yokmuşum gibi yanımdan geçip gitti. O andan itibaren hayatımın misyonu zengin çocuklardan uzak durmak oldu.

Görünüşe göre o kadar da zor değilmiş. Ben büyüdükçe yaşıtlarım da büyüdü. Erkekler kıçımın, göğüslerimden ve uzun karamel saçlarımdan daha fazlasına dikkat etmeye başladılar. Örneğin o kalçanın *ne* giydiğini incelemeye başladılar.

Tasarımcı etiketi yok mu? İkinci bir bakış yok.

Mezuniyetimin üzerinden üç yıldan fazla zaman geçmiş olmasına rağmen bu hâlâ geçerli. Elbette tüm zengin erkekler modaya önem vermiyor. Bazıları en silik şeyleri giyiyor, bu yüzden kıyafetlerimi incelemiyorlar, ama... otuz yedi yıllık, paslı arabamın görüntüsü, zengin erkekleri ters yöne koşturmakta asla başarısız olmuyor.

Yerel bir gazete bayisinde ve *Ruby's Diner'in* karşısındaki barda çalışmak da sosyal statümü pek yükseltmiyor. Dürüst olmak gerekirse, sosyal statüm her zaman diplerde olmuştur.

Bunun beni etkilemesine izin vermiyorum. Aileme yardım ediyorum ve Rose'u üniversiteye gönderiyorum.

Bana sorarsanız bu yeterince iyi.

Rose'un piyano derslerini ödeyebilmek için *The Well*'de akşam vardiyalarında çalışmaya başladım ama Mia parayı reddetti. İşi bırakabilirdim ama arabam dökülüyor. Umutsuzca değiştirilmesi gerekiyor, bu yüzden bira servisi yaparak kazandığım fıstıkları biriktiriyorum, böylece daha güvenilir bir tane alabilirim.

İlkbaharda motor arızalandı, tamir ettirmek için yeterli parayı biriktirirken yaz boyunca işe bisikletle gidip geldim. Tamircinin, eski Mercury'mi nispeten iyi ve güvenli bir şekilde tutmanın sadece parçalar için birkaç bin dolar daha alacağı konusunda beni uyarması çok kötü oldu.

"Birkaç ay para biriktirip her gün çalıştırmak için ikna edilmeye ihtiyaç duymayacağın bir araba almak daha iyi."

Rose alaycı bir tavırla, saf bir çocukla uğraşıyormuş gibi gökyüzüne bakıyor. "Sanırım sevgilinin yanında duran diğer iki adama hiç dikkat etmedin, değil mi?"

"Pek sayılmaz." Sadece *ona* odaklanmışım, adı her neyse. Erkeksi ama yumuşak enerjisi, koyu kahverengi gözleri, kıvrık, asi saçları ve iri elleri. "Neden?"

"Belki fark etseydin, saç stilleri dışında üçünün de birbirinin aynısı olduğunu anlardın."

"Oh, hayır, hayır, hayır, hayır, hayır."

Midem bir ekspres asansörden daha hızlı dibe vuruyor.

Tek yumurta üçüzleri... Bu bilgi yeter de artar bile.

"Oh, *evet*, kardeşim. Onlar Hayes kardeşler," diye ekliyor Rose, sanki darbeyi yumuşatmayı umuyormuş gibi alçak sesle. "*Conor Hayes'e* sana çıkma teklif etmesini söylemişsin."

"Kahretsin," diye fısıldadım, ciğerlerim anında gevşedi, omuzlarım gevşedi.

Çok... görünüyordu. Ne olduğundan emin değilim.

Hayes *değil mi?* Nico dışında hiçbirini şahsen tanımıyorum ama Nico pek de iyi bir izlenim bırakmıyor. Rose'u piyano dersine bıraktığımda kapıyı birkaç kez açtığına, tenimde hoş olmayan bir ürperti fısıldadı ve kemiklerime yakıcı bir buz sarkıtına benzer bir serinlik gönderdi.

"Zengin değil. Conor işte böyle biri. Ayakları yere basan. Rahat, cana yakın ve gösterişsiz."

"Ah, neden beni uyarmadın?" diye soruyorum, hayal kırıklığı sesimi utanç verici derecede yüksek bir notaya yükseltiyor.

"Ondan hoşlandığını nereden bilebilirdim ki?" Rose kollarını göğsünde kavuşturuyor, genç ve güzel yüzünde kuşkulu ve biraz da eğlenmiş bir ifade belirliyor. "Beş dakika önce tanıştınız ve ona sana çıkma teklif etmesini söyledin bile!"

"Ondan hoşlandım mı bilmiyorum. Havalı birine benziyordu." Gözlerimi devirip garaja geri döndüm. Bir elim arabanın kolundayken duraklıyorum, cebimden arabamın anahtarlarını çıkarıp Rose'a fırlatıyorum. "Arabada bekle. Beş dakika içinde çıkacağım."

"Ne yapıyorsun?"

"Ne düşünüyorsun? Randevuyu iptal ediyorum."

Kapı gümbürdeyerek arkamdan kapandı. Porselen merdivenlerden aceleyle iniyorum, şık ve pahalı arabaların yanından geçiyorum ve dışarıdayım. Ekim ayının sonu olmasına rağmen akşam havası tenimi ısıtıyor. Nico'nun evi klimalı. Saçlarımı öpen tembel akşam esintisinden beş altı derece daha serin. Dışarıda sıcaklık yetmişlerin ortalarında seyrediyor, sonbahar bu yıl yaşadığımız kavurucu yazla kıyaslanamayacak kadar sıcak.

Sahnenin yanında duruyorum, vücudumdaki her lif DJ'in kurulumundan çalan Fat Joe'nun "All The Way Up" ritmine tepki veriyor. Kızlar geri çekilebilir bant direkleriyle işaretlenmiş dans pistinde birbirlerine sürtünüyor. Her biri birbirinden güzel kırmızı solo bardaklardan yudumlayarak birbirleriyle uyumlu bir şekilde hareket ediyorlar. Ama yan kapıdan bahçeye giren çarpıcı esmerin yanında sönük kalıyorlar. Gözlerim hemen ona takılıyor.

Tek başına, boynunu bir kuyumcuya rakip olacak kadar mücevher süslüyor. Başını dik tutarak, kusursuz kıvrımlarını saran küçük, vücuda oturan bir elbiseyle yanımdan geçiyor. Kendinden emin her adımda kumaş biraz daha yukarı kayıyor. Kırmızı tabanlı topuklu ayakkabılar, ritimle mükemmel bir uyum içinde çimleri deliyor.

Bu kız her kimse, bu özel ekosistemde nihai gücü elinde tutuyor. Onun sofistike hareketlerini takip etmeyen tek bir kişi bile yok. Yine de kimseye aldırış etmiyor, gözleri bahçenin diğer tarafındaki bir şeye ya da birine sabitlenmiş.

Ritim pompalamaya devam ediyor, güçlü bas kemiklerimi titretiyor. Conor onu bıraktığım yerde, içki masasının yanında duruyor; tek yumurta ikizi kardeşleri ve büyük mavi, kırmızı, yeşil ve sarı noktalarla kaplı beyaz bir tişört giyen bir adamla ciddi görünen bir sohbe dalmış.

Twister olmalı.

Conor kafa bandımı henüz çıkarmadı. Antenler bir o yana bir bu yana sallanıyor ve iğnesi yerinde kalarak aletin uzamasını sağlıyor.

"Ne düşünüyordum ki?!"

Şimdi, güvenli bir mesafede, dağınık zihnim geçici olarak kontrol altında, ilk bakışta görüldüğü gibi olmadığı açık. Kendinden emin duruşu bir zenginlik ve ayrıcalık havası yayıyor. Giydiği tişört geniş göğsünü sıkıca sarıyor ve her kasını vurguluyor.

Sıradan görünümüne rağmen, şeytan ayrıntıda gizlidir. Ve onlar farklı bir hikaye anlatıyor. Ayağındaki pırıl pırıl beyaz Jordan'lar, bileğindeki altın saat ve koluna dizdiği boncuklu bilezikler lüksü haykırıyor.

Benim ayakkabılarımın toplamı onunkilerin bir çifti kadar etmez. Bu noktada, motor her sabah ruhunu dışarı atmaya can atarken, benim arabam bile Conor'ın Jordan'ları kadar değerli değil. Onun bin tane alabilecekken benim kostümümün yarısını isteyerek kabul etmesi düşüncesi beni çılgına çeviriyor.

Nedenini bilmiyorum. Sadece lanet bir kafa bandı ve iki rulo buruşturulmuş tuvalet kâğıdı ile doldurulmuş bir DIY iğnesi, ama zar zor kontrol edilen öfke ile parlıyorum.

Polyester arı elbisesi ve kafa bandı bana on beş dolara patladı. Bir servet değil ama eminim Conor baristasına beş dolarlık, uzun macchiato'su ya da sabahını başlatan her neyse onun için daha fazla bahşiş veriyordur.

Kalbim daha hızlı çarpıyor, öfkem alevlendikçe kaburgalarımı kırmakla tehdit ediyor. Hızlı bir zihinsel moral konuşmasının ardından yola koyuluyorum, bozulmamış yeşil çimlerin üzerinde yürüyorum, botlarım arkalarında düzleştirilmiş çimenlerden bir iz bırakıyor.

Conor rahatça sırtını masaya yaslıyor, geniş omuzları gevşemiş, dudaklarında yarım bir gülümseme var. Uzun boylu. En az iki metre. Kasıtlı olarak dağınık bir şekilde şekillendirilmiş kıvrıkcık saçları onu zahmetsizce seksi kılıyor. Ela gözlerindeki altın benekler yüz hatlarının keskinliğini yumuşatıyor ama ateşli bakışları aynı anda hem korkutucu, hem merak uyandırıcı, hem de tahrir edici.

Tam olarak ne istediğini bilen ve bunun peşinden gitmekten korkmayan bir adam gibi görünüyor. Kendine güveni manyetik, ezici, öfkemdeki cehennem bir anlığına söndürmeye yetiyor.

Çok kısa bir an.

Gözleri vücudumda gezinip her kıvrımı okşadığı anda, bir öz-bilinç patlamasıyla pusuya düşüyorum.

"Dönmüşsün," diyor, dudakları sıcak, içten bir gülümsemeyle kıvrılıyor ve karnımdaki kelekleri bir sonraki hamleme karşı ayaklandırıyor. "Neye ihtiyacın var?"

Yanaklarım ısınıyor, alışılmadık bir kızarıklık yüzümü pembeleştiriyor. Beni yoldan çıkaran Conor'ın ne söylediği değil, *nasıl* söylediği... sanki her isteğimi gerçekleştirmeye hazır mı gibi.

Dişlerimi gıcırdatıyorum ve öfkeyle tekrar yola gelmek için ayağımı yere vurduğumu hayal ediyorum. İşe yarıyor. Şimdi neden bu kadar sinirlendiğimi bildiğim için öfkem daha da artıyor, daha da şiddetleniyor.

Çünkü keşke Bay Richie Rich olmasaydı. Keşke birlikte en ucuz lokantaya gidebileceğim, beni kıyafetlerimden utandırmayacak sıradan bir adam olsaydı. Otuz yedi yaşındaki arabama '*az önce köpek pisliğine bastım*' ifadesi olmadan bakabilecek biri.

İnsanlar yargılar. *"Ve parası olan insanlar sert yargılar.*

Ama o neyse o. Dersimi aldım ve aynı hatayı bir daha yapmayacağım.

Zengin erkeklerle çıkmak sadece gözyaşlarıyla biter, eğer şanslıysanız.

"Yarın akşam yemeğine çıkmıyoruz," diyorum, saç bandımı kafasından geri almak için yaklaşıyor. "Ve sen de benim kostümümü saklamayacaksın."

İğneyi çekip çıkarıyorum, lastiğin kopmasını bekliyorum. Onu dün gece yaptım ve tam olarak bir terzi değilim, bu yüzden en sağlam yapı değil. İğne kopmak yerine elimden kurtuluyor ve Conor'ın hassas noktasına, diz çökmesine neden olacak kadar güçlü bir şekilde çarpıyor. Yüzü acıyla parlıyor, rengi kırmızıdan beyaza, yeşilden tekrar yeşile dönüyor.

"Kahretsin, üzgünüm," diye soluyarak önünde çömelıyorum, iki eliyle mücevherlerini tutuyor, iğnesi şimdi belinde.

"Neden-?" diye soruyor, kelimeyi sıkılmış dişlerinin arasından geçiriyor, karanlık, günahkâr gözleri odaklanmamış, neredeyse kıvrıkcık saçlarının arkasına saklanmış.

"Sana zarar vermek istememiştım! Lastiğin kopacağını düşünmüştüm. Bunu kendim yaptım." İğneyi dürterek sağa sola sallanmasını sağlıyorum. "Dikiş dikmekte beceriksizim. Yeterince sert çekersem tutacağını düşünmedim."

"Hayır." Yüzünü buruşturuyor, ayağa kalkarken derin bir nefes alıyor ve yavaşça omurgasını düzeltiyor. "Neden akşam yemeği yemiyoruz?"

"Ah..." İğnemi çıkarırken bir adım geri çekilerek kekelıyorum. "Sen... sen... benim tipim değilsin."

Kaşları çatılıyor, dilinin ucunda başka bir soru dans ediyor, dudaklarının dağılmasına bakılırsa.

Doğru kelimeleri bulmasını beklemiyorum. İğneyi kaptığım *gibi güle güle* diye mırıldanıyorum, çimenlikten hızla geçip içeri giriyorum ve garaj personel kapısını arkamdan çarpıyorum.

Ya da çarpmaya çalışır, ama aptal Conor yoluna çıkar, kapı ona çarpar. yüzünü.

"Tanrım, bu bir felaket.

Gözleri sulanır. Burnundan kan fışkırıyor ve giydiği beyaz tişörtü lekeliyor.

Komik değil, dehşet verici ama göğsümden fışkıran gergin, titrek kahkahayı durduramıyorum.

"Gördün mü? Bir kostüm daha hazırlamışsın." Bu ilk sinirli, suçlu gözyaşlarına utanç da eklenince resmen hüngür hüngür ağlayan, sümüklü, titreyen bir karmaşa haline geliyorum. "Özür dilerim," diye feryat ediyorum, iğneyi artık çok değerli olan tuvalet kâğıdı dolgusu için parçalıyorum.

"Benim hatam," diyor sırtını mat beyaz bir Mercedes'e yaslayarak. Çenesindeki ve ellerindeki kanı silebilmem için öne doğru eğildi, sonra bana izin verdi

büyük, buruşuk bir kâğıt topunu burnuna dayadı. "Kapıyı vuracağını tahmin etmeliydim."

"Gerçekten, gerçekten üzgünüm," diye mırıldanıyorum, sesimdeki titremeyi bastırmak için berbat bir iş çıkarırken kelimeler neredeyse boğazımda düğümleniyor. "Yemin ederim bunu bilerek yapmıyorum."

Bir elini kaldırıp gözyaşlarımı siliyor, dokunuşu yumuşak, jesti dikkatli, o kadar şefkatli ki midem hoş bir şekilde çöküyor.

"Sakin ol," diye fısıldıyor ağzından nefes alarak. "Ağlama, Küçük Arı. Ben iyiyim." Elimini tutup nazikçe uzaklaştırıyor. "Gördün mü? Artık kanamıyorum."

Burnumu kanlı tuvalet kağıdıyla silerek burnumu çekiyorum ve on beş kez başımı sallıyorum. "Özür dilerim."

"Özür dilemeyi bırak." Parmakları yanağımdan boynumun kenarına doğru dans ediyor, gözleri benimkilerle buluşmak için yükselmeden önce hareketi takip ediyor. "Randevumuzu neden iptal ettiğini açıkla."

"Sana zaten söyledim." Derin nefesler alıyorum, hızla atan kalbimi daha yavaş bir ritme sokmaya çalışıyorum. "Benim tipim değilsin."

Hiçbir uyarıda bulunmadan güçlü eli boynumun arkasına dolanıyor. Beni kendine çekiyor, dudaklarımı dudaklarına yaklaştırıyor ve dilini o kadar hızlı içeri sokuyor ki, bu gerçekleşmeden önce onu itme umudum yok.

Diğer eli sırtımı çevreliyor, ısrarla tutuyor, beni ona doğru *şekillendiriyor* ve... zihnim boşalıyor. O an tarafından tüketiliyorum. Diğer tüm düşünceler kayboluyor.

İri bedeninden yayılan sıcaklık tüm duyularımı kaplıyor ve beni sersemletiyor. Onun tadı aklımdan geçen düşünceleri durduruyor. Tuvalet kâğıdı topunu yere bırakıyorum, parmaklarımı kalın saçlarının arasından geçiriyorum ve. *Alıyorum*.

Ona yaklaştıkça endorfinler sistemime doluyor, aklımı kaçırmışım gibi alay ediyor ve öpüyorum.

Kaybettim.

Daha yeni tanıştık ama bu bir şey ifade etmiyor. Beni kendine çekerken dokunuşu elektrikleniyor, vücudunun sıcaklığı tenimi yakıyor, arzusun ham yoğunluğu kelimelerin anlatabileceğinden çok daha fazlasını anlatıyor. Öpüşme geliyor, vahşileşiyor, neredeyse şehvete dönüşüyor. Beni sıkı ama şefkatli bir şekilde tutuyor ve açlıktan ölmek üzere olan bir adam gibi ağzımı yeniden keşfediyor. Aramızdaki patlayıcı kimya, kanımın kulaklarımda çılgılık atmasına neden oluyor.

Öpücük, hayattan daha büyük bir şeye ara verilmiş gibi hissettiriyor.

Conor bir uyuşturucu. Opiatlar. Daha fazlasını arzulamam için tek bir tat yetiyor. Duramıyorum, zihnimin mantıklı kısmı kullanılamaz hale gelirken vücudum dudaklarımızın nefes nefese senkronize bir şekilde birleşmesiyle canlanıyor.

O benim ilk öpücüğüm değil ama öyle de olabilir. Diğerleri yanında soluk kalıyor. Kalp atışları göğsümde gümbür gümbür atıyor, benimkine meydan okuyor,

Ritimle eşleşiyor.

Başka biri tarafından bu kadar tüketildiğimi hiç hissetmemiştim.

"Daha fazlasını istiyorum."

Daha fazla dudak, daha fazla öpücük. Çıplak tenime değen sıcak ellerini, parmak uçlarımdaki kaslarını, benimkinin üzerinde asılı duran büyük bedenini istiyorum. Almasını, sahiplenmesini.

Sanki aklımı okumuş gibi, eli sırtımdan aşağı kayıyor ve beni kendisine doğru çekiyor. Sert aletin dış hatları tenime kazınıyor ve beynim kısa devre yapıyor.

Etrafımızda gerçekleşen parti arka planda kayboluyor. Bacaklarımda arasında yanan sıcak acı topu, ona daha fazla eğilmem için bana yalvarıyor.

Parmaklarımı saçlarında gezdirip öpücüğü derinleştiriyorum.

Orada ne kadar durduğumuzdan emin değilim, birbirimizin içinde kaybolmuşuz. Biri içeri girse fark etmezdim ama nefes nefese, daha fazlasına susamış, sersemlemiş ve az önce olanlardan aynı derecede şaşkın bir şekilde geri çekildiğimizde, hala yalnızız.

Etrafımızda nefes alıp verişlerimizden başka bir şey olmadığının farkına varmak ateşi körüklüyor. Bir özlem ve şehvet dalgası sistemimi dolduruyor. Conor'ın gözleri arzuyla parlıyor. Sinir uçlarımı bir havai fişek gösterisi gibi ateşleyen şaşkınlıkla dolu.

"O da en az benim kadar şaşkın ve tahrik olmuş durumda."

Dudaklarını tekrar dudaklarımda hissetme dürtüsü neredeyse elle tutulur gibi. Yüzündeki açlıktan onun da bunu hissettiğini anlayabiliyorum.

"Senin tipin değil mi?" diye soruyor, başparmağı dudaklarımda şeklini izlerken sesi boğuk çıkıyor. "Farklı düşünmek için yalvarıyorum."

"Harika öpüşüyorsun..."

"Ama yine de tüm zengin erkekler gibi hak sahibi, gümüş kaşıkla doğmuş bir pisliksin."

Sertçe yutkunuyorum, hâlâ koli bandı gibi ona yapışmış durumdayım, ellerim omuzlarımdan ayrılmak istemiyor. Derin bir nefes ve bir adım geri çekilmek bir nebze olsun kontrolümü yeniden kazanmama yardımcı oluyor. "Ama randevu yok."

Yılmıyor, eğilip beni tekrar öpüyor, bu sefer yumuşak, yavaş bir yoğunlukla, her anın tadını çıkararak. Dudağımı ağzına alıyor, dişleri canımı acıtacak kadar sert bir şekilde bir araya geliyor, sonra hafif acıyı dindirmek için dilini gezdiriyor ve omurgamdan aşağı şok dalgaları gönderiyor.

Çıkmak istemediğime inandırmak için onu itmeliyim ama lanet olsun, dudakları acayip büyü.

"Bir dakika içinde çok güzel şişecek," diye fısıldıyor, nefesi yanağımı ısıtıyor, burnu yanağıma sokuluyor ve aceleyle geri adım atmama izin veriyor.

Ve sanki hiçbir şey olmamış gibi, sanki az önce dünyamı tersine çevirmemiş gibi, arabadan uzaklaşıp kapıya yöneliyor.

Omzunun üzerinden "Görüşürüz, Küçük Arı," diye sesleniyor.

Garajdan çıkışını şaşkınlıkla izliyorum, kalbim bir bas kutusu gibi çarpıyor.

Ne-

Kendimi sertçe çimdikliyorum, tırnaklarım derimi ısıyor. Farkına vardığımda kalbim hızla çarpıyor, göğsümde hızlı tempolu bir davul sesi... Rüya görmüyordum. Bu gerçektir ve... çok kafa karıştırıcıydı. Düşüncelerimin kaotik kasırgasını temizlemek için hiçbir şey yapmayan derin bir nefes alarak göz kırpmaya çalışıyorum. Az önce neler olduğunu anlamama da yardımcı olmuyor.

"Dengesiz biri," diye karar veriyorum, porselen merdivenlerin tırabzanlarına tutunarak jöle gibi dizlerimin üzerinde çıkıyorum. "Ya da sarhoş... ya da ikisi birden." Beklenmedik öpücüğün ve Conor'ın geniş göğsüne bastırılmaktan bedenimin ve zihnimin ne kadar keyif aldığına şaşkınlığıyla kaşlarımı birleştiriyorum. "Uyuşturucu kullanıyor. Muhtemelen mantar."

Evin içindeki ses seviyesi son zamanlarda artmıştı... ne kadar zamandır yoktum. Rose'un istediğim gibi arabada beklemediğinden emin olarak içeri baktığımda daha fazla insan büyük oturma odasını dolduruyor.

"Bir türlü fırsat bulamıyorum," diye mırıldanıyorum, halsizliğimi üzerimden atarak. Mahvolmuş kostümümü ve artık saçım olan dağınıklığımı yeniden düzenleyerek koridorun sonunda ortaya çıkıyorum.

Hayes'i tanımıyorum. Var olduklarını biliyorum ama Rose nişanlılarından biriyle piyano dersleri almaya başlayana kadar onlardan bahsedildiğinde dikkatimi çekecek bir nedenim olmamıştı. Tüm tanrıların gazabına uğramak üzereymişim gibi hissettiren kişi.

Nico Hayes.

Onu görmek neden savaş ya da kaç tepkimi harekete geçiriyor bilmiyorum - onunla savaşacak da değilim - ama geçiriyor. Her seferinde. Şimdi bile, odanın karşısında durduğu yerde beni gördüğünde, kollarını Mia'ya sımsıkı sarmış, uzun gövdesi Mia'nın üzerinde yükseliyor.

Onlar şimdiye kadar karşılaştığım en tuhaf çift. Küçük bir güneş ışığı ve Azrail.

Rose orada, Mia'yla sohbet ediyor, Nico'yu şakacı bir şekilde itmeden önce yüzü gülümsemeyle aydınlanıyor.

"Cesur. Ben olsam adama dokunma riskini almazdım."

Cesaretle derin bir nefes alarak, insan kalabalığı arasında fark edilmeden ilerlemek için elimden gelenin en iyisini yaparak oraya doğru koşuyorum.

"Selam," diyorum Rose'un yanında durarak. "Ben Vivienne, Rose'un kız kardeşi." Gözlerimi Nico'dan ayırıp Mia'nın yeşil bakışlarıyla buluşuyorum. "Rose'a yardım ettiğin için sana teşekkür etme fırsatım olmadı ve-"

"Merak etme," diye araya giriyor. "O çok yetenekli."

Öyle. Her zaman müzikle iç içeydi. Üç yaşına geldiğinde radyodaki her şarkıya eşlik edebiliyordu ve altı yaşına gelmeden gitar çalabiliyordu.

"Teşekkür ederim ve..." Rose'a dönüyorum, Nico'nun yoğun bakışları altında yanaklarım ısınıyor. "Artık gitmeliyiz."

Yalvaracakmış gibi ağzını açıyor ama başka bir ses tarafından kesiliyor, tüyler ürpertici türden.

"Kal," diye emrediyor Nico, ses tonu tartışmaya yer bırakmıyor. "Rose, Mia'yı şarkı söylerken dinlemek istiyor. Yarım saat içinde sahneye çıkacak."

Nasıl *hayır* diyebilirim ki?

Bu adamın yanında nefes almaya bile korkuyorum. Azalmanın, Conor'la tekrar karşılaşma ihtimaliyle kalmaktan daha güvenli olup olmadığına karar verecek zamanım olmadan başım otomatik olarak sallanıyor.

Mia, Nico'nun kucağından yarım adım atarak gülümsüyor. "Hadi, sana içecek bir şeyler getireyim."

"Ben-" Nico, Mia'yı göğsüne yaslanana kadar arkasından çekiştirirken kelimelerim sözel bir trafik sıkışıklığına dönüşüyor.

"Theo Ferrari'nle test sürüşü yapmak istiyor. Sen şarkı söylemeye başlamadan dönmüş olurum." Başını eğip onu usulca öpüyor.

"Onuncu kez! O benim değil. Beni başka bir araba almak için bahane olarak kullanma. Araba bile kullanmıyorum."

"Öğreneceksin. Uslu dur, bebeğim." Alnına bir öpücük daha konduruyor, Rose'a ve bana başını sallıyor, sonra bir adamı -sanırım Theo'yu- omzundan tutup çekerek uzaklaşıyor.

Anlaştık gibi görünüyor: partiye kalıyoruz... *Yaşasın*.

ÜÇ

Vee

GÜL KALABALIĞIN ARASINDAN ZAHMETSİZCE GEÇER, bir gram bile Tanısın ya da tanımasın, karşısına çıkan herkesle sohbet ederken vücudunda en ufak bir şüphe yok.

Ben mutfakta saklanıp bir bardak taze sıkılmış portakal suyu içerken, o bir fener gibi güven saçıyor; babamın satın aldığı konsantre, yapay şeylerden çok farklı. Bu gerçek bir anlaşma. Taze sıkılmış, vitaminlerle ve tamamen doğal iyiliklerle dolu.

Kendimi hiçbir zaman içine kapanık biri olarak görmedim ama küçük kız kardeşime kıyasla bu ortamda içime kapanık biriyim. Odanın köşesine sıkışmış, kimsenin göremeyeceği bir yerde, Newport'taki en havalı Cadılar Bayramı partisinde ne halt ettiğimi merak ediyorum...

Mutfak duyular için bir şölen: pırıl pırıl mermer tezgahlar, son teknoloji aletler ve terimin tanımına meydan okuyan abartılı bir parmak yiyecek büfesi. Minik somon füme tartletler, havyarlı bliniler, trüflü risotto topları, milföy hamurunda salyangoz, crostini üzerinde ıstakoz kuyrukları... Her yemeğin yanında akıcı bir kaligrafiyle isim, içerik ve alerjenleri detaylandıran küçük kartlar olmasaydı isimleri bilemezdim.

'Ne. A. Hayat.'

"Burada tek başına ne yapıyorsun?" Rose, yanında Mia'yla birlikte kapıdan içeri dalarak sordu. "Gel, seni herkesle tanıştırayım."

Bu başka bir parti olsaydı saklanmak yerine kendimi tanıttırdım ama her bir küçük ayrıntıdan damlayan lüks beni korkutuyor. En abartılı Cadılar Bayramı kostümünün bile maskeleyemediği zengin, güçlü, hak sahibi havası olan kalabalıktan gözüm korktu.

"Sahneye ne zaman çıkıyorsun?" Kalçam dolaplara yapışık, telefonum elimde Mia'ya soruyorum.

Kendimi hiç bu kadar yersiz yurtsuz hissetmemiştim. Bu akşamı hiç böyle hayal etmemiştim. Rose'un burada olması gerekiyordu ve yalnız kalabileceğini kontrol ettikten sonra sahilde en iyi arkadaşım Abby'ye katılmam gerekiyordu. Bir grup eski lise arkadaşımız iskelede Cadılar Bayramı ateşi yakacaktı.

Ama Rose yalnız bırakılamaz.

Nankör velet.

Babamıza ve annesine piyano dersleri hakkında yalan söylediğim yetmiyormuş gibi. Rose'un öğretmeninin kim olduğunu bilmiyorlar. Arkadaşları Mia Harlow'u önerdiğinde babam hemen çıldırmadı. Hayes soyadını kulaklarından uzak tuttuğumuz için bu başlı başına bir sorun değildi, ama ertesi gün Mia'nın geleceğin Bayan Hayes'i olduğunu öğrenince çıldırdı.

Babam onlardan pek hoşlanmıyor, belediye başkanından -tırnak içinde- *"bu kasabadaki zenginler dışında kimseyi umursamayan iğrenç, zengin bir elitist"* olduğu için nefret ediyor.

Rose günlerce Mia'nın ne kadar yetenekli olduğunu ve ondan ne kadar çok şey öğrenmek istediğini söyleyerek sızlandı.

Pes ettim. Başka seçeneğim olduğundan değil. Rose istediğini elde edene kadar sızlanmayı bırakmazdı. Bu onun sinir bozucu süper gücü, insanları yıpratıyor.

Hayatımda ilk kez babama yalan söyledim. Ona seve seve piyano dersleri verecek yaşlı bir beyefendi bulduğumuzu söyledik ve *ne tesadüf...* Barda çalıştığım yerin hemen köşesinde oturuyor. Onu haftada üç kez oraya götürüp getirmem mantıklı, değil mi?

Yani, evet... Babama ve Rebecca'ya yalan söylediğim yetmezmiş gibi, şimdi de kendimi Rose'un bakıcısına indirgedim, üç yaşındaki kız kardeşime göz kulak oluyorum, o da Newport'un seçkinleriyle arkadaşlık ederek hayali rüyasını yaşıyor.

Mutfağa doğru ilerliyor, ben Abby'ye mesaj yazarken telefonu elimden kapıyor ve boktan akşamımla ilgili şikayetlerimi abartıyor.

"Nico henüz dönmedi, o yüzden-" Mia'nın dilinin ucuna gelen kelimeler kapının açılma sesiyle eriyip gidiyor.

Söz konusu adam içeri giriyor, buyurgan varlığı odayı dolduruyor. Muhtemelen bunu kafamdan uyduruyorum ama onun gelişiyse hava bir kış fırtınasından daha keskin bir hal alıyor sanki. Hemen mutfağa dönüyor, Mia'nın küçük bedenini kocaman kollarıyla sıkıca sarmadan önce Rose ve bana hızlı ve yüklü bir bakış atıyor.

Çenesini eğip hayatının aşkını yıllardır görmemiş bir adamın yoğunluğuyla saçlarına bir öpücük bırakıyor.

Gerginlik bedenimi düğümlüyor. Nico'nun jestlerindeki sahiplenme duygusu *beni benden* alıyor ve pasif bir gözlemciden başka bir şey değilim: dahil değilim, baskın kişiliğinin alıcı tarafında değilim.

"O şeyi sen kullanmayacaksın bebeğim," diyor. "Ne yapacağı belli olmaz. Yarın sana daha az güçlü bir şey alırım."

Tabii ki...

Ona üç yüz bin dolar değerinde bir araba aldı ve şimdi bir tane daha alacak. İşte böyle. *O kadar.*

Tanrım, neden birdenbire bu kadar önemsiz oldum?

Mia bu konuda hiçbir şey söylemedi ve beş dakika geçmeden dışarıda gösteriyi beklemeye başladık.

Sahneye doğru ilerleyen kalabalıktan uzaklaşıyorum ve ıssız oturma alanındaki büyük bir açık hava kanepesine oturuyorum.

Gösteriyi kaçırmayacağım, sahneyi gayet iyi görebiliyorum ama aynı zamanda, sohbet edilme riskini almayacağım bir yerdeyim.

Ya da ben öyle umuyordum.

Conor koltuğun etrafında dönüyor, baş döndürücü parfümünü içime çekebileceğim kadar yakın bir yere oturuyor. "Kaldın."

"Çok az seçeneğim vardı." Mikrofon standının yüksekliğini ayarlarken gözlerimi Mia'dan ayırmıyorum. Cody de orada. Ya da belki de elini Mia'nın köprücük kemiklerinin üzerine koyan Colt, coşkulu kalabalığa bir giriş konuşması yapıyor. "Kardeşin *kal* dedi ve görünüşe göre ben itaatkâr bir köpeğim."

Conor kısa ve eğlenceli bir of çekti. "Evet, Nico *hayır demesi* zor biri. Onu bu kadar ciddiye alma. Mia'dan beri çok olgunlaştı."

Bir kaşımı kaldırıp sahnedeki minyon sarışını izliyorum, yaptığı her hareketle yerden bir santim havalanıyor gibi görünüyor. Ona hangi kardeşin *kal* dediğini söylemedim, bu yüzden Conor tam olarak kimi kastettiğimi biliyorsa Nico'nun çok yumuşadığından şüpheliyim.

"Rose'un bira içmesine izin verdiğim için özür dilerim," diye ekliyor, yarısı boş bir Corona şişesini amaçsızca elden ele dolaştırırken. "Bir tane daha içmesine izin vermezdim."

"İki tane içse sorun olmazdı ama annesi çok katı ve Rose ne zaman Becca'nın onaylamadığı bir şey yapsa azar işiten hep ben oluyorum."

"Kardeş olduğunuzu sanıyordum." "Üvey kardeşiz. Aynı babadan."

"Bu neden birbirinize benzemediğinizi açıklıyor."

Doğru. Kimse akraba olduğumuzu düşünmüyor. Tamamen farklıyız, ki bu garip. Ben açık kahverengi saçlarım, gümüş gözlerim ve kalp şeklinde yüzümle yüzde doksan babam gibiyim, Rose ise ondan hiçbir şey almamış. Siyah saçları ve gözleri dışında annesinin tıpatıp aynısı. Bu özellik büyükannesi ve büyükbabasından, hatta belki de büyük büyükannesinden geçmiş olmalı.

"Rose iyi bir çocuk ama dikkatsiz. Baş çok belaya giriyor, bu yüzden babam onu güvende tutmam için bana güveniyor."

"Burada güvende," diyor Conor.

Kızları şeker gibi süzen üniversiteli erkek kalabalığına iyice bakıyorum. "Pek sayılmaz. Daha on sekizinde bile değil. Çok saf. Şimdiden Mia'nın en iyi arkadaşı olduğunu düşünüyor."

"Bunda yanlış olan ne?"

Dudaklarımın arasından alaycı bir homurtunun uçup gitmesine engel olamıyorum. "Yanlış bir şey yok ama gerçekçi de değil."

Mia gibi kızlar Rose ya da benim gibi kızlarla arkadaş olmaz.

"Prensesler yardımcılarla takılmaz."

"Yine de harika biri," diye itiraf ediyorum, Mia şarkı söylemeye başladığında gözlerimi ondan ayıramıyorum. Sesi zengin ve dolgun. Her nota ağzından bir jiletin üzerinden süzülen bal gibi kayıyor, alt perdelerde hissettiren bir derinlik var.

Conor başıyla onaylıyor. "Seyirciyi büyülemenin bir yolunu buluyor. Onu milyonlarca kez şarkı söylerken dinledim ama hâlâ sahneye çıktığında tüylerim diken diken oluyor," diye gururla itiraf ediyor ve birasının son damlasına ulaşmak için ağzındaki şişeyi sallıyor. "Yani bana kızgın değil misin?"

"Kızgın değilim. En azından Rose konusunda."

"Güzel." Yaklaşıyor, nefesi boynumda geziniyor. "Çünkü sana bir şey sormak istiyorum."

Ona bakmak için döndüm, ani yakınlık karşısında hazırlıksız yakalandım. "Sana zaten çıkmayacağımızı söyledim," diye fısıldıyorum, bir sonraki hamlesini tahmin etmeye çalışırken kalbim hızla çarpıyor.

"Sormak istediğim bu değil."

"Ne sormak istiyorsun?"

Daha da yaklaşıyor, dudakları nefeslerimizin birbirine karışmasına neden olacak kadar yakın, bana garajdaki öpücüğü hatırlatıyor.

Donup kaldım. Gözlerim bile hareket edemiyor.

Bakışlarında bir şey var, ayak parmaklarımın botlarımın içinde kıvrılmasına neden olan bir tür yanan sahiplenme.

Ve sonra, beni ilk öptüğü anda gerçekleşmesi gereken bir düşünce keskin bir ok gibi içime saplanıyor.

Bu bir randevu değil.

Akşam yemeği onun umurunda bile değil. İsteddiği şey yemekten sonra olabilecekler.

"Seks."

Bir heyecan sarsıntısı içimi dışıma çıkarıyor. Heyecanlanmamalıyım. Kırılmayım. İncinmeliyim. Aşağılanmalıyım.

Ben bundan çok uzağım.

Seks bağlayıcı değildir. Tamamen fiziksel. Yatakta, nereli olduğum ya da Conor gibi bir adama ne kadar uymadığım kimin umurunda? Hiç kimsenin. Kimse.

"Seks kolay. Ne yapacağımı biliyorum."

Biraz eğlence, eğer adam özellikle verici hissediyorsa belki baştan çıkarma, eğer benmerkezci değilse belki bir orgazm ve yollarımızı ayırırız.

İşte bu... bu işe yarayabilir.

Aramızda kıvılcımlanan ve cızırdayan kimyayı inkar etmek mümkün değil. O yaklaştıkça ben daha çok tahrik oluyorum. Sadece öpücük bile zihnimi ve bedenimi ateşledi, kaşımaya aldırmayacağım bir kaşıntıyı uyandırdı. Bir motele gidebilir, arzularımızı tatmin edebilir ve bir ya da iki saat sonra yollarımızı ayırabilirdik.

"Herkes kazanır.

Bakışlarım gözlerinden ağzına doğru gidip geliyor. Dilimin ucuyla dudaklarımı ıslatıyorum. Sessiz bir davet.

Onun da konuştuğundan emin olduğum evrensel bir dil.

Top onun sahasına düşüyor ve yüz hatlarını buruşturan sinsi sırıtış anladığını söylüyor. Ağırlığını kaydırarak aramızdaki boşluğu kapatıyor. Burnu çenemin hizasını gıcıklayacak kadar yakın.

Kanca, çizgi ve platin.

"Tanrım, bu işte iyiyim.

Burnunun ucu daha yukarılara doğru ilerlerken bedenim beklentiyle karıncalanıyor, kulağıma doğru bir çizgi fırçalarken, sıcak nefesi tenime değerken oyalanıyor.

"Bira ister misin?" diye fısıldıyor, sesi kenarlardan kıvrılıyor.

Kahretsin.

Bu baştan çıkarma değil.

Bu cesur bir eğlence.

Cümle bir çekiç gibi düşüyor ve büyüyü bozuyor. Hayal kırıklığı göğsüme ağır bir şekilde yerleşiyor, aramızdaki gerilim patlamış bir balon kadar hızlı sönüyor.

Bir an için rüya gibi bir duruma kapıldım, özel bir yere gitmeden önce beni öpeceğini düşündüm. Bunu *istiyordum*. Dudaklarını dudaklarımda düşünmek, çıplak vücudunu içime bastırmak. O taslağın anısı...

Bu düşünceden sıyrıldım, onun yakıcı bakışlarından kaçarak koşar adım uzaklaştım ve artık iyice yok olmuş olan samimiyeti bozdum. "Hayır, sabah işim var."

Çenemi parmaklarının arasına alıp yüzümü kendi tarafına çeviriyor. "Sorun nedir, Küçük Arı?" diye soruyor, ses tonu ağır bir yükte yüklü.

Sanki içimi görüyormuş gibi beni izliyor. Gördüğünden oldukça eminim. Duygularımı saklamakta pek iyi değilimdir.

"Neden surat asıyorsun?" Parmak eklemleri yüzümün hatlarını çiziyor, gözleri yüzümden hiç ayrılmıyor. "Seni öpmemi istemedin, değil mi? Ben senin tipin değilim, hatırladın mı?"

"Hatırlıyorum," diye mırıldanıyorum. Bakışları ağzıma düşerken karnımdaki baskı yeniden canlanıyor, kahverengi gözleri cızırdıyor.

Yani seks mi istiyor? Ugh...

"Ne garip bir oyun.

"Bir daha düşündüm de..." Dudaklarımı yeniden ıslatarak ona kendi ilacından tattırıyorum. "O birayı alacağım."

Sırıltışı genişliyor. "Bu ilginç olacak," diye ekliyor, benden çok kendi kendine. "Pekâlâ, bir bira hemen geliyor."

Kendime gelmem ve aramızdaki çekim ne kadar güçlü olursa olsun, teslim olmanın en iyi ihtimalle gözyaşı ve hayal kırıklığı anlamına geldiğini fark etmem bir an alıyor.

Karnını doyurduktan sonra beni unutacak ve ben... Sanırım düşüncelerimin sarkaç hareketinden dolayı kamçı yemiş gibiyim.

Artık yakınımda olmadığına, beynimi sonsuz bir arzu havuzuna indirgemediğine ve nispeten düzgün düşünebildiğime göre... eğer sıcak öpücüklerinden birini daha arzulama şeklim bir gösterge ise, onunla bir gece geçirmek iyi bir fikir olmayabilir.

Belki birayla geri gelir. Belki de dönmez. Göremiyorum çünkü Mia iki dakika sonra konserini bitiriyor ve Rose'un yalvarmalarına rağmen eve gidiyoruz.

Dönüş yolu boyunca sessiz, pencereden dışarı bakıyor, kolları teatral bir şekilde ortada toplanmış, kolları ve bacakları çapraz.

Sinirlenmişti. *"Ben de öyle."*

Eğer o olmasaydı, bu gece Conor'la tanışamazdım. Beni öpüş şeklini hatırladıkça içim bu kadar gergin ve ateşli hissetmezdim. Onu reddetmekle doğru kararı verip vermediğimi merak etmezdim.

Arabayı park ettim. Anahtarı çevirmeden önce motor durdu. Harika. Tam da ihtiyacım olan şey.

"En azından eve vardık," diye mırıldanıyor Rose kapıyı çarparak.

Rebecca'nın yaz başında sebze yetiştirmek için koyduğu toprak saksıların etrafında dolanmasını izlerken başım koltuk başlığına çarpıyor. Yenilik onu domateslere, havuçlara ve salataya bakmaya iterken güzeldi ama çabaları çabucak azaldı. Şimdi topraktan kurumuş dallardan başka bir şey çıkmıyor.

Bakışlarımı arabadan evim dediğim yere doğru kaydırıyorum, buranın az önce birkaç saat geçirdiğim yerden ne kadar farklı olduğunu görünce midem çalkalanıyor.

Burada araba yolu yok.

Kocaman bir villanın içine uzanan porselen basamaklar yok.

Benim evim öyle bir şey değil. Ev bile değil. Kenarlarında solmuş mavi boyası soyulan köhne bir karavan.

İçinde mermer zeminler, İran halıları ya da son teknoloji aletler yok. Burada duvarlar sarının donuk, soluk bir tonu ve aile fotoğraflarıyla süslenmiş. Yaşam alanı küçük, uyumsuz mobilyalarla dolu: üç kişilik bir kanep, bir koltuk ve pencerenin yanına sıkıştırılmış, sadece iki sandalyeli bir masa, bu yüzden sırayla yemek yememiz gerekiyor.

Mutfakta bir ada, büyük boy bir buzdolabı ya da özel yapım bir kahve makinesi yok. Lavabo, ocak ve mini buzdolabından oluşan küçük bir mutfak.

Fazla bir şey değil.

Gerçek bir ev değil ama ev işte.

Rebecca kapıyı açıyor, bigudiyle sarılmış saçları arkadan aydınlatılmış ve bir zamanlar siyah olan bornozu beline dolanmış. İki kolunu sıkıca kalçalarına dayamış, kızının içki içip içmediğini kontrol edebilmek için Rose'un yaklaşıp yüzüne üflemesini bekliyor.

Tatmin olduktan sonra kenara çekilip Rose'un geçmesine izin veriyor ve başparmağıyla kapıyı işaret ederek bana bakıyor. Kıcımlı içeri sokmam için sessiz bir emir.

"Neden bu kadar suratsızsın?" diye soruyor, gözlerini kısarak arabadan inişimi izliyor. "Kostümüne ne oldu?"

Omuz silkiyorum, geceyi aktarmak bir yana, kostümümün neden olduğu felaketi düşünecek halde bile değilim. Zaten bu çok riskli. Yola koyulduğumda söyleyeceklerimi iyice düşünmüyorum ve içimde kabaran hayal kırıklığının bu gece kimin evinde olduğumuzu yanlışlıkla ağzımdan kaçırmama neden olacağı kesin.

Yirmi bir yaşında olabilirim ama babam Hayes'in inine girdiğimi öğrenirse yirmi beş yaşına kadar cezalı olurum, o yüzden ağzımı açmamak daha güvenli.

Karavanın içindeki hava sigara dumanı ve ucuz temizlik ürünlerinin kimyasal kokusuyla yoğun. Babam koltuğunda oturmuş, gözlerini televizyona dikmiş. Koca göbeğinin üzerinde bir kutu Coors duruyor, sigarası diğer elinin parmakları arasında sallanıyor. Kaba dış görünüşüne, giydiği eş hırkasına ve sert bakışlarına rağmen babam içten içe çok yumuşaktır.

Her zaman bizim yanımda oldu, ailemizin geçimini sağlamak için çok çalıştı. Süslü, güzel konuşan bir tip değildir ama hayal edebileceğiniz en beşinci insandır. Babam hiçbir zaman sıkı parti yapan ya da sorumluluklarının önüne hiçbir şeyin geçmesine izin veren biri olmadı. Hafta sonları birkaç kutu biradan hoşlanır ve baca gibi sigara içer ama hepimizin kötü alışkanlıkları vardır.

Benimki jelibon.

"Hey, Angel, parti nasıldı?" diye soruyor.

En sevdiği aktör el sallayarak stüdyoya girip talk-show sunucusuyla sıkı bir tokalaşmayla selamlaşırken ben dikkatinin yarısını işgal ediyorum.

"İyi idi. Daha fazlasını anlatırdım ama yorgunum. Görünüşe bakılırsa arabam yine bozulmuş, bu yüzden yarın işe bisikletle gideceğim."

"Yarın çalışmıyorum. Seni içeri alacağım, hazır olduğunda beni uyandır yeter."

Küçük bir gülümsemeyle yatak odasına doğru çekiliyorum. "Teşekkürler baba, iyi geceler." "İyi geceler, Angel."

Beklendiği gibi, Rose alt ranzada komaya girmişti bile. Pencerelerdeki yağmur damlalarının ASMR sesleri, doğum günü hediyesi olan, bir hoparlör için abartılı olan kan turuncusu rengindeki küçük taşınabilir hoparlörden yayılıyor. O

Ben rahat bir pozisyon bulmak için dönüp dururken, her zaman hemen uykuya dalıyor.

Elimi yüzümü yıkadıktan sonra pijamalarımı giyiyorum ve ahşap merdivenden üst ranzaya çıkıyorum. Yatak ağırlığının altında sarkıyor, yaylar sırtıma battıkça şikayet ediyor.

Burada, sıcacık battaniyemin altında, yapay yağmur pıtırtilarının ve klimanın rahatlatıcı uğultusunda, Conor'ın düşüncelerimi ele geçirmesine engel olamadan uzanıyorum.

Bir öpücük yüzünden beni bu kadar çalkantıya sokan şey neydi?

Hatırladıkça yanaklarım yanıyor, sonra utanç çeneme vurduğunda akkor haline geliyor. *Veda* etmeden gitmemeliydim. Bütün akşam nazik davranmaktan başka bir şey yapmadı ve ben...

Ben her zamanki gibi hırçın ve asabi biriydim.

DÖRT

Vee

The Well'in eşiğinden geçerken köşedeki ANTİK JUKEBOX George Strait'in "Ocean Front Property" şarkısını çalıyor.

Vardiyamın ilk on beş dakikası bayat bira, ter ve işletme sahibi Polly'nin tezgahları ve masaları silmek için kullandığı ıslak bez kokusuna alışmakla geçiyor.

Loş ışıkların titrek kopyaları nemli mobilyalardan ve Polly'nin kocası Johnny'nin temizlediği ahşap zemindeki dökülmüş bira havuzundan parlıyor.

"Hey, Gary." Tezgâhta oturan müdavimlere başımı sallayarak barın etrafında dönüyorum; hafta sonu için evlerine dönen kamyon şoförleri ve yerel küçük dükkân sahiplerinden oluşan bir karışım.

"Bana bir tane daha getir, bebek," diyor Gary, bara bir yirmilik atarak. Bardağını üstüne koyuyor ve bana doğru itiyor. "İyi misin? Yorgun görünüyorsun."

Polly'nin kafası, cam yıkama makinesinin yanında diz çöktüğü tezgâhtan köstebek gibi fırlıyor. "Bana hasta olduğunu söyleme," diye yalvarıyor, bana bakarak. "Bana bütün gece parti yaptığını söyle."

"Hasta değilim, merak etme. Uyuyamadım."

Çünkü Conor Hayes'in düşüncesi beni bütün gece uyutmadı.

Ve önceki gece ve geçen haftaki Cadılar Bayramı partisinden beri her gece.

Bu hafta Rose'u piyano dersleri için Nico'ya bırakırken onu görmedim. Küçük bir parçam, kızdığım parçam, tamamen hayal kırıklığına uğradı.

Beni öptü.

Hayır, beni tüketti. Dudaklarının her dokunuşu beni eritmek, beni tahrik etmek, bana sahip olmak, beni memnun etmek için tasarlanmıştı ve sonra... *hiçbir şey*. Öğleden sonraları evde olmasını, bir sıcak bir soğuk oynamasını umdum. Alay ederdi. Bahçede yaptığı gibi alay etmesini. Beni aramasını, randevu konusunda fikrimi değiştirmeye çalışmasını umdum ama hayır.

Sıcak yoktu. Sadece soğuk.

Beni bu kadar tedirgin etmesinden nefret ediyorum. Conor ve ben asla birlikte olamayız ama aynı zamanda onu zihnimden silemiyorum.

Eminim şu anda ağabeyinin sahibi olduğu şık kokteyl barlarından birinde arkadaşlarıyla birkaç biranın tadını çıkarıyordu.

The Well gibi küçük bir yere adım attığından şüpheliyim. El yapımı, özel zanaatkâr içkiler, üst düzey sanatçıların mücevherlerle süslü dekorasyonları ya da tasarımcı etiketli müşteriler yok... Sadece çizik bar tabureleri ve cılız, eski masalar var.

Sağ duvarda içki spesiyallerinin yer aldığı kara tahta bir menü asılı ve arkamdaki raflarda makul fiyatlı şişeler sıralanıyor. Süslü değil ama bir karakteri var. Bir ruhu var. Kişisel dokunuşlar.

Eski gazeteler tavanı kaplıyor, karşılıklı iki büyük düz ekrandan spor ve müzik kanalları titriyor ve duvarlar garaj satışında bulabileceğiniz şeylerle dolu: kırık saatler, uyumsuz sanat eserleri, lambalar. Bilardo masasının üzerinde avize oluşturmak için ip ışıklarla sarılmış bir sörf tahtası asılı.

Ortamı sevdim. Rahat, misafirperver: herkesin adınızı bildiği türden bir yer. Yargılamadan kendinizi bırakabileceğiniz ve kendiniz olabileceğiniz bir yer çünkü hepimiz aynı gemideyiz -çalışan (ya da çalışmayan) sınıf, iki yakamızı bir araya getirmek için mücadele ediyoruz.

Bu gece zaman sanki durmuş gibi ilerliyor. Ben müşterilere hizmet ederken dakikalar çok ama çok yavaş akıyor, aklım başka yerde.

Geçen hafta o lanet garajda.

Conor'ın göğsüne doğru kıvrılmışım.

Öfkeyle dişlerimi sıkıyor, tüm çabamı farklı şeyler düşünmeye yönlendiriyorum. Daha az Conor'la dolu. Daha pratik. Hafta sonundan sonra halledilecek işlerin zihinsel bir listesini yapıyorum. Salı, Çarşamba ve Perşembe günleri işten önce Rose'u piyano derslerine bırakmak için yeterli zamanım olup olmadığını kontrol ediyorum. Bunu tatmin edici bir şekilde tamamladıktan sonra Becca'nın mesailerini iki kez kontrol ederek Rose'u üniversiteye götürebileceğinden emin oluyorum.

Rose birkaç ay önce ehliyet aldı ama bir işi olmadan araba alacak parası yok, bu yüzden taksi programını bölüşüyor ve fethediyoruz.

"Aman Tanrım," diye cıvıldıyor Polly, beni hayallerimden uzaklaştırarak. "Görüşmeyeli uzun zaman oldu," diye ekliyor, bara hızla giren adama gülümseyerek.

Onun bakış açısını takip ederken, gözlerim Conor'ın kilerle kilitlenince midem isyan etme tehdidinde bulunuyor. Gözeneklerinden neredeyse para sızıyor. Gündelik kıyafetindeki pahalı detaylar onun böyle bir batakhaneye ait olmadığını haykırıyor. Tişörtündeki tasarımcı logosu, bileğini süsleyen pahalı saat, mükemmel beyaz ayakkabılar.

Omuzları geride, soğukkanlı, soğukkanlı bir ifadeyle kendini güven ve hak duygusuyla taşıyor, kolayca odadaki herkese tepeden baktığı sanılabilir.

Ama öyle değil. Bu sadece ilk kusurlu izlenim.

Dirseklerini yapışkan, nemli tezgâha dayadığında dolgun dudaklarında şapşal bir gülümseme kıvrılınca durum değişiyor.

Bakışları köşedeki uzun buzdolabının içindekileri incelemeye başlamadan önce yüzümü yavaşça, hararetle bir şekilde tarıyor. "Corona, lütfen," diye emrediyor, bir bar taburesini yaklaştırarak.

"Üzgünüm, Corona servis etmiyoruz ve aslında bu gece yabancılara kapalıyız. Tortugo'da Corona var. Orayı deneyin."

"Kesinlikle var. Barmenler de daha iyi." Gözlerini Polly'ye doğru çevirdi. "Bir Corona alabilir miyim, lütfen?"

Hain Polly bir kez başını sallar, buzdolabından bir şişe alır ve kapağını açar. "Limonlu mu?"

"Hayır, teşekkürler."

"Ne yapıyorsun burada?" Onu arıyorum. "Beni nasıl buldun? Beni *neden* buldun?"

"Bira içiyorum. Uzun bir gün oldu. Seni aradığımı kim söyledi?" Şişeyi çekiştiriyor, ortalığın sessizliğe bürünmesine aldırmadan. Herkes sanki devlet sırlarını ifşa etmeye hazır uluslararası bir casusmuş gibi onu dinliyor. "İşin ne zaman bitiyor?"

"Vardiyam biter bitmez."

Sırıtarak şişeyi parmaklarının arasında bir sağa bir sola sallıyor. "Yeterince uzun değil, ha? Bir haftanın seni yıpratacağını düşünmüştüm." Bir yudum daha alıyor ve sorusunu tekrarlamadan önce düşünmem için bana bir dakika veriyor. "Saat kaçta çıkıyorsun Vivienne?"

"Dokuzda," diye araya giren Polly kanımı kaynatıyor. "Ama bu gece onu daha erken bırakabilirim."

Beni böyle pazarlamaya nasıl cüret eder?

Ona dönüyorum, öfke midemde bir delik açıyor. "Yarın Abby'nin doğum günü için erken çıkacağım, unuttun mu? Bu gece tüm vardiyamda çalışacağım."

Ve tabii ki elim Polly'nin göğsüne doğru savrulurken yanlışlıkla Conor'ın birasına çarpıyor ve bira onun üzerine dökülüyor. Bin dolarlık kotunun üzerine dökülmeyecek de nereye dökülecekti?

"Bira yüzüme ve pantolonuma döküldü," diye düşünürken Polly'den kâğıt havlu alır. "Aletimi ve burnumu incittin. Sırada ne var, Küçük Arı? Dişlerimi mi kıracaksın? Bacağımı mı kırdın?"

"Ben-"

"Özür dilerim," diye bitiriyor ve başını birkaç kez sallayarak kurulanıyor. "Biliyorum. Bunu bilerek yapmıyorsun." Sesinde hiçbir sıkıntı yok. Eğleniyor, konuşmamı beklerken gözleri parlıyor.

"Ben gerçekten-"

"Gerçekten *ne* değil, Küçük Arı?" Kendini beğenmiş bir sırıtışla düşünür. "Gerçekten üzgün değil misin? Bunu gerçekten bilerek yapmıyor musun?"

Ne kadar da yüzsüz.

"Dinle," diye kestirip atıyorum, utancım çoktan gitmiş, yerini kafatasımın arkasında vızıldayan kızgın bir arı almıştı. "Sadece git." Kasadan birasının parasını çekip geri veriyorum. "Git, tamam mı?"

Elimi itiyor. "Benimle yemeğe çıkmamak için *geçerli* bir neden gösterene kadar olmaz. Ve sakın tipin olmadığımı söyleme. Böyle bir adamı öpmezsin-"

"Kapa çeneni!" Feryat ediyorum, yanaklarım utançtan kızarıyor, mükemmel dudaklarının dudaklarımı yuttuğunu hatırlayınca midem sıkışıyor.

Hatırlatmaya ihtiyacım yok.

"O öpücüğü bir hafta boyunca tekrar tekrar yaşadım.

Şimdiye kadar varlığıma kazındı.

"*Sen sensin*, tamam mı? Ben sadece benim. Bu zaman kaybı." Kaşları havaya kalkıyor ama konuşan o değil.

"Sen sensin, o da o ve benim biram bitti, bebeğim," diyor Gary, gözlerini aramızda devirerek. "Bana bir tane daha getirir misin?"

"Ben *ben miyim*?" Conor soruyor. "Bu da ne demek şimdi?"

Gary için bir bira daha dolduruyorum, Conor'ın bakışlarıyla isteksizce buluşurken dudağımı endişelendiriyorum. "Hangi arabayı kullanıyorsun?"

"Bu gece mi? Mustang, neden?"

Bu gece mi? Kaç tane arabası var? Bir insanın kaç arabaya ihtiyacı vardır? Sadece bir tane değil mi?

"Arabamı gördün mü?"

Başını sallıyor, Polly'den bir Corona daha alıyor. Yapacak işleri var ama kıpırdamıyor, Conor'ın ağzından çıkan her kelimeyi içerken bakışlarını Conor'a sabitlemiş.

"Evet, Mercury. Klasik."

"Klasik bir hurda parçası. Bileğindeki bir Rolex mi?"

Aşağı bakıp bugün hangi pahalı saati taktığını kontrol ediyor. Geçen hafta taktığıyla aynı değil, bahse girerim koca bir koleksiyonu vardır.

"Hayır, değil."

"Ama sende bir tane var," diye devam ediyorum, Gary'ye birasını uzatırken.

Conor koltuğunda doğruldu, kahverengi gözlerinde sert bir kenar vardı. "Rolex'im var diye benimle çıkmayacak mısın?"

Ben de ona bakıyorum, saçımın bir tutamını parmağımın etrafında gergin bir şekilde döndürerek doğru kelimeleri bulmak için beynimi zorluyorum.

"Aşağı yukarı," diye itiraf ediyorum, sesim titriyor. "Seninle çıkmayacağım çünkü sosyal anlamda sen buradasın..." Kolumu uzatıyorum, havada başımın olabildiğince üzerinde bir çizgi oluşturuyorum, yanlılıkla tavana cıvatalanmış raftan çınlayan, neredeyse hiç kullanılmamış birkaç şarap kadehini yere düşürüyorum. "...ve ben buradayım." Çok daha alçaktan bir çizgi daha çekiyorum. Neredeyse dizlerimin dibinde, tezgâhın arkasına gizlenmiş olduğu için göremeyecek kadar alçakta.

Yüzündeki ifadeye bakılırsa, ne demek istediğimi anlamaya başlıyor ama ben konuşmaya devam ediyorum, şüphe kalmayana kadar noktayı koymaya kararlıyım.

kaldı.

"Sizin için bir resim çizmeme izin verin. Lokantadaki birkaç randevuyu ileri saracağım ve doğrudan arkadaşların ve kardeşlerinle tanışmaya gideceğim. Nico'nun evine vardığımı, paslı arabamı senin parlak Mustang'inin yanına park ettiğimi hayal et."

Şimdi gözle görülür bir şekilde sinirli, bir yumruğu tezgâhta sıkılı, çenesi şişenin etiketini pençelerken gergin.

"Geç kalacağım çünkü buradaki vardiyamı yeni bitirdim ve arka taraftaki tuvalette giyindim." Arkamdaki kapıyı işaret ediyorum. "Walmart'tan bir elbise, tokalı botlar ve Rose'un yaptığı el yapımı takıları giyip arkadaşlarının arasına karışmaya çalışacağım. Hangi üniversiteye gittiğimi soracaklar, iki işte çalıştığımı söyleyeceğim. Nerede yaşadığımı soracaklar, karavan parkı diyeceğim."

"Sence kimsenin umurunda olacak mı?" diye soruyor, ses tonundan alaycılık akıyor. "Umursayacağımı mı sanıyorsun?"

Dudaklarımın arasından alaycı bir homurtu geçiyor. "Herkes umursayacak. Umursamayacaklarmış gibi davranma. *Sen de yapmayacakmışsın* gibi davranma. Bana sadece bir kez çıkma teklif ettiğini biliyorum ama vaktimi boşa harcamayacağım. Bunun asla yürümeyeceğini biliyorum."

"Benim hakkımda hiçbir şey bilmiyorsun, Vee." Dişlerini gıcırdatarak taburesinden sıçradı. "Ama çok canlı bir resim çiziyorsun. Görünüşe göre seni gözümde fazla büyütmüşüm. Gördün mü, seni sevimli, kaygısız ve kendine güvenen biri olarak düşünmüştüm ama benim, ailemin ya da arkadaşlarımdan senin nerede yaşadığını, çalıştığını ya da hangi arabayı kullandığını umursadığını düşünüyorsan aslında yargılayıcı ve sıkı birisin."

Polly ve Gary'ye başıyla veda ediyor, sonra spor ayakkabısının tabanıyla dönerek bardan çıkıyor, kot pantolonu hâlâ ıslak.

Yanaklarım alev alev yanıyor. Derim diken diken oldu ve hiç bu kadar utanmamıştım. Böyle olmasını istememiştim. *Onu* yargılamıyordum. Sadece kendimi yargılıyordum.

Biz iki farklı dünyadanız. Bir spektrumun iki ucundan. Bunun sadece bir randevu olması gerekirken, sonu kolayca tahmin edilebilirken onu daha iyi tanımanın ne anlamı var? Birkaç gün içinde beni bir kenara atacaksa umutlarımı arttırmanın?

Kendimi savunamayacak kadar çabuk bağlanıyorum. Bir öpücükten sonra ondan kurtulamamam yeterli. Bir randevu tabutuma çakılacak son çivi olacak.

"Pişman olacaksın," diye şarkı söylüyor Polly, eski, ıslak bezle tezgahı silerken. "Hayes'in zengin olduğunu biliyorum ama bahse girerim hiçbirisiyle vakit geçirmemiştir. Onlar iyi insanlar, Vee."

Kollarımı kavuşturup ayağımı yere vuruyorum. Polly havalı, çılgın bir teyze gibi. Randevu kıyafetinizi seçmenize yardımcı olan ve erkeği etkilemeniz için size tavsiyeler veren türden. Ailenize yalan söyleyerek partilere gizlice gitmenize yardım eden türden.

Şimdi ise hiç de havalı değil. Diğer teyze. Güve topları ve birlikte yaşadığı on yedi kedi gibi kokan.

"Nereden biliyorsun?" Ben soruyorum.

Elli üç yaşında. Hafta sonlarını elitlerle parti yaparak geçirdiğinden şüpheliyim. "Cassidy, yakında Bayan Hayes olacak, en küçük kızım Mary ile iyi arkadaş-

Jane. Logan ne zaman tamir edilmesi gereken bir şey olsa gelir ve benden tek kuruş bile talep etmez."

"Logan mı?" Nefesimin altından mırıldanıyorum, Hayes'leri isimlerinden daha yönetilebilir kategorilere göre etiketliyorum. "*Stone and Oak*'ın sahibi o mu?"

Polly başını sallayarak tezgâhtan beş bardak alıyor. Bar boşalmaya başlıyor, sadece birkaç kişi içkilerini yudumluyor. Gary kapanışa kadar tezgâhın yanında duracak. Konuşmamıza kulak misafiri olurken gür bıyıkları keyifle seğiriyor. Johnny ortalıkta yok, muhtemelen arkadaki tuvaletleri temizliyor ya da ön kapının üzerindeki tabelayı komik olduğunu düşündüğü bir şekilde yeniden düzenliyor. Geçen hafta '*İçiyorum öyleyse varım*', ondan önceki hafta da '*Su satıyoruz. Dondurulmuş ve likör içinde yüzen*'.

"Evet. Ve geçen gece Shawn'la o kavgayı başlatan iki adamı kelepçelediğinde tanışmıştın."

"Polis şefi mi?! O bir Hayes mi?"

"En büyük kardeş," diye onayladı Gary. "Stand-up'çı bir adam. Çocuğu torunumla birlikte anaokuluna gidiyor."

"Yedi kişiden sadece ikisi. Ayrıca, kötü insanlar olduklarını söylemiyorum. Onların arasına ait olmadığımı söylüyorum. Nico'nun nişanlısını gördün mü? Disney filmlerinden fırlamış gibi. Cinderella ya da her neyse."

"Çok güzel ama çok da sevimli, değil mi?" Polly kaşlarını kaldırarak devam ediyor. "Seni yargılayacaklarını düşünüyorsan yanılıyorsun. Cassidy parayla gelmedi, tatlım. Theo'nun karısı da Country Club'da arabacı kız olarak çalışıyordu." Kalçasını buzdolabına yaslamış, kollarını kavuşturmuş, kaşlarını kaldırmış. "Conor'dan hoşlandığını söyleyebilirim. İçeri girdiği anda yüzün aydınlandı. Bu sadece bir randevu, Vivienne. Senden hoşlanıyor."

Geçen haftaki öpücük onun ifadesini destekliyor. Ondan hoşlanıyorum. Aksi takdirde bana çıkma teklif etmesini söylemezdim ama...

Yirmi bir yaşındayım ve artık peri masallarına inanmıyorum. Ve Conor Hayes'in bana çıkma teklif etmesi sadece bir peri masalı. İşe yaramayacak.

Ama bu Conor'ın suçu

değil. Benim suçum.

Güvensizliğim ucuz bir lokantada yemek yemek kadar basit bir şeye izin vermiyor.

Tanrım, bir yemek için bu kadar drama.

"Ondan hoşlandığın için bu kadar drama.

"Fazla düşünüyorsun," diyor Gary, birasının yarısını geri yudumlarken. "Bu da doğru kararı verdiğinden emin olmadığın anlamına geliyor."

Oh, zaten ne kadar yatırım yaptığımı ve Conor'ın yatak direğindeki bir çentikten başka bir şey olmayacağını düşünerek doğru kararı verdim, ama onun ve kardeşlerinin hak sahibi, küçümseyen pislikler olduğunu varsaymak çok fazla olabilirdi.

Tezgâhın altından çantamı alıp omzuma atıyorum. Barın arkasından çıkan Polly'ye, "Haftaya tekrar çalışacağım," diyorum. "Söz veriyorum."

"Bunun için endişelenme. İyi eğlenceler!" diye bağılıyor arkamdan, sesine eğlence karışıyor.

Kapıdan fırlayıp sokağı tarıyorum. Conor hâlâ orada, yolun aşağısına park etmiş Mustang'inin yan tarafına yaslanmış. Sigarasının kirazı parlıyor, bir nefes çekerken etrafını bir duman bulutu sarıyor.

"Özür dilerim," diyorum, yaklaşıyorum, ter avuçlarımı yağlıyor. "Tanıştığımızdan beri hep bunu söylediğimin farkındayım ve artık hiçbir anlamı yok ama üzgünüm."

"Ne için üzgünsün? Söylediğin her şey için mi? Yoksa beni tanımadığın halde yargıladığın için mi?"

"İkisi için de değil. Yani ikisi için de. Sorun senmişsin gibi davrandığım için özür dilerim.

Sorun sen değilsin, tamam mı? Sorun benim."

"Ah, şu meşhur *sen değilsin, benim* saçmalığı..." Parmaklarını saçlarında gezdirmeden önce sigarasının izmaritini kanalizasyona fırlatıyor.

"Ugh," diye hayıflanıyorum, ellerimi yumruk haline getiriyorum. "Bu yanlış oldu..." "O zaman bana nasıl çıkması gerektiğini söyle çünkü söylediğin her şey bu gece çok saçma."

"Bu saçma değil Conor. Biz farklı dünyaların insanlarıyız."

Arabadan uzaklaşıyor, başını eğip gözlerimin içine bakacak kadar yaklaşıyor, sıcak nefesi yanağımı ısıtıyor. "Para beni tanımlamaz. Beni *zengin* bir pislik olarak etiketledin ama ben öyle değilim." Sesi artık bir fısıltıyı ancak geçiyor, aramızdaki elektrik akımı tüm gücüyle geri dönmüş, serin akşam esintisinde neredeyse şimşek gibi çakıyor. "Seni dışarı çıkarmama izin verseydin bilirdin."

Zihnim koşuşturuyor.

Ona direnmek için çok çabalıyorum ama elini kaldırıp parmak eklemlerini yanağımda gezdirince iradem kırılıyor.

"Bir randevu, Vee. Tek istediğim bu."

"Keşke bu kadar basit olsaydı.

"Hayır. Yapamam, ben..." Sesim titriyor, kalbim göğsümü yumrukluyor. "Lütfen, beni aramayı bırak, tamam mı?"

"Neden?" Daralmış gözleri düşüncelerimi kafamdan çekip çıkarmaya çalışıyormuş gibi benimkileri arıyor. "Bana tek bir mantıklı açıklama yapmadın."

"Çünkü bu iş çoktan çok ileri gitti.

Ve beni sadece bir kez öptü.

Çünkü geçen hafta tüm düşüncelerimi o tüketti. Çünkü kendimi ona tamamen kaptırmak için bir anlık dikkatsizlik yeterli olacaktı.

"Ne kadar çabuk bağlanacağım hakkında hiçbir fikri yok. Onun fetihlerinden biri daha olmak istemiyorum. "Yatağının direğinde bir çentik daha.

Can sıkıntısı için geçici bir çözüm olmak istemiyorum.

"I..." Dudağımı ısırıyorum. "Sadece yapamam."

Uzun bir süre beni izliyor, ifadesi okunmuyor. Sonra tek bir baş hareketiyle direksiyona atlayıp uzaklaşıyor ve beni yalnız bırakıyor. Parçalanmış. Pişmanlıkla dolu.

BEŞ

Conor

KENDİ KENDİNE KONUŞUR.

Sessizce. Bazen kelimeleri çıkaramayacağım kadar sessiz. Diğer zamanlarda keşke duymasaydım diyorum.

Cadılar Bayramı partisinde bunu yaptığında, patlamaya hazırdım. *Parası olan insanlar sert yargılar* da ne demek? O sözlerin benim kulaklarım için söylenmediğini fark ettiğimde dişlerimi tam zamanında sıktım.

Herhangi birinin kulağına.

Vee, filtelenmemiş düşüncelerinin dışarı sızdığının farkında değil gibiydi. Büyüleyici.

Acı verici çünkü tek istediğimin onun yatağımın direğinde bir çentik daha olması olduğunu düşünüyor gibi görünüyor ama yine de büyüleyici.

Farkında olmadan bana düşüncelerinde ilk sıradan yer veriyor ve bazılarını duymamayı dilersem de, nasıl çalıştığını bilmek istiyorum.

Ve tüm hafta boyunca öpüşmemizi düşündüğünü duymak çok hoşuma gitti, işte bu da var.

Bu sürekli bir kelime dizisi değil. Vee her şeyi ağzından kaçırmıyor, sadece bazı rastgele cümleler. Şimdiye kadar anladığım kadarıyla bunu sadece derin düşüncelere daldığı zaman yapıyor. Sanki düşünceleri saatte milyonlarca mil hızla akıyor ve bazıları konuşulmazsa odaklanamıyor.

Garip. Tuhaf. Bayıldım.

Çoğunu.

Ama mırıldandığı ve kasıtlı olarak yüksek sesle söylediği şey beni aynı sonuca götürdü.

Onun için fazla zengin olduğumu düşünüyor.

Böyle bir şey *hiç olmamıştı*. Kızlar tarafından hiç reddedilmediğimden değil; bu bir yenilik değil.

Erkek kardeşlerimden birini tercih ettikleri için reddedildim. Çünkü dikkatsizim. Otuz yaşındaki güzel bir anneye üç yaşındaki kızıyla bir şeyler içmek için çıkma teklif edemeyecek kadar genç olduğum için, ama asla param olduğu için değil.

Elbette çok az param var. Bir Rus Prensesi, ya da unvanı her neyse, geçen yıl Vegas'ta parti yaparken bana defolup gitmemi söyledi, ama *çok fazla* para?

Bunun bir sorun olabileceğini kim düşünebilirdi ki?

Vee'nin söylediği saçmalıklara, yargılayıcı tavrına ve satır aralarındaki suçlamalarına rağmen çok etkilendim. İlk defa tasarım kıyafetlerden, pahalı saatlerden ve son model arabalardan hoşlanmayan bir kızla tanıştım.

Ellerimi kaldırıyorum; Colt, Cody ve ben şimdiye kadar çok rahat ettik. Annem ve babam birkaç ay önceki yirmi birinci yaş günümüze kadar masraflarımızı karşıladı. Nico bize on yedi yaşında araba aldı, annem bizi parti yaparken izlemesin diye eve aldı ve liseye başladığımızdan beri her ay hesaplarımıza nakit para pompaladı.

İşimiz kolaydı. Ve Nico'nun bize neredeyse iki milyon dolar değerinde portföy hediye etmesi sayesinde harika bir başlangıç yaptık.

Yine de bu bizi hak sahibi pislikler yapmaz. Daha az parası olanlara tepeden bakmıyoruz.

Kendimi bildim bileli annemin hayır kurumlarına yardım ediyoruz. Ve Colt bugünlerde Nico'nun sağ kolu, kardeşimizin birçok işini yönetmek için canla başla çalışıyor.

Cody yazı Logan için el işçiliği yaparak geçirdi ve ben de Nico'nun iş web sitelerini baştan aşağı yeniden inşa ettim.

Nico'nun evinin önünde arabamın yanına yaslanmış, çakıllı garaj yoluna bakıyorum. Dört yıl önce bana aldığı Mustang'le aynı değil. Portföylerle birlikte yeni jantlarımız da oldu: ayrıcalıklı hayatımızın bir başka göstergesi.

Sigaramdan bir nefes çekerek, damarlarımda öfke ve hayal kırıklığı birbirine karışırken, dudaklarımdan arasından uzun ve güçlü bir duman üflüyorum.

Yarım saattir buradayım, birbiri ardına sigara içiyorum, ancak çoğunlukla sosyal bir içiciyim. Partiler, bira, iyi arkadaşlıklar hepsi sigara içmeyi gerektirir. Bu gece değil. Bu gece, başım zonklamaya başlamadan ya da midem içindekileri dışarı atmadan önce arka arkaya kaç sigara içmem gerektiğini kontrol ediyorum.

Üç olmuyor. Belki de sayı beştir. Belki de daha hızlı içmeliyim.

Ya da belki de eve, ağaçlara ve kendi ayakkabılarıma beni bir şekilde rahatsız etmişler gibi bakmayı bırakıp içeri girmeliyim.

Kardeşlerim geçen hafta ne olduğunu biliyor. Öpüşmeyi, Vee'ye *duyduğum* ani ve açıklanamaz *ihtiyacı*, aramızdaki gergin havayı.

Kiminle takıldığımızla övünmüyoruz ama Vee ve benim aramdaki manyetik çekim göğsümde bir ton tuğla gibi ağırlaşıyor. Saatlerce öpücüğü takıntı haline getirmekten kendimi alamadım. Birine anlatmalıydım. İçimi dökmeliydim. Havalandır, çünkü Mia sahneye çıkarken onunla kanepede geçirdiğim her saniye kendimi kontrol etme egzersiziydi.

Bir kızı kucağıma sürüklememek, onu kendime katlamamak ve öpmemek için hiç bu kadar uğraşmamıştım.

Onu aklımdan çıkaramıyorum. Çıkarmak da istemiyorum. İçimde var olduğunu hiç bilmediğim ilkel, vahşi ve ulaşılmaz bir şeyin kilidini açtı.

Aklımlı kaybediyorum. Kim *bir* öpücükten sonra bu kadar bağlanır ki? Tanrım, ne öpücüktü ama.

Hâlâ dudaklarını dudaklarımda hissediyorum. Yumuşak, dolgun, istekli. Günler geçti. *Yedi* uzun gün, ama anılar hiç durmadan benimle alay ediyor. Sıcak bedeninin benimkine bastırması, parmaklarının saçlarımı çekiştirmesi, öpücüğü derinleştirdiğimde nefesinin kesilmesi...

Yuttuğum o tatlı, yumuşak, şaşkın inilti. İçimde eriyişi, bir yapboz parçası gibi oturuşu.

Amacım Vivienne'i yatak odama sürüklemek ve onu anlamsızca becermek olsaydı ani saplantım bu kadar şaşırtıcı olmazdı, ama o gidene kadar bu düşünce aklımdan geçmedi.

Çok fazla biraya rağmen, o gece duşa girmeden önce sikim taş gibi olmuştu ve fayansları döllerimle boyamam uzun sürmedi, orgazmım içimde sarsılana kadar öpücüğü yeniden yaşadım.

Sigara bittiğinde sinirli bir inilti göğsümü tırmalıyor. Aslında filtresini içiyorum. Onu araba yoluna fırlatıyorum, neredeyse burnumun köprüsünü parmaklarımın arasına sıkıştırıyorum ve sıkılı dişlerimin arasından ağır bir iç çekiş geçiyor.

Lanet olsun.

Aşırı tepki veriyorum.

Demek benimle çıkmak istemiyor... Kimin umurunda? O ilk değil ve son da olmayacak. Üniversitede çoğu kız benimle, Colt'la ya da Cody'yle çıkmak için sağ kolunu koparıırken Vee sanki ben bir gece satın almaya çalışan Hugh Hefner'mışım gibi davranıyor.

Yine de bu kendimi delirtmek için bir sebep değil.

O sevimli, tuhaf ilk izlenim ve akıllara durgunluk veren öpücük dışında, o yargılayıcı dünya görüşüyle pek de çekici biri sayılmaz.

Nico'nun neden hiç asfalt yaptırmadığını merak ederek araba yolundan geçiyorum. Spor ayakkabılarımın altında ezilen çakılların çıtırtısı dişlerimi sıkıyor. Dürüst olmak gerekirse, Vivienne'i sokakta yalnız bıraktığımdan beri her şey değişti.

Garaj açık duruyor, Nico'nun dört arabası ve Cody'nin Mustang'i düzgün bir sıra halinde park edilmiş. Colt yangın söndürüyor, Nico'nun kokteyl barlarındaki ya da *Olive Tree*'deki acil durumlarla ilgileniyor olmalı.

Cody'nin ikinci kattaki yatak odasının penceresinden ışıklar titriyor ve eve girdiğimde hedefim orası oluyor. Ya şiddetli bir aksiyon filmi izliyor ya da internette oyun oynuyor. İkisi de benim içimi dökmem kadar önemli değil.

Koşarak yukarı çıkıyorum, her seferinde iki adım atıyorum, sonra ölüleri uyandıracak kadar yüksek sesle vuruyorum.

Bir.

İki.

İki.

Üç saniye.

Yanlış tahmin edersem Cody'nin aletini pantolonuna geri sokmasına yetecek kadar uzun bir süre ve izlediği bir aksiyon filmi değil.

Gerçi pornoda da bolca aksiyon var. "İçeri gel!" diye bağıyor.

Anlamsız, zaten kapıyı iterek açtığımı düşünürsek, heybetli olma ihtimalime karşı etrafa hızlı bir bakış atıyorum.

Televizyon açık, Japonya Grand Prix'sinin sıralama seansı bitmek üzere. Kahretsin. Yarış haftası olduğunu unutmuşum. Birlikte izleyeceğimize söz vermişim.

En azından artık bir aile hayvanı olarak kabul edilen piton Ghost burada, yarış umurunda olmasa da yatağın ayak ucunda büyük bir bobin halinde kıvrılmış.

"Ne var ne yok?" Cody soruyor, gözleri düz ekrana yapışmış. "Bira içmek ister misin? Ya da beş?"

Şimdi kaşlarını kaldırarak ona bakıyor. "Anladığım kadarıyla iyi gitmemiş? Ne dedi?"

"Onun için çok zengin olduğumu."

"Çok mu zengin? Sen zengin değilsin, kardeşim. Nico zengin."

"Bir Rolex'im, son model bir arabam, tasarım kıyafetlerim ve..." Kapının yanındaki berjer koltukta rahatıma bakıyorum. "Tuhaf biri."

"En çok sevdiğin şeyin bu olduğunu sanıyordum."

Başımı sallıyorum, geçici olarak kafamın içinde kayboluyorum. "O sadece... Bilmiyorum. Bu kızı anlamıyorum. Onları dışarı çıkarmadığımı biliyorsun-"

"Peki neden özlem duyuyorsun?" "Özlem duymuyorum," diye

homurdanıyorum.

Öyleyim.

Neden bilmiyorum ama öyleyim.

O kızı o kadar çok istiyorum ki derim kaşınıyor.

"Bir randevu önerdiğinde, bu fikir beni o kadar etkiledi ki, bir türlü kurtulamıyorum. O lanet randevuyu istiyorum. Şimdilik sadece bir tane. Bakalım nasıl olacak, ama sanki ona evlenme teklif etmişim gibi davranıyor."

Cody televizyonun sesini kapatır, ayaklarını yataktan çeker, iki dirseğini dizlerine dayar ve tüm dikkatini ona verir.

Tamam. Bira bekleyebilir.

Bira bekleyebilir. Belki kaçırdığım bir şeyi fark eder.

Vee'yle aramızdaki tüm konuşmayı aktarıyorum, hiçbir şeyi saklamıyorum, *Kuyu*'ya girdiğimde bana nasıl baktığını, kot pantolonumun üzerine bira döktüğünde sesinin nasıl titrediğini bile.

Hala nemli. Bira fabrikası gibi kokuyorum.

Monoloğumun yarısında Colt elinde bir kasa Coronas'la geliyor, sözlerimi dinlerken kaşları birbirine yaklaşıyor. "Kim hazır görünüyordu

Kendini Cody'nin yatağına atarak, "Ağlamaya mı başladın?" diye soruyor. "Şu Arı kız hakkında mı konuşuyoruz?"

Cody çantayı açıp üç şişenin kapağını kapatırken, "Pek konuşmuyoruz," diye düşünüyor. "Conor çamaşırlarını havalandırıyor."

"Ah, doğru. Filtrelenmemiş düşüncelerinizin son ses olmasından daha iyi bir şey olamaz. En baştan başla."

"Ama bu sefer," diyor Cody, "...bazı detayları kendine sakla. Ne demek istediğini anlamak için onun ne kadar taze koktuğunu ya da gözlerinin ne kadar güzel olduğunu bilmemize gerek yok, kardeşim."

Ağır bir iç çekişle geri sarıyorum, Colt'u yakalıyorum, böylece sonunda beş sentini atacak. Neden zahmet ettiğimi bilmiyorum. Ondan kadınlar hakkında tavsiye istemek Logan'a sormak gibi bir şey.

Oldukça işe yaramaz.

Logan'ın Cassidy'yi nasıl mutlu, ışıltılı ve ona aşık tuttuğunu kimse tahmin edemez.

"Ee?" Bitirdiğimde ısrar ediyorum.

Orada öylece oturup sessizce işlem yapıyorlar. Ghost'un sanki benim konuşmamdan bıkmış ve *artık burada yaşamak istemiyormuş* gibi kapıya doğru kayarak uzaklaşması dışında oda sessiz.

"Bir fikrin var mı?" Bunu çözmek için onların yardımına ne kadar ihtiyacım olduğunu ima eden, tamamen çaresiz kelimelerle soruyorum.

Cody birasını yudumlarken, "İkinizin farklı dünyalardan gelmesinden daha fazlası var gibi görünüyor," diyor.

"Öyle mi? Ne gibi?"

"Ben nereden bileyim? Onunla tek bir cümle konuştum."

"Senin gibi biriyle kötü bir deneyim yaşamış olabilir," diyor Colt, omzunu yatağın başlığına yaslayıp kaşlarını çatarak.

"*Benim gibi biriyle* ne demek istiyorsun?" Sinirlerim tepeme çıkmış bir halde tersliyorum. "Benim zengin bir pislik olduğumu mu düşünüyorsun?"

"Çok kırılğan," diye kıkırdıyor Cody, başını sallayarak. "Sakin ol, sen zengin bir hıyarsan biz de öyleyiz. Bence Colt'un demek istediği-"

"Demek istediğim, belki de güven fonu olan bir pislik onu incitti ve şimdi tüm erkekleri aynı gözlükle görüyor. Ya da..." diye devam ediyor ve fikri havada asılı bırakıyor.

Tanrım, yemin ederim, bir gün onun aptal suratını tokatlayacağım. Colt gerginlik yaratmayı, uzun duraklamalarla vidaları çevirmeyi seviyor. Çoğu gün biraz sinir bozucu oluyor ama bu gece ustalıkla düğmelerime basıyor.

"Yoksa? Ya da ne?" Bir biraya daha uzanıyorum, yoğunlaşma parmaklarımdan aşağı buz gibi çizgiler damlatıyor.

Conor omuz silkiyor. "Ya da takip edilmeye alışık değil. Belki de gözünü onu. korkutuyorsun"

"Yani temelde mahvoldum, değil mi?"

"Bu kadar kolay mı pes ediyorsun?" Colt keser. "Bu kızdan hoşlanıyorsun. Seni bu hale getiren

Sana sürekli *hayır* demesine rağmen onu kovala."

"Onu neyin rahatsız ettiğini bul," diye ekliyor Cody, birkaç gevşek saç telini topuzuna geri tararken. "Belki de ciddi bir şeye hazır değildir. Ya da senin sadece sıradan bir şey istediğinden korkuyordur. Daha derine inmeyi denedin mi?"

"Evet. Bana izin verdiği kadar." Başım berjer koltuğa çarparak inliyorum. "Onu o kadar çok öpmek istiyordum ki resmen ağzımın suyu akıyordu."

"O zaman tekrar dene. Seni zaten iki kez vurdu, üçüncüsü egona daha fazla zarar vermez," diyor Colt. "Yarın arkadaşının doğum gününden bahsettiğini söylemiştin, değil mi? Muhtemelen şehirde bir yerlere gidiyorlardır."

"Ya da benden kurtulmak için yalan söyledi."

"Ya da bu." Sırıtarak telefonunu çıkardı. Dedektif Colt görevde. "Göreceğiz bakalım."

Herkes onu Nico'ya benzetiyor çünkü ikisi de keskin, zeki ve tehlikelerle örtülü ama Colt bazı yönlerden Logan'a benziyor. Mükemmel iş ahlakına rağmen dikkatsiz ve Newport'un yarısıyla aynı adı taşıyacak kadar dışa dönük. Muhtemelen arkadaşlarına mesaj atıp Vee'yi ya da arkadaşı Abby'yi tanıyan olup olmadığını ve yarın gece nerede olacaklarını soruyordur.

Umarım istihbarat alır.

ALTI

Conor

"KIZINI ALDIM," diyor Colt, Cumartesi günü geç saatte yatak odama dalarak. "*Ramshack*'e gidiyor. Biz de dışarı çıkıyoruz."

"*Ramshack* mi? Neresi orası?"

"Atari salonlarının iki sokak ötesindeki yıkık dökük binayı biliyor musun? Pencereleeri tahtayla kapatılmış, yeşil boyalı ve kapısında plastik bir denizkızı asılı olan mı?"

"Orası bir bar mı?"

"Görünüşe göre öyle. Her hafta sonu canlı müzik var. Bu gece yerel bir grup çalıyor. Acele edin. Yarım saat içinde gidiyoruz."

PS kumandasını bir kenara bırakarak doğruldum. "Eküriye ihtiyacım yok, kardeşim. Tek başıma gidiyorum."

"Zaten iki kez *hayır* dedi ve ben bir kez bile görmedim. Eğer seni yine reddederse, izlemek istiyorum. Bunu benden alamazsın. Giyin. Giyin." Son bir bakışla geri çekilir ve kapıyı arkasından kapatır.

Elbette Vivienne'in karnıma bir darbe daha indirmesine şahit olma fikri es geçilemeyecek kadar eğlenceli.

Bu konuda çok az seçeneğim olduğu için duş alıp onlarla mutfakta buluşmam yirmi dakikadan az sürüyor, sıcak bir günde sinek gibi vızıldıyorum.

Bu normal olamaz.

Vivienne'i iki kez gördüm, bir kez öptüm ve şimdiden yeni bir sahip bulmuş sokak köpeği gibi davranıyorum.

"Dışarı mı çıkıyorsun?" Nico gözlerini dizüstü bilgisayarının ekranından ayırarak soruyor. "Seni bırakmamı ister misin?"

"Evet, iyi olur. Arabayı ben kullanacaktım ama madem teklif ediyorsun, birkaç biraya hayır demem," diye itiraf ediyor Cody, buzdolabından üç şişe alarak. "Mia çıktı mı?"

"Evet," diye homurdanıyor, altı ay öncesinin yarısı kadar belirgin olmasa da gergin olduğu belli. Mia için dayanılmaz kişilik özelliklerini ehlileştirme konusunda uzun bir yol kat etmişti. "Aisha ile akşam yemeği."

"Demek içki içmiyorsun," dedi Cody kapakları açarak.

Bu bir soru değildi. Mia kız kardeşiyle, babasıyla ya da bizimle dışarıdayken asla olmaz. Nico onu gerekli olan her yere götürüp getiriyor, kız arkadaşı yolcuysa alkolden uzak duruyor.

"Nereye gidiyorsun?" diye soruyor, dizüstü bilgisayarını bir kenara iterek. "Kulüp mü yoksa başka bir kardeşlik partisi mi?"

"*Ramshack*," diyor Colt, koridordaki bir kâsedden Nico'nun G Wagon'unun anahtarlarını alırken. "Atari salonlarının köşesinde."

"Yeni bar mı?"

"Eskisi. Sadece bizim tarzımız değil," diyor Cody ve garaja doğru ilerliyor. "Shotgun!"

Evet, saçmalık. Her seferinde pompalı tüfek diyor, sanki Colt ya da ben tartışacakmışız gibi. Hiç şansımız yok. Cody arkada hareket hastalığına yakalanıyor ve ikimiz de her beş dakikada bir durmaktan hoşlanmıyoruz, bu yüzden onun önde gitmesi kesin.

"Bu değişiklik neden?" Nico hepimiz kemerlerimizi bağladıktan sonra garajdan geri geri çıkarken soruyor. "Her zamanki yerlerini tercih ediyorsun."

Cody omzunun üzerinden bakıyor, sorgulayan bir kaşla beni süzüyor, ne kadarını -eğer bir şey varsa- açıklayabileceğini kontrol ediyor. Başımı sallamayışından memnun, dosdoğru önüne bakıyor. "Conor avlanıyor. Rose'un kız kardeşini hatırlıyor musun?"

"Vivienne mi?" Nico'nun meraklı bakışları dikiz aynasına kayıyor. "Ondan hoşlanıyor musun?"

"Az bile," diye araya giriyor Colt. "Onu *iki kez* vurdu ve hâlâ peşinde."

Kardeş sahibi olmak eğlencelidir.

Derimin altını kazmanın bir yolunu buluyorlar, dürtülerinin ve dürtmelerinin en çok neremi acıtacağını tam olarak biliyorlar ve beni dişlerine kadar kızdırıyorlar.

Çok eğlenceli.

"Ona, kendisi için fazla zengin olduğunu söylemiş," diye ekliyor Cody, sesi eğlenceyle dolup taşıyor.

Yüzünün Joker sırtışıyla bölündüğünü anlamak için yüzünü görmeme gerek yok.

"Benim şımarık bir pislik olduğumu düşünüyor," diye homurdanıyorum, ayağım arabanın zeminine çarpıyor.

"İşaretin çok dışında." Nico trafik ışıklarında sola dönüyor, hız göstergesi hız sınırını aşıyor. Mia arabadayken asla yapmadığı bir şey daha. "Zengin kısmını kastediyorum. Biraz şımarıksın. Kendine bir baksana. Çok paran olduğunu düşünen bir kızın peşinden gidiyorsun ve giydiğin şey *bu mu*?"

Tişıörtümü ve kot pantolonumu inceledim. Kabul ediyorum, ikisi de tasarımcı işi ama hiçbir yerde büyük etiketler yok, bu yüzden bir sorun göremiyorum.

Ne zaman sokaklarda kocaman etiketlerle dolaşan birini görsem hep gülerim. *Dolce&Gabbana* baskıları tişıörtlerini kaplıyor. *Bana bakın! Bunu karşılayabilirim!*

Evet... hayır. Alamazsın. Para biriktirdiniz ve arkadaşınızın yüzüne vurmak için en büyük logolu, en müstehcen tişörtü aldınız.

Hepsi gösteriş için.

Parası olan insanlar gösterişli kıyafetler almaz. Nico'yu ele alalım. Üç ömür boyunca harcayabileceğinden daha fazla parası var, ama *bana bak!* kıyafetleri yok. Kimseye bir şey kanıtlama ihtiyacı hissetmiyor.

"Kıyafetlerimin nesi var?"

"Kıyafetlerin değil Conor," diye açıklıyor Nico, sanki benim beş yaş küçük versiyonumla konuşuyormuş gibi. "Saat, mücevher, kemer. O bara girdiğinde göze batacaksın. Saati çıkar."

"Yani kim olduğumu değiştirmem mi gerekiyor?"

"Olaya yanlış açıdan bakıyorsun. Bir daha asla saat takma demiyorum ama ona saate ihtiyacın olmadığını ve onsuz da farklı olmadığını göster. Dinleyicilerini tanı, kardeşim. Örümceklerden hoşlanmasaydı yanında örümcek getirir miydin? Getirmezdin, o yüzden ona hemen *zengin* olduğunu hatırlatacak şeyler giyme." Son kelimedede kıkırdıyor.

Bunu yapmasından hoşlanmıyorum. Yıllarca onun güldüğünü duymadıktan sonra, şimdi bunu duymak bana bilinmeyen bir nedenle psikopatları hatırlatıyor.

Saatimi kaybetmenin nasıl işe yarayacağını anlamıyorum ama *olsun*. Saklaması için Nico'ya veriyorum. "Saat takmıyorum diye kim olduğumu sihirli bir şekilde unutacak değil ya," diyorum bileğime masaj yaparak. "Kahretsin, onsuz kendimi çıplak hissediyorum."

"Tabii ki unutmayacak ama bütün akşam bunu yüzüne vurmayacaksın. Seni daha iyi tanımasını istiyorsan, dikkatini *sana* ver, mücevherlerine değil. Anladın mı?"

"Mantıklı," diyor Cody, Nico kaldırırma park ettiğinde emniyet kemerini çözerek.

Barın dışında bir kuyruk var. Hemen herkes dönüp kardeşimin kullandığı iki yüz bin dolarlık arabaya bakıyor.

Göze batmamak için iyi iş çıkardın.

Neyse ki, hızlı bir kalabalık taraması bana Vee'nin ya içeride olduğunu ya da henüz gelmediğini söylüyor.

"Bıraktığın için teşekkürler," diyor Colt, Nico camı indirir indirmez dirsekleri sürücü tarafındaki kapıya iniyor. "Geç saate kadar kalacak mısınız?"

"Beni ara ve kontrol et. Seni alabilirim."

"Tamam." Tavana iki kez dokunarak onu yoluna gönderdi.

Normalde doğruca kapıya yönelir, fedainin omzunu sıvazlar ve sırada tek bir saniye bile beklemeden içeri girerdik ama burada öyle olmuyor. A, fedai bizi içeri hiç *almamak* için bahane arıyormuş gibi izliyor ve B, dikkat çekmememiz gerekiyor.

Ortaman yeterince sosyal olduğunu düşünerek bir sigara yakıyorum.

"Bu berbat bir şey," diye mırıldanıyor Cody, sıranın en arkasındaki binaya yaslanarak. "Ona bir yüzlük verip içeri giremez miyiz? Ne kadar sürecek bu?"

"Yaklaşık on dakika," diyor önümüzden bir kız, topuğunun üzerinde dönerek. İri, mavi gözleri üçümüzün üzerinde geziniyor, ifadesinde en ufak bir çekingenlik belirtisi yok. "Ben Ana. Belli ki buraya ait değilsiniz."

"Bunu sana söyleten ne?" Colt homurdanıyor, beklemekten en az Cody kadar mutsuz.

Ana'nın kızıl saçlı arkadaşı arkasını dönüyor, açıkta kalan teninin her noktası parıltılı losyonla ışıltıyor. "Araba, giysileriniz... soyadınız," diye sıralıyor, dili dudaklarında geziniyor. "Siz Hayes kardeşlersiniz, doğru mu?"

Cody teatral bir şekilde tişörtünün arkasını kavıyor, omzunun üzerinden bakmak için dönüyor, boynunu doğal olmayan bir şekilde kamburlaştırıyor. "Sırtımda bir etiket mi var?"

Ana kıkırdıyor, sıra ilerlerken elini onun kolunda gezdiriyor. Biz de öyle, tam üç adım.

"Yok ama soyadın Nico'nun alnında dövme olarak da yazıyor olabilir," diye itiraf ediyor Ana. "Dikkat eden herkes onun kim olduğunu bilir." Kızıl saçlıyla bir bakış alışverişinde bulunuyor. "Ee? O kadar yer varken seni buraya getiren ne? Kokteyl barları artık sana hitap etmiyor mu, yoksa bu gece takılacak taze bir karı mı arıyorsun?"

Neredeyse dumandan boğulacak, ciğerlerimi parçalayacaktım ama Colt'un soğukkanlı ifadesi hiç değişmiyor. "Bu bir teklif mi?"

Sırtarak bir adım daha yaklaşıyor, her hareketi Colt'un aletini sertleştirmek için tasarlanmış. "Belki. Bana bir içki ısmarla. Ne olacağını göreceğiz."

Onu kolundan tutuyor, bu dokunuşta ya da çenesini kapıya doğru hareket ettirirken bana gönderdiği bakışta hiçbir şefkat yok.

Sanırım altmış yedi saniye kuyrukta harcanan zaman için yeterli. Cody eliyle bir hareket yaparak diğer kızı yanına çağırıyor. Kapıya vardığımızda Colt çoktan fedaiyle ilgilenmişti.

Geçmemize izin vermek için bandı geri çekerken adamın yüzünde beliren sırıtıştan, normalde istediğinden daha fazla para aldığı anlaşılıyor.

İlk dikkatimi çeken şey havanın dışarıya kıyasla ne kadar ağır olduğu. Oda loş bir şekilde aydınlatılmış, duvarlar yıllar boyunca burada çalmış olması gereken grupların fotoğraflarıyla süslenmiş. Alan kapasitesinin ötesinde dolu, kalabalık pekmezden daha yoğun, hava yapay dumanla doymuş, dökülen bira, nem ve ter kokuyor.

"Hadi." Cody beni kaburgalarımın altından dürterek ortadaki yuvarlak barı işaret ediyor. "Birer bira içelim," diye ekliyor, kolunu Ana'nın arkadaşının -adı her neyse- omuzlarına rahatça atıyor.

Biraz eğlenmeye hazır bir kızı keşfetmesi asla uzun sürmez.

Kalabalığın arasından kıvrıla kıvrıla ilerleyip yerel rock grubunun çaldığı sahnenin önünden geçiyoruz. Çok iyiler. Rock gitar riffleri ensemdeki tüyleri diken diken ediyor, müzik çiğ, odadaki herkese bulaşan cesur bir enerjiyle havada titreşiyor.

Bu benim alışık olduğum bir şey değil. Sık sık kulübe gideriz ama şık dekoru ve yanıp sönen ışıklarıyla her zamanki mekânlarımız bu kasvetli kaosun yanında neredeyse steril kalır. Oradaki dans pistleri ya DJ'in müziğine göre yanıp sönen beyaz, cam alanlar ya da açıkça ayrılmış ahşap parkelerden oluşuyor.

Burada dans pisti, grubun belirlediği ritimle dans eden bedenlerin oluşturduğu bir dalga halinde her yöne yayılıyor. Metal merdivenler bile sallanan ve zıplayan insanlarla canlı. Oturma alanı yok. VIP'lerin uzanabileceği masalar ya da pelüş koltuklar yok.

Bunun yerine, eski tarz bir lokantada olduğu gibi birkaç retro kabin duvarları kaplıyor. Mekânın sahibi açıkça lüks ya da ayrıcalıkla kimseyi etkilemeyi umursamamış; insanların bir araya gelip kendilerini müziğin içinde kaybedebilecekleri bir alan yaratmaya çalışmışlar.

Kıyafet yönetmeliğinin olmaması da bir başka çarpıcı fark. Favori kulüplerimizde, yanlış bir kıyafet seçimi kapıda geri çevrilmek için yeterlidir. Ancak burada insanlar şort ve kapüşonlulardan minik eteklerle eşleştirilmiş bikini üstlerine kadar ne isterlerse giyebiliyorlar.

Saatimi kaybetmiş olmama rağmen, yine de fazla giyinmişim. Ayakkabılarım çok temiz, tişörtüm çok sıkı ütülenmiş, kot pantolonum yeterince aşınma belirtisi göstermiyor.

İnsanların bakışlarının ağırlığı beni bara kadar takip ediyor. Bu sinir bozucu. İnceleme, yan bakışlar ve el altından fısıldaşmalar. Tuhaf. Yeni. Beklenmedik.

"Üç Corona ve iki appletinis," diyor Colt barmene, sesini müziğin üzerinde yükselterek.

İşaret parmağıyla tezgâha yapıştırılmış içki menüsüne dokunuyor. Oldukça kısa. Çoğunlukla bira ve ucuz şarap, üç tane de tanımına pek uymayan kokteyl var. Red Bull'lu votka, votka ve greyfurt suyunun süslü bir adı olan Greyhound ve yine sadece kızılçık suyu ile votka olan Cape Coddler.

Bir tema görmeye başlıyorum.

Ana ona "Sadece bira al," der. "Herhangi bir tane."

Bir dakika sonra, beş şişe Corona tezgâhın karşısına itildi. Şişelerde yoğunlaşma yok, yani oda sıcaklığında içeceğiz. *Harika*.

Barmaid, Colt'un uzattığı yüz dolarlık banknota kaşlarını çatıyor. "Yeterince bozuk param olduğunu sanmıyorum," diyerek kasayı açıyor. "Yirmiliğin var mı?"

"Hayır, ama bana bir hesap açabilirsin."

Eğlenen bir kaşını kaldırıyor. "Hesap mı? Anladığım *kadarıyla Ramshack*'e ilk kez geliyorsun? Bizde hesap kesilmez, yakışıklı." Arsız bir gülümsemeyle hesabı alıyor. "Bak ne diyeceğim, bu bende kalsın." Yüzlüğü göğüs dekoltesinden aşağı kaydırıyor. "Ne sipariş ettiğinizi not edeceğim ve gecenin sonunda para üstünü size vereceğim."

"İki içkiden fazlasını içmeyi planlıyorum," diyor Colt, üç banknot daha çıkararak. "Bu sende kalsın. İşimiz bitene kadar hesabı kapatır."

"Tatlım, bir şişeye on dolar ödemeye alışkın olduğunu biliyorum, ama burada beş dolar, yani yüz dolar dört içkiyi karşılar. Sence on altı tane mi sipariş edeceksin?"

"Muhtemelen on taneden fazla olmaz. Bana bir kabin ayarla, döndüğümde beni sırada bekletme, üstü de sende kalsın."

Bir fedaiyi çağırmadan önce verdiği tek cevap parlak bir gülümsemedir. Colt'u işaret ederek kulağına bir şeyler söylüyor ve adam yüzünde hiçbir ifade olmadan başını sallıyor.

"Beni takip edin," diyor ve Colt'la Ana'yı -bu geceki sevgilisini- sahnenin solundaki birkaç kabine doğru götürüyor.

"Ee? Oyun planı nedir, kardeşim?" Cody soruyor, fedai kabinin önceki sakinlerini uzaklaştırıp birkaç boş kadehi temizledikten sonra bu geceki kız arkadaşını - kızıl saçlı olanı - kucağına oturtuyor. "Onu bir yerde görüyor musun?" Elini kızın kalçasına doğru kaydırıyor, sonra yavaşça indiriyor ve kızın kıpırdanmasını sağlıyor.

Güzel. Kızdan hoşlanıyor ve bu da başka bir şeyle meşgul olacağı anlamına geliyor. Yoluma çıkmasından, yardım etmeye çalışıp tam tersini yapmasından iyidir. Şişemden çekip kalabalığı tarıyorum, fazla bir şey beklemiyorum. Vee kısa boylu, bu yüzden parti müdavimleri arasında onu fark etmek imkânsız olabilir.

Ama şans benden yana.

Az önce geldi, saçlarını yüksek bir at kuyruğu yapmış. Kot etek giymiş kalçaları, başka bir kızla kol kola bara doğru ilerlerken soldan sallanıyor.

Pembe doğum günü kuşağına bakılırsa Abby olmalı.

"Bingo," diye fısıldıyor Cody, hareket etmem için beni dürterek. "Bunu mahvetme.

Bize ihtiyacın olursa burada olacağız." "Size neden ihtiyacım olsun ki?" "İyi noktaya değindin."

Bir ağız dolusu bira daha içip koltuğun kenarına yaklaşıyorum ama birden her şey boka sarıyor. Bir grup adam kızlara yetişiyor ve biri elini Vee'nin beline dolayarak onu Abby'den uzaklaştırıyor.

Vücudumdaki her kas acıyla kasılıyor. Şiddetli, coşkulu bir enerji beni tepeden tırnağa sarıyor ve Abby'nin yüzündeki şaşkın, korkmuş ifadeyle daha da alevleniyor.

Bu çok uzun sürmüyor.

Bir saniye sonra, güzel gülümsemesi parlıyor ve şiddetli sancılarımın yerini zihnimde bir okul zili gibi çalan kıskançlık alıyor.

Kirli elleriyle Vee'nin belini yoklayan adamın tavırları bir labrador köpeğinkine benziyor. Amansız gülümsemesi göz kamaştırıyor ve eğer bir kuyruğu olsaydı her yerde sallanıyor olurdu.

"Siktir," diye mırıldanıyorum, kelime çevredeki gürültü tarafından geçersiz kılınıyor. Eğer onun tipi buysa, o zaman haklıydı... Ben o değilim.

Ama hayatımı kurtarmak için bu kızın savaşımadan gitmesine izin veremem.

YEDİ

Vee

İKİ EL TEZGAHI belimin iki yanından kavırıyor.

Önce bir tutam şaşkınlık yaşıyorum ama Conor'ın kolonyasının hoş kokusu hissedebileceğim tüm tedirginliği bastırıyor. Kokuyu hemen tanıyorum. Baharatlı ama taze, biraz narenciye ve hafif tatlı bir şey. Hatasız. Tanıdığım başka hiçbir erkek kolonya kullanmıyor, hele bu kadar keskin bir kolonya.

"Sen gerçekten bir uçan sineksin," diyorum, sesimi sabit tutarak, kalbimin çarpıntısını ve mideme giren krampları inkâr edemesem de. Burası Conor'ı görmeyi beklediğim son yer. "Beni burada nasıl buldun?"

"Şu adam..." Parmakları sert ahşap tezgâhı bir parçasını koparacak kadar sert bir şekilde oyarken, "...sana daha önce *dokunan*... aradığın şey bu mu?" Başını aşağı eğiyor, çenesinin gergin kasları yanağımı süpürüyor. Söylediği her kelimedede yankılanan kıskançlık tenimi ısıtıyor. "Ona her baktığında kuyruğunu sallayacak bir köpek yavrusu mu?"

Onun yanında soğukkanlılığımı korumak normal bir günde neredeyse imkânsızdır ve bu gece kan dolaşımda üç içki var, bu da görevimi daha da zorlaştırıyor. Aynı anda hem gururlandım, hem tahrik oldum, hem de endişelendim.

"Burada ne yapıyorsun?" Düşüncelerimi sırtımda gezinen göğsünden yayılan sıcaklıktan uzaklaştırarak soruyorum.

Abby'nin içkileri doldurmasına izin vermemeliydim. Conor'la karşılaşacağımı bilseydim, ona cin konusunda ağırdan almasını söyledim ama söylemedim, yani cesaretim haklı. Yapay ama haklı.

"Sanırım bu sapıklık," diye ekliyorum, cin toniği yarım yarım yaptığı için en iyi arkadaşıma içimden küfrediyorum.

Grup da yardımcı olmuyor, Hozier'den "Work Song "u çalıyor, melodi ve sözler Conor'ın bedenimi okşadığı gibi zihnimi okşuyor.

Yarım adım ileri atıyor, sanki kendimi ona doğru kıvırmamdan cesaret almış gibi beni daha da hapsediyor, nefesi kulağıma değiyor. "Kovalamacayı seviyorsun."

Omurgam boyunca bir ürperti yayılıyor. Lanet olsun. Haksız değil... sıcak ve soğuk, kaçma ve kovalama... Aramızdaki bu inkar edilemez çekim endişe verici bir hızla artıyor.

Böyle anlarda, sadece ikimiz varken, niyeti çok açık. *"Beni istiyor.* Randevu, sevişmeden önce aşılması gerektiğini düşündüğü bir hız kesici mi yoksa seks onun son oyunu değil mi, bilemiyorum.

Şu anda pek önemi yok. Eğer bir hamle yaparsa Conor'ın bana istediğini yapmasına izin verecek kadar sarhoşum.

Arkamı dönüyorum, onu geri adım atmaya zorlamayacak kadar zarifim. Zorlayacağından şüpheliyim. Bana daha fazla alan açmıyor, bakışları benimkini delip geçiyor.

"Gururum mu okşandı yoksa korktum mu emin değilim," diye itiraf ediyorum ama flört etmek yerine sertleşiyorum.

Lanet olası cin.

"Asla korkma, Küçük Arı." Elini yüzüme dokunmak için kaldırıyor, başparmağı elmacık kemiğimi okşuyor. "Benimleyken değil."

Tenim tutuşuyor ve kanım sanki yanağımda doğrudan klitorisime bağlı bir sinir bulmuş gibi doğru yerde nabız gibi atıyor. Sertçe yutkunuyorum, gözlerini dolduran yüklü bakıştan sersemlemiş bir halde, üst üste yığılan gerilime kapılıyorum.

Bir grup sarhoş dirsek atarak yanıma geliyor ve beni o anın dışına çıkarıyor. İçlerinden biri Conor'ın sırtına o kadar sert vuruyor ki beni bara sıkıştırıyor, sert kenar kürek kemiklerime saplanıyor.

Conor bir kolunu bana doluyor, elini sıkıca sırtımın alt kısmına bastırıyor. Hızlı ve şefkatli bir hareketle beni göğsüne yapıştırırken, aynı anda dirseklerini tezgâha dayamış olan adamı kenara itiyor.

Başını bize doğru çeviriyor, Conor'ı baştan aşağı süzerken gözlerini kısıyor. "Bir sorunun mu var dostum?" diye soruyor, kelimeler bulanık.

"Henüz yok." Conor vücudunu bir kalkan gibi kullanarak beni kendi tarafına kaydırıyor. "Ama çenenin yerinden çıkması için yalvarıyorsun."

Adam bana bakarken gözleri parlıyor, kendinden emin bir sırıtma yüzüne yayılıyor. "Ne içiyorsun bebeğim?"

Conor elbisemi avuçluyor, beni mengene gibi kavrayarak kendine doğru çekiyor.

Müzik kulaklarımda gümbürdüyor, yaklaşan yüzleşmenin arka planını oluşturuyor.

"Oraya varmak üzereyim," diyor Conor, sesinde bir tehlike belirtisi var. "Ağzını tekrar açmadan önce, beni kızdırmanın gecenin geri kalanını acil serviste geçirmeye değip değmeyeceğine karar vermek için bir saniyeni ayır." Ona doğru yaklaşıyor, adamdan beş santim kadar yüksekte duruyor. "Yumruklarımı sık sık savurmam ama savurduğumda da kendimi tutmam."

Adam homurdanıyor, sarsılan özgüvenini zorluyor. Muhtemelen destek aramak için omuzlarının üzerinden bakar. Arkadaşları yerine bir grup kız orada durmuş kıkırdıyor ve müzik eşliğinde sallanıyordu. Conor'a dönmeden önce barmen yanına gelir, tek kaşını sessiz bir soruyla kaldırmıştır.

"Beş şişe Corona ve..." Conor'ın beklenti dolu bakışları üzerimde toplanıyor. "Ne içersiniz?"

"Ayrı hesap," diyorum barmene. "Bir şişe şampanya ve iki bardak lütfen." Conor'ın çenesinin gerilmesine aldırmadan elimi çantama sokuyorum. "Ödemeyi aklından bile geçirme."

Sertçe yutkunuyor, sanki çantamdan bir ellilik çıkarmamı izlemek fiziksel olarak acı veriyormuş gibi.

"Dans ederken şişeyi nasıl güvende tutmayı düşünüyorsun?" diye soruyor, biraların olduğu tepsiyi kaparak. "Sen başka tarafa baktığın anda herkes içine bir şey sokabilir."

"Burası o tür bir yer değil. Buraya çok geliriz ve şimdiye kadar hiçbir şey olmadı."

"Bu olmayacağı anlamına gelmez, Küçük Arı." Parmaklarını çenemin altından geçirip başımı ışığa doğru eğerken gözleri kısılıyor. "Bu gece ne kadar içtin?"

"Ne?"

"Ya çakırkeyifsin ya da azgın. Hangisi?"

"İkisi de. İkisi de değil."

"Hem ikisi hem de hiçbiri olamaz, Vee."

Yanaklarımdaki kızarıklık boynuma doğru süzülüyor ve sertleşmiş meme uçlarım bluzumun dar bedenini zorluyor. "Yüksek sesle mi söyledim?"

Bu yeni bir şey değil. Kendi kendime her zaman konuşurum ama hayır filtreli zihnimi Conor'ın kulaklarından uzak tutmayı tercih ederim.

"Söyledin." Eli dudaklarımın dış hatlarında gezinerek yukarı doğru hareket ediyor. "Sarhoşsun ve henüz benim değilsin, o yüzden bu gece orgazm yok."

Bir gülümsemeyi ısııyorum. "Henüz mi?"

"Henüz," diye vurguluyor. "Seni öpeli iki hafta oldu ve bunu düşünmediğim bir saat bile geçmedi."

Nefesim boğazımda düğümleniyor, gözlerim açılıyor. Sesindeki bir şey başımı döndürüyor. Milyon yıl geçse de bir erkeğin bu kadar... dürüst olmasını beklemezdim.

"İki hafta, Küçük Arı," diye tekrarlıyor, başparmağı alt dudağımı parlatıyor. "İki lanet *hafta* ve hâlâ sıfır randevudayız." Gözlerini ağızımdan çekti, göz bebekleri şişti. "O randevuyu istiyorum ama bu gece çakırkeyifsin. Vereceğin her cevap alkol yüzünden lekelenecek, o yüzden sana çıkma teklif *etmeyeceğim* ama şunu bil ki..." Sıcak nefesi tenimi okşayacak kadar hafifçe eğiliyor. "Bütün gece seni izliyor olacağım. Dansa gittiğinde o şampanya şişesi ve flütün masama gelse iyi olur. Güvende olmanı istiyorum, Vee."

Ne diyeceğimi şaşırdım. Sesi çok içtendi. Çok şefkatli. Ve aynı zamanda, kıyafetlerimi yırtıp beni hemen şimdi burada becermekten kendini zor tutuyormuş gibi bakıyor.

Daha da kötüsü, kararlılığım tökezliyor. Çekime boyun eğiyorum, mantıklı düşünme lanet olsun.

O üç içkiyi içmemeliydim. Conor haklı. Çakırkeyifim. Hissettiğim ve düşündüğüm her şey bunun bir yan ürünü. Vücudumun tepkilerine ya da omzumda oturup fısıldayan küçük şeytana güvenemiyorum, *ya seni dışarı çıkarmasına izin verirsen?*

Evet, ya izin verirsem?

Dişlerimi gıcırdatıyorum, başımı kaldırdığımda bacaklarımdaki güçsüzlüğü silkeliyorum. "Ben güvendeyim." "Gözlerim senin üzerindeyse öylesin," diye onaylıyor. "Şimdi git ve arkadaşlar, bebeğim. Seni öpmemek için kendimi daha fazla tutmam gerekiyor ve bunu sen çakırkeyifken yapmayacağım."

Hayal kırıklığı kaburgalarımın arkasında kabarıyor ama dahası da var. Bir sakinlik hissi. Rızayı önemsiyor. Ya da beni. Ya da belki bir dereceye kadar ikisini de. Başka bir hamle yapmadan önce zihnimi yüzde yüz kontrol etmemi isteyecek kadar önemsiyor.

Bu beklenmedik bir şey.

Çoğu erkek bu fırsatı değerlendirirdi. Ne de olsa sarhoş değilim, sadece çakırkeyifim.

Mutlu, yumuşak başlı.

"Tamam," diyorum nefes verirken. "Teşekkür ederim."

Çenesi daha sıkı kenetlenmesine rağmen yüz hatları yumuşuyor. "Hâlâ o randevuyu istiyorum, Vee." Nazik bir elini yanağımda gezdiriyor, kısa bir süre dudaklarıma bakıyor. "Bunu bir düşün."

Bununla birlikte döner ve üç adım içinde yoğun kalabalık tarafından yutulur.

SEKİZ

Vee

"Pekâlâ, bunu benim evime götürmeye ne dersin?" Bu akşamki randevum Brian, tatlılarımızı bitirdikten sonra soruyor ve yüzümdeki şaşkın ifadeye kahkahalarla gülüyor.

Evet, bir randevudayım ve geçen hafta standından beni bir şahin gibi izleyen düşünceli Bay Hayes ile *değil*.

Geçen *hafta*.

Doğru okudunuz.

Brian'la birlikteyim. Uzun boylu, sarışın, yakışıklı. Tuhaf. Biraz uygunsuz. Benim tipim değil. Abby'nin geçen hafta dans pistinde neredeyse kuru sıkı yaptığı adamla arkadaş. O bir... dikkat dağıtıcı. Aklımı Bay Hayes'ten uzaklaştırmakta başarısız olan biri.

Beni *Ramshack*'te bulmasının ertesi günü Conor'ı görmeyi bekliyordum. Hâlâ bir randevu istediğini söyledi ve ayıldığımda, beni barda tutarken içimden geçen *istek* hâlâ oradaydı ve beni ona bir şans vermeye ikna etti.

Ama o geri çekildi.

Nedenini anlayamadım. Güvende kaldım. Kimseyle dans etmedim. Şampanya şişesine ve kadehime göz kulak oldum. İyiydim ama bir şekilde onu kendimden uzaklaştırdım.

Brian'a birkaç kez göz kırpıyorum, şaşkınlık ve kızgınlık karışımı bir duygu sistemime doluyor.

Bu akşamdan tek istediği seks miydi?

"Sakin ol, tatlı yanaklar. Hızlı bir sevişme için benimle eve gelmeni isteyeceğimi mi sanıyorsun?" diye ekliyor, tepeden bakan ses tonuyla sinirlerimi bozuyor.

"Belki. Hiç yapmamış gibi davranma," diye karşılık veriyorum, kelimeler alaycılıkla damlıyor.

"Hoşlandığım kızlarla değil." Göz kırpıyor, kendi kendine çakıyor. Bu gece bunu çok yaptı. "Ama, hey, eğer biraz aksiyon istiyorsan, ben varım."

Abby beni onun hakkında uyardı. Hiç hırslı olmayan bir esrarkeş olduğunu söyledi, ama *Ramshack*'te konuşurken iyi görünüyordu. Sanırım kafası iyi değildi.

Sonra. Şimdi kesinlikle öyle, gözleri kararmış, odaklanmamış, her otuz saniyede bir kulak zarımı delen kıkırdamalar.

Belki de geçen hafta kafasının iyi olup olmadığını fark edemeyecek kadar çok içmişimdir. Conor'la bariz flörtleşmelerim bunu destekliyor.

Çenemi sıkıp bulanık anıları bir kenara itiyorum ama Conor'ın fısıldarken kulağıma değen yumuşak dudakları altı gün sonra bile tüylerimi diken diken ediyor.

"Teşekkürler, ama-" Cümlemin geri kalanı, sokaktaki bir hareketin dikkatimi çekmesiyle uçuşuma düşüyor.

Daha doğrusu parlak Mustang pencerenin hemen dışındaki kaldırımın kenarında gıcırdayarak durdu. Conor arabadan iniyor, gözleri yüzüme kilitlenmiş, alnında derin bir on bir çizgisi var.

Kalabalığın içinde kaybolduğundan beri omuzlarımı çökerten ağırlığı yok edecek kadar güçlü bir rahatlama sarsılıyor içimde.

Bu hafta Rose'u bıraktığımda evde değildi ve benden bilerek uzak durarak saplantılı düşüncelerimi körükledi.

Neyi yanlış yaptım ben? Neden beni

arayıp sormuyor?

Başka birini mi buldu?

İlgisini mi kaybetti?

Altı uzun gün boyunca sorular soruları kovaladı ve şimdi... yakışıklı yüzünde tanıdık bir kararlılıkla girişe doğru kasıla kasıla yürüyor.

"Oda arkadaşlarım bir parti veriyor," diyor Brian, benim batan mideme ve karmakarışık zihnime aldirmeden. "Birkaç bira içeceğiz, tamam mı? Arkadaşın, şu sarışın olan, orada. Sanırım Roach ondan hoşlanıyor."

"Roach mu? Hangisi o?" Onu konuşturmak için soruyorum, kalbim aklımla savaşıyor.

Biri çırpınarak göğsümü sıcaklıkla doldururken, diğeri dişlileri tekmeliyor. Tanrım, ilaçlarımı değiştirmem gerekiyor çünkü bu çelişkili düşünceler çok güçlü geliyor.

Sanki iki kişi kulağıma tamamen farklı şeyler fısıldıyor ve ikisini de susturmanın bir yolu yok.

Seslerden biri kollarımı Conor'ın boynuna dolamamı ve onu yarın olmayacakmış gibi öpmemi istiyor. Diğeri ise ikna edici bir sahne hazırlamak için yeterli zamanım olmamasına sinirleniyor: Harika bir adamla çıkıyorum ve çok eğleniyorum.

Geçtiğimiz haftayı Conor'ı arzulayarak geçirdiğimi düşünürsek, bir parçanın neden sahneyi kurmayı düşündüğü bir muamma.

Evet, doz ayarlaması gerekiyor. Bu iyi çalışmıyor.

Brian'ın ağzını açıp kapamasını izliyorum ama söylediği tek bir kelimeyi bile duyamıyorum. Kulaklarım kapı ziline sesine odaklanmış durumda.

Conor lokantaya girdiğinde geniş omuzları geriye atılmış, başı dik, adımları uzun.

Buranın sahibi gibi görünüyor.

Bana sahipmiş gibi görünüyor.

Nabzım hızlanıyor, kalbim göğsümde onun Jordan'larının yere vuruşuyla çarpıyor. Ses odada yankılanıyor ve herkesin dikkatini çekiyor. Bu uzun boylu, geniş omuzlu adamın nereye gittiğine dair akıllarında hiçbir şüphe yok.

Bana ve sevgilime doğru.

Brian'a.

"Doğru, Brian'a odaklan," diye sessizce kendimi eğitiyorum, onun devam eden monoloğuna kulak kabartıyorum.

Konuşuyor... Ne konuşuyor? *Siyah saç*. O zaman benim hakkımda konuşmuyor. Başka bir kızdan mı? *Koca kıçlı esrar*. Kaşlarım çatıldı. Siyah saçın büyük bir esrarla ne alakası var? Saç mı içiyor? Esrarının içinde bir tane mi buldu?

Tanrım, bu hiç mantıklı değil.

Haklısın. Sadece onuncu kelimeyi yakalayabiliyorum. Belki o bile değil, gerisi uzak bir uğultu, arka planda bir uğultu, kulaklarımda şarkı söyleyen kan tarafından bastırılmış.

Ellerimi kumaşı ütüler gibi kotuma sürüyorum, ama gerçek şu ki terimi siliyorum. Sinirsel bir enerji sarsıntısı vücudumda beklenti, korku ve heyecan fırtınaları estiriyor.

Üç saniye sonra Bay Hayes masamıza uğruyor, kolonyasının kokusu sıcak ve havasız havada keskin bir şekilde hissediliyor.

Ve tam o sırada Brian'ın monologu tekrar yükseliyor ve kulaklarıma tüm sesiyle çarpıyor.

"Dostum, görmeliydin!" diye bağıyor. "Kafası o kadar iyiydi ki biz hâlâ partideyken uyandı, tuvalette olduğunu düşünerek düz ekrana işedi, sonra da Jessica'nın üzerine kustu."

Çok güzel.

Bir sahne kurmak için çok fazla.

Keşke basitçe sarkabilsem, içe doğru katlanabilsem, yere çökebilsem ve masanın altına saklanabilsem. Onun yerine olduğum yerde donup kaldım. Isı boynumu diken diken ediyor ve yanaklarımı renklendiriyor.

Brian başını kaldırıyor, ya başında birinin durduğunu hissediyor ya da bakışlarımın Conor'a kaydığını fark ediyor. "Sana yardım edebilir miyiz?"

"Edemezsiniz," diyor Conor. "Ama sadece aynı sayfada olduğumuz için, senin randevunu çalıyorum."

"Ne?" Brian kekeliyor, yüzünde çok hızlı boşalan bir adamın utangaç ve kuşkulu ifadesi beliriyor. "Hayatta olmaz, dostum. O burada benimle."

"Buraya seninle geldi ama benimle gidiyor," diye ısrar ediyor Conor, sesi alçak. "Hadi ama, Küçük Arı. Bir gece için sabrımı yeterince sınadın." Başını Brian'a doğru sallıyor, gözleri benimkilere kilitlenmiş ama kendini tutamıyormuş gibi dudaklarına dalıyor. "Ben şiddet yanlısı biri değilim, ama bu fikri çok çekici buluyorsun."

Sanırım yanaklarım yanıyor. "Sen gerçekten bir uçan sineksin. Beni nasıl buldun?"

"Rose," diyor basitçe.

Küçük hain. Ona Brian'la olan randevumdan kimseye bahsetmemesini söylemiştim, özellikle de Hayes'e.

Conor parmağını çenemin altından geçirerek başımı geriye yatırıyor. "Bitti mi, yoksa duymak için can attığın başka kusmuk temalı hikâyeler var mı?"

Gözlerindeki parıltı, ağzının kıvrımı, yüzüne kazınmış kararlılık... bana bir çatal sapla. Benden bu kadar.

Ben pes ediyorum, omzumdaki küçük şeytan da öyle.

Onunla savaşılamayacak kadar meraklıyım.

Çekim çok güçlü.

"Peki." Ellerimi yenilgiyle havaya kaldırıyorum. "Sen kazandın. Bir randevu Conor. Bunu iyi değerlendir," diyorum Brian'a dönerek. "Sana yalan söylemeyeceğim. Bu eğlenceli değildi. Belki kafan iyi olmasaydı eğlenceli olurdu..."

Brian sanki saati çalışmıyormuş gibi başını sallıyor. "Evet, bu adil, tatlı yanaklar. Kendimi savunmam gerekirse, kafam hep iyi." Öne doğru eğiliyor, dirseklerini masanın üstüne dayıyor, parmaklarını birbirine kenetleyerek çenesini destekliyor. "Bana kendinden biraz daha bahset güzelim."

Neler olduğunu anlamaya çalışırken gözlerim açılıyor. Bu ani kişilik değişimine inanamıyorum. Belki de içtiği şeyin yavaş salınım etkisindendir ya da belki de Conor'ın beni dışarı çıkarmamasının yarattığı hayal kırıklığıyla Brian'ın tam olarak Abby'nin söylediği şeyi söylediğini fark edemeyecek kadar dikkatim dağılmıştır.

Aptalca.

Hayal kırıklığı yani. Randevuyu iptal ettiğim için aptalca ama kadınların yapısı böyle değil mi? Fikirlerimizi çok sık değiştiririz ve benim halsiz beynimin getirdiği bir zorluk daha var.

Her zaman yavaş düşünen biriydim, DEHB yüzünden her şeyi tüketen bir mantıksızlığa eğilimliydim ve bu durum Conor'ın yakınlığıyla daha da kötüleşti.

Belki de onu sayılamayacak kadar çok kez vurmanın iyi bir fikir olup olmadığını düşünmüyor olsaydım, Brian'la randevumun felakete doğru gittiğini lokantaya girdiğimiz anda fark ederdim.

"Onun adı ne?" Conor sandalyenin arkasından ceketimi kaparak sordu.

"Adını biliyorum," dedi Brian, "ama ben ona tatlı demeyi seviyorum."

"Ona *güzel* dedin. Hadi ama dostum, bana onun adını söylersen yemek benden."

Brian kaşlarını çatıyor, beyin hücreleri fazla mesai yapıyor, bakışları odaklanmamış ve ben daha da utaniyorum.

"Ben de öyle düşünmüştüm," diyor Conor, kalkmama yardım etmek için elimi tutarak. "Madem yemek yedin, oyun salonlarını gezmeye ne dersin?"

Yenik bir iç çekişle kollarımı onun tuttuğu ceketin içine sokuyorum. "Kulağa bir plan gibi geliyor."

Bu gerçeküstü. Conor'ın Mustang'inin yolcu koltuğundayım, gözlerimi onun direksiyonu tutuşundan ayırmayı başardıktan sonra camdan dışarı bakıyorum.

İçim karıncalanıyor. Hava vızıldıyor ve çatırdıyor, gerginlik sinir bozucu ama aynı zamanda heyecan verici.

Bileğinin iç tarafını janta dayaması, rahat parmaklarını sarkıtması kadar önemsiz bir şey, karnımda yüzlerce kelebeğin kanat çırpmasına neden oluyor ve parmak uçlarımdan küçük enerji kıvılcımları fırlatıyor.

Tekrar bakıyorum. Çok ilgi çekici. Sıcak ve soğuk. Tatlı ve sert. Uzun boylu, geniş göğüslü, gözleri koyu ve derin ama etrafında vızıldayan güçlü auraya rağmen eğlenceli. Sanırım bu aileden geliyor. Cadılar Bayramı partisinde gördüğüm tüm Hayes'lerde bu ezici özgüven vardı.

Sola dönüyor, tek eliyle çarkı döndürüyor, uzun, ince parmakları ok gibi düz, avucunun ortası ise işi yapıyor. Dikkatsiz, çok *seksi*.

"Kendine gel. Sadece araba sürüyor!"

"Bu adamı nereden buldun?" Conor kolunu koltuğuma dolayarak soruyor, arkasını dönüp iki arabanın arasına park ederken arka camdan dışarı bakıyor.

Hava hareket ediyor. Pahalı, çökmekte olan kolonyasının kokusu diğer duyularımı bulandırıyor. Omzunun üzerinden bakmaya ihtiyacı olduğundan şüpheliyim. Arabada kameralar ve hareket sensörleri var ama bunu belirtmiyorum. Başımın arkasındaki kolunun sıcaklığı vücudumun yavaş bir cızırtı ile tepki vermesine neden oluyor. Bilinçsizce arabanın ortasına doğru kayıyorum. Ona daha yakın.

Bir pervane gibi aleve.

"Yanacağım."

İlgilenmediğim her şey onda var: zengin, hak sahibi, ayrıcalıklı... ve yine de bunun ötesini görecektense kadar odaklanırsam, beni heyecanlandıran her şey onda var.

"Uzun hikâye," diyorum belli belirsiz bir nefes çekerek.

Uzun bir hikâye değil ama Conor'a biriyle çıkmak için ilk fırsatı yakaladığımı söylemeyeceğim. Herhangi biriyle, gerçekten.

Yanımdaki adamı düşünmemek için her şeyi yapardım.

Brian ve ben geçen hafta sadece beş cümle kurmuştuk. Belki de bu yüzden benim tipime yakın olmadığını fark etmedim. Ya da belki de fark ettim ama tehlike işaretlerini bilerek görmezden geldim.

"Tamam, bana söyleme." Conor motoru durduruyor, dudaklarında küçük bir gülümseme beliriyor. "Hadi gel. Yerine getirmem gereken bir sipariş var."

"Sipariş mi?" Arabadan çıkıyorum, montum elimde çünkü Conor ısıtıcıyı on bir dereceye kadar açmış. Şimdi, serin akşam esintisi çıplak omuzlarımı kemirirken tenimde ürpertiler dört nala koşuyor. "Ne siparişi?"

"Göreceksin." Kaputun etrafında dönüyor, elimi tutuyor ve dünyadaki en doğal şeymiş gibi parmaklarımızı birbirine örüyor.

Ama değil.

Omurgam kaskatı kesiliyor, metal bir direk gibi geriliyor, yayla oynanıyor. Avuçlarım soğuyor, ama alevler etimi yalıyor, sistemimde bir panik parıltısı yükseliyor. Bu çok güzel bir his. *"Elimi tutmasına alışabilirim..."*

Kokusu havada dönüyor, güçlü, uyuşturucu, kalbimin kaburgalarım boyunca çırpınmasına neden oluyor. Kafa karışıklığı kafamın içindeki kargaşayı anlatmaya yetmiyor.

"Daha bir dakika bile olmadı ve şimdiden beni terk etmek mi istiyorsun?" Conor soruyor, beni kalabalık caddeden aşağıya doğru götürürken sesi şakacı.

"Hayır, tabii ki hayır." Aklımdaki son şey bu. "Bu fikre nereden kapıldın?"

Gözleri canlı, bana bakarken yoğun bir şekilde parlıyor. "Titriyorsun, Küçük Arı."

Oh... Derin bir nefes alıp hızla atan nabzımı sakinleştiriyorum. Kendimi hiç bu kadar bilinçli hissetmemiştim. Parmaklarının benimkilerin etrafında hafifçe pompalanmasının yeniliği, ne kadar yakın olduğunun gülünç bir şekilde farkında olmamı sağlıyor. Elim onunkine ne kadar iyi uyuyor. Sanki birbirlerine uymak için yaratılmışlar. Teni ne kadar pürüzsüz ve sıcak.

Bu ne kadar *güzel* bir his.

Liseden beri birkaç erkekle çıktım. Gerçi *çıkma* abartı olabilir. Anlamalı konuşmalar, kucaklaşmalar ya da el ele tutuşmalar olmadı. Çalışmakla ve aileme yardım etmekle o kadar meşguldüm ki gerçek bir ilişkiye giremedim, ama... bir kızın ihtiyaçları vardır, bu yüzden öpüştük ve seviştik.

Çoğunlukla erotik bir şekilde yakınlaşıyorduk. Partilerde kucaklarına oturduğumda bile, elleri vücudumun şehvetli kısımlarında dolaşıyordu: kalçalar, kıç, göğüsler. Her dokunuş seks için bir başlangıçtı.

Akşam yemekleri, filmler ya da gece geç saatlerde plaj gezintileri yoktu. Partilerde ya da okulda tanıştık ve kendiliğinden bir araya geldik. *Biz bir çiftiz* ya da *sen benim kız arkadaşımın demezdik*. Bu bir çeşit veriydi. Eğlenceliyken özeldi. Her zaman iyi işleyen garip bir dinamik.

"Şimdi... el ele mi? Bu bir ilk.

"Alış buna," diyor Conor ve gözlerim onunkilere kayıyor. "Elini bir süre çok. tutacağım."

Ağzım bir karış açık kaldı ama farkına vardığımda kelimeler ağzımdan çıkmadı... Ben yine mırıldanıyordu.

Tanrım, bu adamın yanında kendimi kontrol edemiyorum.

"Kendinden çok eminsin." Utançtan ağzımda kalan acı tadı yutuyorum. "Elimi sık sık tutma şansın olacağını nereden çıkardın? Ya bu geceden zevk almazsam? Ya bu bizim ilk ve *son* randevumuzsa?" Yüzünü görmek için başımı hafifçe eğerek ona doğru bakıyorum ve gülümsediğini fark ediyorum.

"Eğer gecenin sonunda beni bir daha görmek istemediğine karar verirsen, beyaz bayrak sallayıp seni yalnız bırakacağım. Anlaştık mı?"

İçime bir batma hissi yerleşiyor.

Neden, bilmiyorum. Şu anda ne istediğime karar veremeyecek kadar çok çelişkili duyguya kapılıyorum, bu yüzden başımı sallıyorum, Conor daha geniş gülümseyip birbirine kenetlenmiş ellerimize bakınca kaşlarımı daha da çatıyorum.

"Ne?" diye soruyorum. Onun görüş açısını takip ederek soruyorum, parmaklarım onunkileri öyle bir sıkıyor ki tırnaklarım bembeyaz oluyor. "Özür dilerim," diye mırıldanıyorum, elimi gevşetiyorum ama bırakmıyorum.

"Benim için bir şey yap." Beni kendine çekiyor, etrafında döndürüyor ve beni içine çekiyor, sırtım göğsüne yaslanıyor, kolları beni sarıyor, bir eli karnımı örtüyor. Beni tutuşu sahiplenici, parmakları genişçe açılmış.

Sahiplenici, ateşli,
koruyucu. Sert ama
şefkatli.

"Gözlerini kapat," diye ısrar ediyor. "Neden?"

"Bana bir dakikalığına güven, olur mu? Gözlerini kapat."

Öfkemi kusuyorum ama dediğini yapıyorum, caddenin üzerinde yanıp sönen ve vitrinlerden yansıyan parlak, renkli ışıkları engelliyorum.

Kalbi sırtımda usulca atıyor, zihnim göğsündeki her nefesin düzenli yükselişini ve düşüşünü yakalıyor.

"Şimdi ne olacak?" Fısıldıyorum, kendimi onun arkamdaki hissine teslim ediyorum, kanımın ateşi yükseliyor.

"Kokulara odaklan."

Ne olduğunu sormak istiyorum ama sormuyorum. Bununla bir yere varmaya çalışıyor. Zihnimi izole ediyor, bazı duyuları kapatıp diğerlerini güçlendirmeye teşvik ediyor.

Kokular doğrudan limbik sisteme gider ve beyindeki koku ampulüne kadar uzanır. Kokuların güçlü anılar uyandırdığı iyi bilinir. Bence Conor'ın başarmaya çalıştığı şey bu. Beynimi, bu kokuyu

Etrafımız bu anla kokuyor, bu yüzden ne zaman benzer bir şey koklasam bu geceyi düşüneceğim.

"Pamuk şeker, karamel kaplı fındık, waffle," diye sıralıyor burnunu yanağında gezdirerek.

İçime çekiyorum, denizin tuzluluğuyla karışan tatlı aromaya konsantre oluyorum, belirgin, benzersiz bir kıyı kokusu yaratıyor.

"Ve bir de sen varsın." Dudakları kulağımı sıyrıyor ve yepyeni bir arzu çığı başlatıyor. "Taze keten gibi kokuyorsun. Sabun, bahar yağmuru. Sıcak, rahatlatıcı. Buna doyamıyorum." Kavrayışı beni sarıyor, sert ve özlem dolu.

Korku ve arzu arasında sıkışıp kaldım. Bir yanım geri çekilmeyi düşünüyor. Diğer yarım ise teslim olmaya tehlikeli bir şekilde yaklaşıyor. Savunma duvarlarımı bu kadar çabuk parçalamasından korkuyorum ama nasıl yapacağını bildiği için de heyecanlıyım.

"Şimdi dinle," diye fısıldıyor, parmakları kolumda gezinirken sıcak nefesi kulağımın kabuğunu öpüyor.

Midem bir anda kasılıyor. Basit bir dokunuş, şimdiye kadar onun hakkında yaptığım tüm varsayımları sorgulamama neden oluyor.

Bekliyorum, içimden geçen ani arzu sesini bastırıyorum, fısıldamasını bekliyorum, ama o sessiz. "Ne?"

"Tanrım, kadın," diye kıkırdıyor. Ses tonuna sinen eğlence daha fazla kelebek uyandırıyor. "Etrafımızdaki sesleri dinle."

"Oh, tamam..."

Hava, akşamın tadını çıkaran insanların vızıltısıyla deliniyor. Heyecanlı konuşmalar kaldırıma taşıyor. Yakındaki oyun salonları neşeli bağırışlar ve slotlara takırdayan bozuk paraların sesiyle canlanıyor.

"Bunu unutma." Sıcak dudakları tenimde geziniyor, kolları sıkıca kavırıyor, beni daha da içine alıyor... ve ben ona çok iyi uyuyorum. Mükemmel bir şekilde. "Zaten biliyorum, Küçük Arı."

"Neyi biliyorsun?" Soruyorum, kokular ve sesler duyularıma nüfuz ederken gözlerim kapalı, o an sabit diskime kazanıyor. Kucağından kıpırdayarak kurtuluyorum ve yüzümü ona dönüyorum. "Ne biliyorsun Conor?"

Yarım adım geri çekiliyor, gözleri anlam veremediğim bir duyguyla dolu. Belki daha fazla zamanım olsaydı, ama bir saniyeden kısa bir süre içinde kayboldu, göz kırptı. Tüm duruşu her zamanki kaygısız rahatlığına geri dönüyor.

"Bu son randevumuz olmayacak." Mantıklı.

Söylediklerime bakılırsa çok mantıklı, ama aynı zamanda aklındakinin bu olmadığına dair içimde bir his var.

DOKUZ

Conor

"CİDDİ OLAMAZSIN," diyor Vee, sözlerine sert bir inandırıcılık katıyormuş gibi gümüş gözlerini kısarak. Pençe makinelerinin yanında durduğumuzda pembe, öpülesi dudakları bir gülümsemeye dönüşmese beni yolumdan saptıracaktı.

Vişneli Slurpee'sini yudumlarken pipetin etrafına kapattığı dudakları. Tekrar tatmak için sabırsızlandığım dudaklar.

"İhtimallerin bize karşı olduğunu biliyorsun, değil mi?" diye devam ediyor, parmaklarını kol boyunca takip ederek. "Bu hileli. Kazanmak için otuz ila elli deneme gerektiğini okumuştum."

Ona fincanımı ve buraya gelirken aldığım yarısı boş karamelli fındık paketini uzatıyorum, sonra da kalçasını dürterek yoldan çekilmesini sağlıyorum. "Sabırlı olman gerekecek. Sana yerine getirmem gereken bir sipariş olduğunu söylemiştim."

Cama yaslanıp içerideki oyuncaklara bakıyor, odaklanmış, eğlenmiş ve biraz da meraklı. "Peluş siparişin mi var?" diye soruyor dudağını ısırarak.

Bu kızların dalga geçmek için kullandığı bir işaret ama Vee dalga geçmiyor. Bunu bilinçsizce yaptığını söyleyebilirim. Dişlerini benimkilerle değiştirmem için beni baştan çıkarması da farklı bir işe yaramıyor.

"Geçen sefer buradaydım," diyorum, geri dönüşü olmayan noktaya varmadan ve onu tam burada sahiplenmeden önce dişlerim ve Vee'nin dudaklarıyla ilgili tüm düşünceleri raydan çıkarıyorum. "Onu ben kazandım." Yeşil, iri gözlü bir t-rex'i işaret ederek bardağa dokunuyorum, sonra yuvaya birkaç bozuk para yerleştiriyorum. "Onu yeğenim Noah'a verdim. Haftalarca her yere götürdü." Duraksıyorum, pençenin dalışını, oyuncağı yakalayışını, sonra yukarı çeker çekmez bırakışını izliyorum. "Dün gece iskelede yürüyüşe çıktılar ve Logan oyuncağın arabadan düştüğünü fark etmedi. Geri koştu ama oyuncak gitmişti ve Noah o zamandan beri ağlıyor, bu yüzden başka bir taneye ihtiyacım var."

"Ah..." diyor, pençenin tekrar düşüşünü izlerken yüz hatları da sesi gibi yumuşuyor. "Çok naziksin."

"Bu kadar şaşırma. Ben iyiyim." Pençe t-rex'i kavırıyor ve bu sefer bırakmıyor. Ödül makineden yuvarlanarak doğruca beni bekleyen ellerime düşüyor. "Otuzda bir mi?" Hayes grup sohbetine göndermeden önce bir fotoğraf çekmek için telefonumu çıkararak alay ediyorum.

Ben: Yenisini aldım. Birazdan bırakmaya geleceğim.

Vee, "Şanslıymışsın," diye düşünüyor. "Birisi daha önce oynamış ve çok erken pes etmiş olmalı."

"Bahse girmek ister misin?"

Pipeti tekrar emiyor, kalın, siyah kirpiklerinin altından bana bakıyor. Göz kamaştırıcı bir kadın. Atkuyruğu yapılmış karamel saçları, boynuyla flört eden birkaç gevşek tutam, lens olduğunu düşüneceğiniz kadar gri gözleri ve sürekli şirin bir şekilde buruşturduğu çilli burnu. Ağzının şekli, kara kaşlarının kavisli...

Ben gidiciyim.

Çok fena kamçılandım. Ona öyle bir kapıldım ki nefesim kesildi. Acaba ağabeylerim de kızlarıyla ilk tanıştıklarında böyle mi hissettiler?

Muhtemelen hissetmemişlerdir. Theo, Thalia'yı aylarca arkadaş olarak tuttuktan sonra harekete geçti. Logan aşık olduğunu fark etmeden önce Cassidy'yle karşılıksız bir ilişki yaşamıştı ve Mia Nico'nun tipi bile değildi, yani Vee'ye karşı hissettiğim bu tuhaf bağlılık normal ya da yaygın olamaz.

"Elbette, neden olmasın?" diyor, oyun yüzünü takınarak. "Eğer bir sonrakini otuzdan... hayır, unut gitsin, *kırktan* az denemede kazanırsan, o zaman-" Gözlerimle buluşuyor, çenesini hafifçe kaldırıyor. "Evet, o zaman ne olacak?"

"Bir dilek hakkım var."

Benim dudaklarım, onun dudakları ve arada mesafe yok.

Yapabileceğimi sanmıştım. Bütün geceyi bir öpücük bile çalmadan geçirebileceğimi sanmıştım ama ne zaman ona baksam aklıma garajdaki öpüşmemiz geliyor. Bana karşı hissettiği baskı, çıkardığı tatlı sesler, tadının nasıl olduğu ve ellerinin başıma, boynuma ve saçlarıma her dokunuşunun beni ihtiyaçtan yarı aptala çevirmesi.

O öpücüğü düşündükçe onu daha çok istiyorum. Onun benim için yaratıldığını anladıkça, bedenini, aklını... her şeyini daha çok arzuluyorum.

"Tamam, ama kırktan fazla olursa dilek benimdir," diyor peluşlara bakarak.

"Anlaştık. Aşağı iniyorsun, Küçük Arı." Gerekirse elimi camdan içeri sokar ve hile yaparım. Onu tekrar öpmek için her şeyi yaparım.

Cebimdeki kısa bir titreşim, grup sohbetindeki yeni bir mesajı kontrol etmek için telefonumu çıkarmamı sağlıyor. Eskisi kadar canlı değil. Hâlâ konuşuyor ve şakalaşıyoruz ama eskisi kadar değil. Bugünlerde akışta çoğunlukla yeğenlerimin fotoğrafları var. İster büyümekte ve emeklemekte olanlar olsun, ister hala annelerinin karnında pişmekte olanlar.

Yalan söylemeyeceğim; Colt kafayı, kolları ve bacakları işaret etmedikçe ultrason resimlerindeki bebekleri seçemiyorum.

Hayat kurtarıcı.

Teşekkürler. Kız kim,

kardeşim?

Resmi yukarı kaydırıyorum, arka planda Vee'nin Slurpee'yi tutan elinden başka bir şey görünmüyor.

Kahretsin, çok iyi.

Sanırım meraklı olduğu için onu suçlayamam. Bir kızı bir yere götürdüğüm yok. Onlarla genellikle kardeşlik partilerinde tanışırım ve onları götürdüğüm tek yer yatak, banyo ya da arabadır.

Cody: Bayan Hayes yapım aşamasında.

Arsız herif. Başparmağım *F'nin* üzerinde sallanıyor, ama cevap verme fikrimi değiştiriyorum ve telefonumu arka cebime atıyorum.

Kardeşlerimi eğlendirmekten daha önemli işlerim var.

"Hangisini istiyorsun?" Vee'ye soruyorum, ağzının kenarlarının eğlenerek seğirdiğini görmekten zevk alıyorum.

Hayatımda gördüğüm en güzel, en içten gülümsemeye sahip ve kaşlarını kaldırdığında... mükemmel.

Onda sevmediğim tek bir şey bile yok. "Yeğenin var mı?" diye soruyor.

"Henüz yok."

Logan elinden geleni yapmıyor değil. Cass'in iki numaralı bebeği doğurmasına daha çok var ama Logan şimdiden her fırsatta üç numara için yalvarıyor. Bir kızı olana kadar yalvarmayı bırakacağından şüpheliyim.

Neyse ki Cassidy'nin sabrı anneminkiyle yarışabilir.

"Şimdiye kadar üç yeğenim oldu. İki tane daha yolda," diyorum.

Birkaç yıl daha geçsin, Noel alışverişi için elimde isimlerin olduğu bir listeye ihtiyacım olacak. Shawn'ın iki oğlu var, Josh ve Aiden. Logan'ın Noah ve Eli'si yolda ve Thalia'nın da bu ay bir oğlu olacak, River.

Beş çocuk.

Zamanı geldiğinde Nico ve Mia'nın çocuklarını da eklediğimizde, Logan'ın Cass'le konuştuğu kadarıyla birlikte Hayes futbol takımı kurmaya yetecek kadar çocuğumuz olacak.

Ve bu Colt, Cody ve ben başlamadan önce bile.

Vivienne pelüş oyuncaklara bakıp parmak eklemlerini cama vuruyor. "Tamam, bir t-rex daha al da Logan bunun gitme ihtimaline karşı onu bir yere saklasın.

gezintiye de çıkacağız."

"İyi düşünmüşsün, ama yedek bir tane bulduktan sonra, sana şunu almadan gitmiyoruz..." Büyük siyah gözlü gri bir ayıyı gösteriyorum. "Geceleri seni sıcak tutar." *Ben devralana kadar.* Kolu tutarak makineye birkaç bozuk para atıyorum. "Say."

Bir, iki... on. Her başarısız denemede, kendime olan güvenim biraz daha azalıyor ve çok daha fazla hayal kırıklığına uğruyorum, dileğim zihnimin ön saflarında, yerine getirilmek için yalvarıyor.

Bozuk paraların şingirtısı, dişlilerin vızıltısı ve yuvarlanan peluşların sesi kayboluyor. Endişelenen tek kişi ben değilim. Vivienne pençenin tekrar tekrar dalmasını nefesini tutarak izliyor.

Yirminci denemede bozuk param bitti. "Burada bekle. Bozukluğa ihtiyacım var."

Kasadayken iki Slurpees ve pamuk şeker daha alıyorum, sonra ulusal sırları savunuyormuş gibi makineye barikat kuran Vee'nin yanına dönüyorum.

"Yirmi deneme daha," diye hatırlatıyor bana, biraz şeker koparıp açık ağzına itiyor ve... siktir.

Aynen böyle, tek düşündüğüm onu şimdi öpersem tadının ne kadar tatlı olacağı.

"Aynı oyuncağı internetten bulmak daha kolay olmaz mıydı?"

Omuz silkiyorum, kasaya biraz daha bozuk para atıyorum. "Elbette, ama bunun neresi eğlenceli?"

Eğer zamanında teslim etmezlerse dükkan bana bir dilek hakkı tanımayacak."

Ağzını daha fazla pamuk şekerle dolduruyor ve ben ellerimi kendime zor tutuyorum, ne kadar seksi görüldüğünden habersiz dudaklarını yalamasını izliyorum. Her hareketi ne kadar iç gıcıklayıcı.

Pençe kırkıncı denemede t-rex'i deliğin yarısında kaybediyor ve sinirim tavan yapıyor. Dileğim uçup gidiyor, kaçak bir balon gibi gözden kayboluyor.

"Sen kazandın, Küçük Arı." Slurpee'mi elime alıyorum, üç büyük yudumu çok hızlı yudumluyorum ve kötü bir beyin donması vakası yaşayarak yüzümü buruşturuyorum. "Dilek nedir?"

Uzun bir süre sessiz kalıyor, sanki ruhumun katmanlarını soyuyormuş gibi bana bakıyor. T-rex'i kazanmaya çalışırken ona ne zaman gizlice baksam, gözleri ödülde değil bende oluyordu. Yüzümün gerginleşmesini, her başarısızlıkta artan kızgınlığımı izledi ve şimdi hayal kırıklığı sesimi bozarken izliyor.

Ben acılı bir kaybedenim. Hep öyleydim. Şimdi riskler o kadar yüksek ki, sabırla kararı beklerken sinir krizi geçir(e)memem bir mucize.

"Öp beni," diye fısıldıyor, gözleri benimkilerden ayrılmıyor.

Bedenim tuttuğu gerginliği bırakıyor. İçim rahatlıyor ve iki haftanın hayal kırıklığı, çatıdan eriyen kar gibi kalbimden ve zihnimden kayıyor. Ona düşünmesi için bir saniye bile vermiyorum.

Fikrini değiştirmek için bir saniyesi bile yok.

Öne doğru bir adım atıyorum ve neredeyse onu yakalıyorum, onu makineye yaslariken dudaklarını dudaklarımla yakalıyorum, kollarını boynuma dolamadan önce dilim onunkini buluyor.

Onu en son öptüğümünden beri iki hafta geçti. İki haftadır bu kızı düşünmüyorum. Dur.

Ona doğru eğildim, vücudumun ağırlığını ve ereksiyonumu hissetmesine izin verdim.

saniyeler içinde canlandı.

O her şey. Öpücük her şeydi. Sert, talepkar, eksiksiz. Parmaklarım saçlarına dolanıyor, o da elektrik çarpmış gibi tepki veriyor, kollarımda titriyor. Göğsüm sıkışıyor.

Sikim seğiriyor ve taşaklarım geriliyor.

Hava almak için ayağa kalktığımda yumuşak, alçak bir inlemeyle onaylamadığını gösteriyor. Gözleri, sanki psikolojik bir düğme çevrilmiş gibi, bir parça vahşilikle dudaklarıma dalıyor. Sonunda açlığı benimkiyle eşleşti... ıtayı yükseltti.

Yakamı kavırıyor ve beni geri çekiyor, kalbi göğsüme çarpıyor.

Vücudunun ateşi, dudaklarının yumuşaklığı... dilindeki o lanet pamuk şeker ve vişneli Slurpee tadı... bağımlılık yapıyor. Uyuşturuu. Daha fazlasını istiyorum. Hepsini istiyorum, ama henüz değil, ve kesinlikle burada değil.

Benim olduğunu kabul edene kadar olmaz.

Başparmağımın alt dudağında iz bırakmasını izleyecek kadar geri çekiliyorum. "Benim dileğim de buydu, Küçük Arı."

"Biliyorum," diye mırıldanıyor, göğsü kabarıyor, uyarılmışlık kızarmış yüzünü boyuyor. "Bence kararlılığın için bunu hak ediyorsun."

Çenesini parmaklarımla arasına alıyorum, başını geriye yatırıyorum ve dudaklarına bir öpücük daha k o n d u r u y o r u m .

Öpücükler. Kısa, ısırın, kanımı ısıtan, ikinci derece yanıklara neden olan tutku dolu öpücükler. Alt dudağını ısırıyorum ve ağzının kenarı boyunca yalayarak acısını dindiriyorum.

İki hafta önce tanışmış olmamız önemli değil. Bu bizim ilk randevumuz. Harika bir başlangıç yapmamış olmamız. Bunların hiçbirisi önemli değil. Sadece bu anın yoğunluğu. İçimde akan duygular. Dünyamı nasıl alt üst ettiğini ve aynı anda beni nasıl yerime sabitlediğini.

Zaten biliyorum.

Ve hiçbir şeyden bu kadar emin olmamıştım.

Bu kesinlikle delice, ama beynimi ne kadar kandırmaya çalışırsam çalışayım, o rahatsız edici kesinlik kaybolmuyor.

Vee benim. Sadece henüz bunu bilmiyor.

"Teorinin doğru olup olmadığını kontrol edelim," diyorum ve yakınlarda biri boğazını temizleyince geri çekiliyorum.

Yanında iki küçük çocuğu olan bir baba, yüzünde küçümseyici bir ifade var. "Burası halka açık bir yer," diye kestirip atıyor.

"Ve bu da herkese açık bir sevgi gösterisi," diye karşılık veriyorum, Vee'yi önümde, sırtı göğsüme gelecek şekilde hareket ettirerek.

"Burada çocuklar var," diye ekliyor adam, açıkça sözlü bir kavga çıkarmak istiyor. "Bu uygunsuz bir davranış."

"Öpüşmek uygunsuz mu?" "Bu öpüşme değildi-"

"Hayır mı? Karın için üzülüyorum dostum. Eğer bir özür bekliyorsan, nefesini tutma. Ve eğer çocuklarının insanların öpüştüğünü görmesini istemiyorsan, onları akşam onda dışarı çıkarma."

Anlaşılmaz bir şeyler homurdanıyor, bana bir süre daha bakıyor ve boyun eğerek çocuklarını dışarı çıkarıyor.

Kolumu Vivienne'e dolayarak bir elimi kolun üzerine koyuyorum. Yuvaya bir bozuk para daha atmadan önce başımı eğip boynunun kıvrımına bir öpücük konduruyorum, tüylerim diken diken oluyor ve... aman *tanrım*-

Sikim bu gece hiç rahat durmuyor. Daha sonra bir tanesini ovalayana kadar durulmayacak. Ve bunu yapmak zorundayım çünkü Vee'nin tişörtünün kumaşını zorlayan meme uçlarının görüntüsü tam bir sanat.

Sütyen giymiyor.

Nasıl fark etmemişim? Göğüsleri ne kadar sıkı ve mükemmel ki Sütyen giymediğini fark ettin mi?

Başını omzuma yaslıyor, böylece makineyi görebiliyorum.

"Oyalıyorsun," diyor. "Oynat."

Derin bir nefes alıp kolu ileri doğru itiyorum. "Acelen mi var?"

Dudaklarının arasından ağır bir iç geçiriyor. "Geç oluyor. Babama on birde döneceğime söz verdim."

Pençeyi yanlış yere bırakıyorum, t-rex'in kuyruğunu zar zor kavrayışını izliyorum, hiçbir şey çıkmıyor.

"Baban mı?" Onu döndürüyorum, kalp atışlarım hızlanıyor. "Kaç yaşındasın sen?"

"Sakin ol, yirmi bir yaşındayım ama onun çatısı altında yaşadığım sürece onun kurallarına uyacağım." Babasının sert tonu olduğunu düşündüğüm şeyi papağan gibi tekrarlıyor.

"Onun sözleri, değil mi?"

Bir kez başını sallıyor ve ulaşamayacağım bir yerde, makineye yaslanıyor. "Çok korumacıdır. Sokağa çıkma yaşağım falan yok ama on birde döneceğimi söylersem sözümü tutarım. Ayrıca sabah işim var."

Kol saatime bakıp ne kadar zamanımız kaldığını kontrol ediyorum. Saat onu çeyrek geçiyor bile. Hay sikeyim. "Araban *Ruby'nin önünde* mi, yoksa seni eve bırakabilir miyim?"

Yanakları anında pembeleşiyor, içim daha da daralıyor. Utanıyor, o gümüş gözleri yanlara doğru fırlıyor, ham, korunmasız kısımlarına bir bakış atıyor.

Benim yanımdayken böyle hissetmesinden nefret ediyorum. Karavanda yaşadığı için onu yargılayacağımı düşünmesinden nefret ediyorum.

"Arabaya ihtiyacım yok," diyor, artık rahat değil ama yine gergin. "Ama beni on buçukta lokantaya bırakabilirsen iyi olur."

Bu da yola çıkmadan önce beş dakikamız olduğu anlamına geliyor. "Tamam, ama babana bir dahaki sefere bu kadar erken döneceğini söyleme." Onu kendime çekip göğsüme sarılıyorum, sonra da kasaya biraz daha bozuk para atıyorum.

Cody, Mia'ya pençe makinesini nasıl kandıracağını öğrettiğinde dikkat etmeliydim.

Arabayı lokantanın dışına park ettiğimde Vee yüzünde belli belirsiz bir şaşkınlıkla, "Eğlenceliydi," diyor.

Sesindeki hafif şaşkınlık tonu hem sevimli hem de sinir bozucu. Yargılayıcı fikirlerinin haklı çıkacağını düşünmüş olmalı ve beklediği gibi bir bela olmadığımı inanamıyor.

"Seni tekrar görmek istiyorum Küçük Arı," diyorum dudaklarının usulca kıvrılmasını izleyerek. İki t-rex'i uzatıyor; ikincisi kırk beşinci denemede kazanmış. "Er ya da geç."

Onu öpme ihtiyacı içimde kıvranıyor, neredeyse zapt edilemiyor. Yine de beklemek zorunda.

Beklemek zorundayım.

Bu gecenin tadını çıkardı. Onu eve götürüp götürmeyeceğimi sorarken hissettiğim gerginlik, kollarımın onu sardığı bir anın ardından dağıldı. Rahatladı ve gardını indirdi. O kadar ki, sanki ben yanımdayken onları tutan bariyerler yıkılıyormuş gibi rastgele cümleler mırıldanmaya başladı.

Yüksek sesle konuştuğunun farkında olduğunu sanmıyorum ve farkında olmadan da olsa kafasının içine girmeme izin vermemesi riskini göze alamayacak kadar sözlerinden hoşlandığım için bunu belirtmeyeceğim.

İkinci t-rex makineden yuvarlandığında *çok güzel kokuyor* diye fısıldadı ve elini elime aldığımda *bu çok güzel*. Yolcu kapısını açarken boynunun kıvrımına kısa, ısırmacı bir öpücük kondurduğumda çok hafif bir *vay canına dedi*.

Daha önce beni öpme şekli, kollarımda erimesi - ait olduğu yer - yeterince ipucu değilse, zihnine bu küçük bakışlar anlaşılmayı mühürledi: benden hoşlanıyor. Belki benim ondan hoşlandığım kadar.

Bunu bilmenin beni yerden altı metre yüksekte uçuyormuşum gibi hissettirmesi gerektiğini sanmıyorum, ama çok garip bir başlangıç yaptık ve bu küçük şeyleri hafife almıyorum.

Yine de bilgisiz değilim. Vee benimleyken ne kadar iyi hissederse hissetsin, bana güvenmekten çok uzak olduğunu bilecek kadar dikkat ediyorum. Hayatından utanıyor, bu gerçekten aklımın almadığı bir şey ve aynı zamanda hızlı bir şekilde üstesinden gelmesini istediğim bir şey.

Bu kıza olan ani takıntımın ne kadar bunaltıcı olduğuna rağmen kendime bunun hala taze olduğunu hatırlatmaya devam ediyorum. Üç hafta önce tanıştık. *Bir kere* çıktık.

Beni doğru dürüst tanımıyor ve bu yüzden beni kafasında canlandırdığı kişi olmadığımın emin olana kadar onu bir daha öpmeyeceğim.

"Ben de isterdim," diye itiraf ediyor kulpu tutarak. "Ne zaman boşsun?"

"Her akşam dokuzda işim bitiyor ve Pazar günleri çalışmıyorum."

Yarın akşam yemeği yiyebiliriz ama bu şansımı zorlamak olur. Bu gece öğrendiklerini sindirmek için zamana ihtiyacı var. Beni özlemek için zamana. Uyandırmaya çalıştığım bu özlem duygusu, bütün hafta boyunca ondan uzak durmamın nedeni.

Sabır bir erdemdir. Ve şu ana kadar işe yarıyor.

"Pazar günü o zaman. Seni alabilir miyim?"

Yanakları hemen pembeleşti, karnına bir yumruk daha indirdi.

"Belki başka bir zaman." Oturduğu yerden kalkıyor ve dudaklarını yanağımda hissediyorum. "İyi geceler."

Tanrım... *Siktir*.

Acımasız bir şehvet bıçağı beni delip geçiyor, sinir uçlarımı sarsıyor. O kadar güçlü ki onu öpmeme kararımı yok ediyor. Boynunu kavriyorum, dudaklarını mühürlüyorum ve diğer elimle yüzünü kavriyorum, onu orta konsoldan kucağıma sürüklemem için kendimi zor tutuyorum.

Öpmedim.

Ama alt dudağını ısıriyorum, güzelce şişmesini izliyorum, bu görüntü eve gittiğimde gerginliği biraz azaltmaya yetiyor.

ON

Vee

BABAM DIŞARIDA BEKLİYOR, karavana yaslanmış, kaba elleriyle derme çatma bir sundurmanın sınırını belirleyen beyaz çiti kavırıyor. Tahta çürüyor, beyaz boyası soyuluyor, *üzücü* bir durum.

Duman bulutları babamın etrafında dönüyor, sigarasından bir nefes çeker çekmez serin akşam havasında dağılıyor. Normalde kaygısız olan yüz ifadesi, arabamın kaputunu izlerken hafif bir çatık kaşla gölgeleniyor.

Ben de kaşlarımı çatıyorum.

Kaputun altından buhar tıslamaya başladığından beri durmadan kaşlarımı çatıyor, arabama pes etmemesi için yalvarıyorum. İlk başta, endişelenecek bir şey yokmuş gibi görünen yavaş, nazik bir tıslamaydı. Ama şimdi, Mercury'm kaynayan bir çaydanlık gibi, o kadar çok buhar püskürtüyor ki nereye gittiğimi göremiyorum.

Frene bastığımda araba altımda sarsılıyor. Çitten ne kadar uzakta olduğumu söyleyemem ama bahse girerim biraz daha yaklaştırmaya çalışırsam, yoğun buhar bulutlarının arasından göremediğim için kesin çarpacağım. Yoğun bir sisin içinde araba sürmek gibi.

Babama bakıyorum, gözlerinin etrafındaki belirgin kırışıklıklar bana bilmem gereken her şeyi anlatıyor.

Bu kötü bir şey. Gerçekten kötü.

Babam dar patika yolda ağır iş botlarını her adımda yere vurarak ilerliyor. Flanel gömleğinin kollarını dirseklerine kadar kıvrıyor, arabaya yaklaşıyor ve marşa basar basmaz kaputun altından ikinci derece yanıklara neden olabilecek kadar sıcak bir buhar bulutu fişkırınca geri adım atıyor. Dudaklarının köşesinden bir sigara sarkıyor, külü kenarına yapışmış, düşmekle tehdit ediyor. Motoru incelerken saç çizgisinde boncuk boncuk terler beliriyor, gözleri konsantrasyonla kısılmış.

Mağlup bir iç çekişle arabanın kapısını açıyorum ve yolcu koltuğundan çantamı alıp dışarı çıkıyorum ve kapıyı planladığımdan daha sert bir şekilde çarparak kapatıyorum.

Ses karavan parkında yankılanıyor ve komşunun Rottweiler cinsi köpeğini ürkütüyor. Onu çiftlik hayvanıymış gibi karavanlarının yanındaki büyük bir ağılda tutuyorlar. Ağzından köpükler saçarak yüksek sesle havlayarak üzerine atladığında metal, ağırlığının altında gıcırıyor.

Babama yaklaşırken bakışlarının beni takip ettiğini hissediyorum, sigarası alt dudağında asılı duruyor.

"Selam Angel," diyor, sesi nazik ve yatıştırıcı. "Randevun nasıl geçti?"

Ona Brian'ı anlattım. Dürüst olmak gerekirse, yıllar boyunca ona olaysız hayatımda olup biten her şeyi anlattım. Ta ki Rose onu Mia'nın Cadılar Bayramı partisine gizlice sokmam için iki gün boyunca bana yalvarana kadar. Onun sayesinde ilk defa babamla paylaşamayacağım bir sırrım oldu. Rahat, sevgi dolu ve şefkatlidir. Çoğunlukla yolumuza çıkmaz ama düşmanın inine girdiğimizi bilse aklını kaçıır.

Birkaç yıl önce Robert Hayes seçilinceye kadar belediye başkanları ya da belediye meclisi üyeleri hakkında fazla düşünmemiştim. Babam haftalarca söylenip durdu, kasabanın zengin şirketler tarafından yutulacağından ve küçük dükkan sahiplerinin işsiz kalacağından şikayet etti. Robert Hayes'in tek derdinin elit kesimi mutlu etmek ve onların cüzdanlarını doldurmak olduğunu söylerdi.

Aradan yıllar geçti ve kasabada konuşulanlar babamın tahminlerinin tam tersiydi. Yeni belediye başkanımız herkesle ilgileniyor, özellikle de küçük dükkan sahiplerine odaklanıyordu.

Eşi birkaç etkinlik düzenledi, iskelenin ve önemli turistik yerlerin yenilenmesi için para topladı ve şehir tarafından tüketilen elektrik maliyetini azaltmak için kasabaya yeni ışıklar yerleştirdi, böylece uzun vadede para başka şeylere daha iyi harcanabilirdi.

İlk seçim döneminde, buradaki sıradan halk için kendinden önceki üç başkanın toplamından daha fazlasını yaptı.

Yeniden seçilmesi sürpriz olmadı ve şimdi, bir yıldan az bir süre kalmışken, altyapıya para pompalamaya, ana caddedeki vitrinleri yeniden boyamaya ve şehri güzelleştirmeye devam ediyor.

Ama yaptığı tüm iyi şeylere rağmen babam hala ondan nefret ediyor. Aşağı yukarı aynı yaşlar ve babamın acımasız bir ihtiyar olduğuna inanmayı reddettiğim için, onun bu sonsuz isteksizliğinin Robert'ın belediye başkanlığından çok okulda aralarında yaşanmış olması gereken bir şeyle ilgili olduğunu tahmin ediyorum.

"Vee?" Babam ısrar ediyor, sigarasından son bir nefes çektikten sonra onu yere atıp çamurlu botunun altında eziyor. Bir şey söylememi beklerken gözleri yüzümü arıyor.

"Ah, evet, özür dilerim..." Gözlerimi dağılan buhardan ayırarak mırıldanıyorum. "Öldü, değil mi?"

Babam tekrar motorun üzerine eğiliyor, hasarı incelerken parmakları çevik bir şekilde hareket ediyor, daha iyi görebilmek için elini sağa sola sallıyor. "Sanırım su pompanız gitmiş." Doğruldu ve ellerini kot pantolonuna sildi.

Göğsümde bıkkın bir inilti yükseliyor. "Harika. Bahse girerim bir servete mal olacak düzeltin."

"Şart değil," diye yanıtlıyor ve bana güven verici bir gülümseme gönderiyor. "Sabah seni işe bırakırım ve Hal Amca'nın arabaya bakmasını sağlarım."

Hal Amca aslında benim amcam değil. Babamın liseden en iyi arkadaşı ve benim vaftiz babam. Mesleği tamircilik olmasa da arabalardan iyi anlıyor.

İki yıl öncesine kadar, babamın tamir edebileceğinden daha büyük bir şey yapılması gerektiğinde Mercury'im üzerinde çalışırdı. Felç geçirdiğinden beri tekerlekli sandalyede ve artık araba tamir edemiyor.

Babam kaputu çarparak kapatıyor ve teneke tepside bir sarma daha alıyor, yüzünde meraklı bir ifade var. "Şimdi bana o randevudan bahset, Vee. Kaçamak cevaplar vermen hoşuma gitmiyor. Dangalağın teki miydi?"

Yumuşak bir kıkırdama çıkardım. Evet, Brian kesinlikle bir dallamaydı ama Conor... Conor her şeydi ama. Hayal ettiğimden tamamen farklıydı. Tasarım kıyafetlerine, pahalı saatlerine ve havalı arabasına rağmen ayakları yere basan biriydi. Komikti.

Yüzünü karamel kaplı fındıklarla doldurmaya devam etti ve sabırsız bir çocuk gibi Slurpee'sini birden fazla kez çok hızlı yuttu. Bu gece seksi, zeki ya da sevimli bulmadığım tek bir şey bile yapmadı ve o öpücük...

Aman Tanrım, o öpücük. Dudakları dudaklarımla buluştuğunda aklımın bir Roma mumu gibi söndüğüne yemin edebilirim.

Conor şimdiye kadar karşılaştığım erkeklere hiç benzemiyor. Dünyayı umursamıyormuş gibi davranıyor. Bu gece o kadar çok güldü ki eminim yarın yüzü acıyacak ama beni öptüğünde bunu o kadar çiğ, vahşi bir yoğunlukla yaptı ki sanki beni yemek istiyormuş gibi hissettim.

Sanırım istiyordu. Sertleşmiş siki kalçama dayanmıştı, kot pantolonunun içinden bile etkileyici boyuttaydı. Bu şaşırtıcı değil. Toparlanmış gibi görünüyor ve cüssesini yoğun zevk almak için nasıl kullanacağını biliyormuş gibi öpüyor.

Sadece öpücük bile o kadar şehvetli, o kadar istek doluydu ki, külotum işaret.

Sertçe yutkunuyorum, içeri girmek için döndüğümde babamın meraklı bakışlarından kaçınıyorum. "O

Tamam," diyorum, cevabı hafif ve kısa tutarak ve eklerken sadece biraz yalan söyleyerek, "*Ruby's*'de yemek yedik, sonra iskelede yürüyüş yaptık."

"Pek ikna olmuşa benzemiyorsun."

Sanki beden dilimden bir yalanı okumaya çalışıyormuş gibi gözlerinin sırtımı deldiğini hissediyorum. Omuz silkiyorum, kapıyı çekip açıyorum ve domuz pirzolası kokusunun neredeyse tadını alabileceğim kadar yoğun bir şekilde havada asılı durduğu havasız karavanın içine adım atıyorum.

"Onu o kadar iyi tanımıyorum ama eğlendim ve Pazar günü tekrar çıkacağız."

Babam başını sallıyor, duvar saatine bakıyor. Saat on biri on geçiyor, yani alarmım beşte çalmadan önce uyumak için altı saatten az vaktim var.

"Sanırım çoktan yemişsindir, ama açsan buzdolabında yemek artıkları var."

"Aç değilim," diye tekrar yalan söylüyorum.

Lanet olsun, bu bir alışkanlık haline gelmeye başladı.

Brian'la akşam yemeği birkaç saat önceydi ve ben küçük bir salata yedim, başka bir şey mideme indiremeyecek kadar gergindim. Biraz yemek yemek isterdim ama yatmadan dakikalar önce yağlı bir yemekle tıka basa doymak saatlerce dönüp durmak anlamına gelecek.

"Beş buçukta çıkmamız gerekiyor," diyorum esnemek için ağzımı kapatarak. "Kapını birkaç dakika erken çalarım."

"Kalkacağım," diye söz veriyor babam, ama yatağa gitmek yerine koltuğa yığılıyor ve bugün çalışırken kaçırdığı maçın özetini izlemek için televizyonu açıyor.

"İyi geceler, iyi geceler," diye mırıldanıyorum, ayaklarımı yerde sürükleyerek.

Uzun bir hafta oldu. Gazete bayiinde fazla mesai yapmayı kabul ettiğime pişman olacak kadar uzun. Şimdi arabamın yeniden tamire ihtiyacı var, iyi ki yapmışım. Fazladan para işime yarayacak.

Elimi yüzümü yıkayıp pijamalarımı giyiyorum, ranzama tırmanırken gürültü yapmamaya dikkat ediyorum. Rose uyuyor, telefonu yastığın üzerinde, yüzünden bir santim uzakta. Bunu sadece Liam'la tekrar bir araya geldiklerinde yapıyor.

Başka bir kızla flört ederken yakaladığı şerefsiz erkek arkadaşına bir şans daha veriyor gibi görünüyor.

Kendimi yorganın altına gömüyorum, kabarık battaniyeyi çeneme yaklaştırıyorum, gözlerim çoktan kapanmış. Tam uykuya dalmama saniyeler kala o mutlu ana ulaştığımda, telefonumun titreşimi beni neredeyse derimden sıcratıyor.

Telefonun kilidini açıp parlak ekrana gözlerimi kısarak bakıyorum.

Abby: Neden artık arkadaşın değilim?

Kaşlarımı çatıyorum, mesajını birkaç kez okuyorum ve her seferinde daha az anlıyorum.

Ben: Doğru numarayı aldığına emin misin?

Abby: Evet! Nasıl oluyor da Brian'la randevundan CONOR HAYES tarafından kaçırıldığını Tammy'den öğrenmek zorunda kalıyorum? Her şeyi bilmek istiyorum. Nasıl? Neden? Ne zaman? Nerede?

Geçen hafta *Ramshack* o kadar doluydu ki onunla konuştuğumu hiç görmedi. Partimize katılması için bir yol bulacağını çok iyi bildiğimden ona bundan ya da Conor'dan bahsetmedim.

Conor'ın kim olduğunu bilmesi şaşırtıcı değil. Benim her zaman kulak arkası ettiğim Newport'taki dedikodulara kulak kabartıyor. Eminim Hayes kardeşler

bu fısıldanan bilginin büyük bir parçasıdır.

Ve tabii ki *Ruby's*'deki garson Tammy de fırsatını bulur bulmaz ağzındaki baklayı çıkardı. Abby ve Tammy arkadaşlar, ikisi de lokantada çalışıyor.

Sana her şeyi anlatacağım ama şimdi değil. Geç oldu, arabam yine bozuldu ve saat altıda işim var. Yarın konuşuruz.

Abby: Tüm detayları öğrenmek için senin işin bitene kadar dayanacağımı mı sanıyorsun?! Şimdi hiç uyuyamayacağım! İşe giderken söylersin. Seni beş buçukta alırım.

Gözlerimi kapatmaya zorlayarak bir öpücük emoji gönderiyorum. Yorgun bedenimi saran uyku yerine, zihnim akşamı tekrarlıyor. Conor'ın söylediği her söz, elinin her dokunuşu, her bakışı ve o iki öpücük beni rüyasız bir uykuya daldırdı.

Ertesi sabah Abby arabasıyla geldi, eski püskü bir şey, benim Merkür'ümün başka bir anneden olma ikiz kardeşi. Ama benim arabam bayat sigara kokmuyor. O baca gibi sigara içiyor, el frenini çekerken bir tane yakıyor.

Kapıdan ona el sallıyorum, sessizce beklemesini rica ediyorum, sonra babama gerek kalmayacağını bildirmek için koridorda sessizce ilerliyorum.

"Kalktım, geliyorum" diye mırıldandığını duyunca, kapıyı konuşabilecek kadar aralıyorum.

"Sorun yok baba. Abby beni götürüyor. Akşama görüşürüz."

"Arabasının sesini duyduğumu sandım," dedi, sesi sersemlemişti. Eminim bütün park duymuştur. Egzozunda yumruğum büyüklüğünde bir delik var. "İşin bitince beni ara, Angel. Seni alırım."

"Evet, tamam. Teşekkürler."

Bir dakika sonra yolcu koltuğuna atlıyorum, çantamı arkaya atıyorum, hayatımın sorgusuna hazırım.

Abby harika bir arkadaş. Tanıdığım en meraklı insan. Heyecanı arabayı titretiyor, havayı enerjiyle çatırdatıyor, koltuğunda kayıyor ve vahşi bir sırıtişla bana yaklaşıyor.

"Ee? Ne bekliyorsun! Yedi saniye oldu ve ben hâlâ hiçbir şey bilmiyorum. Dökül!" diye bağırıyor, heyecanlı zıplamalarıyla koltuğunu inletiyor. "Nasıl geçti? Conor'la nasıl tanıştınız ve ben neden tanıştığınızı bilmiyorum? Ne zaman? Nereye?" Derin bir nefes alarak vitesi boşa alıyor.

kızın gücü tükeniyor. "O ne dedi? Sen ne dedin? Nereye gittiniz? Öpüştünüz mü? Sikiştiniz mi? İyi miydi?"

Bu Abby. Düşündüğünden daha hızlı konuşuyor, kelimeleri filtresiz kusuyor. Gülüyorum, heyecanı bulaşıcı ve rahatlamama yardımcı oluyor. Conor'la tanışmanın ne kadar tuhaf olduğunu ve nasıl hissettiğimi düşünecek zamanım olmadı, bu yüzden içimi dökmek düşüncelerimi düzenlememe yardımcı oluyor.

Ona Cadılar Bayramı partisinden bahsediyorum, anlatmadığım taş bırakmıyorum. Ben anlattıkça yanakları pembeleşiyor ve beni öptüğünden bahsettiğimde dudakları hülyalı bir gülümsemeye dönüşüyor. Hikâye boyunca sessiz kalıyor, heyecanlı bir soluk alıp verirken yollarda geziniyor.

"Hepsi bu kadar," diye itiraf ediyorum dün geceye geri döndüğümde.

"Hepsi *bu* mu?!" diye gürlüyor, yüzünü bana dönüyor. "*Her şey* bu kadar! Tanrım, çok kışkırdım, Vee! Ateşli, zengin, harika öpüşüyor ve bahse girerim aleti de kocaman. Hayes kardeşler hakkında söylentiler var ve onlar çok..." Ellerini açarak büyüklüğünü gösteriyor, gözleri etki için büyüyor, "...çok cömertler."

"O kadar ileri gitmedik," diye mırıldanıyorum, Conor'ın dün gece kalçama dayadığı sikinin büyüklüğü sabahın altısında kafamı doldurmak istediğim bir şey değil. Külotumun bütün akşam sıırıslılam olması yeterli. İş yerinde buna ihtiyacım yok.

"Ama yapacaksın, değil mi? Bana Rahibe Teresa gibi davranma. Pislğe ihtiyacım var, kızım. Onun sikine bin! Kaybedecek neyin var ki?"

Gözlerimi deviriyorum ama sözleri bir dizi canlı fanteziyi harekete geçirirken içimi hoş bir heyecanın kaplamasına engel olamıyorum.

"Daha yeni tanıştık..." Asıl mesele başını kaldırıp bana varlığını hatırlattığında heyecanım sönüyor. "O çok zengin, Abby. Yani, çok tatlı biri. Oldukça da etkileyici. Çok iyi anlaşıyoruz ama ben onun dengi değilim, anlıyor musun? Nerede yaşadığının, nerede çalıştığının ya da ne kullandığının umurunda olmadığını söylüyor, belki de umurunda değil ama arkadaşlarıyla tanıştığımda ne olacak? Beni iki işte çalışmak zorunda olmayan o muhteşem, makyajlı, zengin kızların yanında gördüğünde? Sence kimi seçecek?"

Abby iç çekerek başını sallıyor. "Bunu hep yapıyorsun," diye mırıldandı, açıkça sinirlenmişti. "Fazla düşünüyorsun ve olmayan yerde sorun buluyorsun. Kendine çok güvensizsin. Kendini başkalarıyla kıyaslamak aptallık, kızım."

Gazete bayinin önündeki kaldırıma çok hızlı girdi, arabanın önü kaldırıma çarparak gıcırdadı. Gürültülü bir çatırtı bana tamponu parçalamış olabileceğini söylüyor.

Bu ilk kez olmuyor.

Motoru durdurup bana döndü, kısık kahverengi gözlerinde sert bir ifade vardı. "Conor nerede yaşadığını ya da ne kullandığını umursamadığını söylediye, onun sözüne güven. Bundan rahatsız olan bir erkek bu kadar acımasız olmazdı. Bu A, ve B, onun için

Arkadaşlar, onların ne düşündüğü kimin umurunda? *Onlarla* çıkmıyorsun. Conor'la çıkıyorsun."

"Çıkmıyoruz. Bir kere çıktık. Henüz nedime elbisesi alışverişiine çıkma."

Ses tonumu taklit ediyor, gerçek kelimeler çıkmadan önce bir dizi anlamsız şey söylüyor. "Her neyse. Onu istemiyormuş gibi davranma. İstemeseydin, her bir öpücüğünün ve dokunuşunun ayrıntılı bir yorumunu duymazdım."

"Onu istemediğimi söylemedim, ama ne yapacağımı bilmiyorum," diye sızlanıyorum, başımın arkasını koltuk başlığına vuruyorum, gözlerim kapalı. "Sanki o farklı bir dünyadanmış gibi geliyor. Sanki aradaki farklar göz ardı edilemeyecek kadar büyük."

Abby uzanıp elimi sıkıca kavradı. "Bak, anlıyorum. Gerçeküstü, değil mi? Ama bazen, sadece bir inanç sıçraması yapmalısın. Nereye varacağını asla bilemezsin. Ve eğer işe yaramazsa, ne olmuş yani? En azından adil bir şans verdin. Birkaç buluşma daha yap, sonra buna değip değmeyeceğine karar ver."

Başımı sallıyorum, sözleri batıyor. Zihnim bir kedi yavrusunun oyunlarıyla karmakarışık olmuş bir yün yumağıyken, çılgın düşüncelerimi zahmetsizce tarayıp önemli olanları bulup çıkarıyor ve hayatı yönlendirmeme yardımcı oluyor.

"Haklısın. Sadece... korkuyorum sanırım."

Ama dün geceyi düşündüğümde, hiç korku yoktu. Conor'ın söylediği her şey, davranışları, elimi tutuşu ve bana bakışı... Randevular konusunda tecrübem yok ama Abby'nin çıktığı birkaç randevu benimkine benzemiyordu.

Benimki çok daha iyiydi.

Çok daha fazlası.

Koltuğunda arkasına yaslandı ve bana güven verici bir gülümseme verdi. "Biliyorum bebeğim. Çabuk aşık oluyorsun, bu yüzden bir süre bunu kontrol altında tut ama asılsız güvensizliklerinin seni geri tutmasına izin verme. Sen harikasın. Bunu göreceğ birini hak ediyorsun."

Derin bir nefes alıyorum, içimde yeni bir kararlılık duygusunun kök saldiğını hissediyorum. "Teşekkürler. Bunu duymaya ihtiyacım vardı."

"Ne zaman istersen, kızım. Şimdi kışını kaldırıp işe koyul ve işin bitince beni ara.

Bu akşam uğrayıp Pazar günü için kıyafet seçmenize yardımcı olacağım."

ON BİR

Conor

ERKENCIYIM.

Tam olarak yirmi dakika erken.

Ruby's Diner'ın önündeki kaldırıma park ediyorum ve Vee'nin Merkür'ü için caddeyi tarıyorum.

Henüz gelmemiştir.

Hâlâ zaman var ama midem bulanıyor, zihnim onun hiç gelmediği senaryoları canlandırıyor. Parmaklarımı dirseğime vurarak, lokantaya giren bir aileyi izleyerek dikkatimi dağıtıyorum. Atkuyruklu küçük bir kız kıkırdarak anne babasının bacaklarını itip içeri giriyor.

Üç adım sonra içeri giriyorlar ve artık dikkatimi dağıtacak bir şey kalmıyor.

Dakikalar yavaş yavaş geçiyor, çok, *çok* yavaş. Saat dördü vuruyor, bacaklarım titriyor, zihnim o kadar huzursuz ki kendimi aptal gibi hissediyorum. Koltuğumda dönüp arka camdan dışarı, her iki yan aynaya ve dosdoğru ileriye bakıyorum. Vee'den iz yok.

Gelmiyor. Lanet olsun.

Yolcu koltuğundan telefonumu kapıp Mia'ya bir mesaj attım. Bütün sabahı bir kadının bakış açısını öğrenmek için kurnazca bilgi aramakla geçirdim. Bir fikir.

Tamam, o kadar da ince değil. Doğrudan, benim hak sahibi, şımarık, zengin bir göt olduğumu düşünen bir kızla ne yapmam gerektiğini sordum. Üç haftadır takıntı haline getirdiğim bir kızla.

Zaten benim olduğunu düşündüğüm bir kız.

Beni eki.

Saat dördü bir geçiyor. Ona biraz zaman ver. Belki bir yerde trafiğe takılmıştır ya da hazırlanırken zamanın nasıl geçtiğini anlamamıştır.

Evet, tamam, bu mantıklı.

Kızların hazırlanması biraz zaman alır. Benim gibi hızlı bir duş alıp en sevdiği tişörtü ve kotu giydiğinden şüpheliyim. O bir kız. Saçları uzun, ipeksi, yumuşak ve kokuyor-

Konunun dışına çıkıyorum. Saçları uzun, bu yüzden kurutması ve şekillendirmesi benim kıvrıcık yelemenden daha uzun sürüyor. Ayrıca, Vee'yi iki kez gördüğümde de makyaj yapıyordu. Bu da zaman alıyor.

Onu gördüğümde iç monoloğum çılgın atarak duruyor ve az önce midemi bulandıran sinirlerim aniden daha kötü bir hal alıyor.

Bisiklete biniyor, yanakları pembeleşmiş, saçları rüzgârda savrulmuş, caddede pedal çeviriyor, gözleri arabama kilitlenmiş.

Göğsüm acıyla sıkışıyor.

Araştırmamı yapmıştım. En yakın karavan parkı kasabanın sınırları içinde, arabayla yirmi dakikalık mesafede. Bisikletle iki kat daha uzun. Ve eğer en yakını onun yaşadığı yer ise. Ya bir sonraki kasabadaysa?

Sürücü koltuğundan fırlarken dişlerim dudaklarımın arasında gıcırıyor, o yanımda durup asfaltı yıllar önce bisikletim varken yaptığım gibi sürterken kapıyı kapatıyorum.

"Üzgünüm geciktim." Biraz soluk soluğa kalıyor, temiz havayı yutuyor. "Amcam geldi ve-"

"Neden bisiklete biniyorsun, Vee?"

Kaşlarını çatıyor, eski, paslı bisiklete bakarken havadan ısırılmış yanakları kızarıyor. "Arabam bozuldu."

Beni araması gerektiğini ve onu alacağımı söylemek için ağzımı açıyorum ama konuşmadan önce ellerim yumruk oluyor.

Benim numaram onda yok.

Bende de onunki yok.

"Ee... akşam yemeğine hala çıkıyor muyuz?" diye soruyor, yüzünü belirsizlik kaplıyor.

O inip ceketini ayarlarken bisikletinin tutacaklarından tutup sabitliyorum. Bir elimle her iki yakasını tutup onu nazikçe bir adım daha yaklaştırdığımı düşünürsek anlamsız.

"Tabii ki akşam yemeğindeyiz." Onu öpüyorum. Dilimi içeri sokmadan önce dudaklarının kıvrımlarını alaycı gagalarla yavaşça izliyor, iç çekene kadar ivme kazanıyorum. Ses alçak, muhtaç ve tamamen ona ait. "Bundan sonra bana böyle *merhaba* diyeceksin. Tek kelime etmeden önce bir öpücük."

Göz

kırıyor.

Ve tekrar.

Ve bir kez daha, ne söyleyeceğinden emin değilmiş gibi. "Ben... Bir randevunun çıkmak anlamına geldiğini düşünüyor gibisin. *Çıkıyoruz* Conor. Bir *randevuya* çıkıyoruz. Bu farklı bir şey."

"Bebeğim, buna kendini nasıl iyi hissedeceksen öyle de, ama bana bir konuda söz ver. Biz..." Etkilemek için alıntı yapıyorum, "...'çıkıyoruz ama çıkıyoruz'

Bunu yaptığın tek erkek benim. Öpeceğin tek erkek. Ve başka bir erkeğin sana dokunmasına da izin vermezsen iyi edersin. Anladın mı?"

Kazanıyorum. Hem de çok iyi kazanıyorum. Vee gülümsemesini bastırıyor, beni azarlayacakmış gibi gözlerini kısıyor ama onun yerine parmak uçlarında yükselip yanağımı okşuyor.

"Sadece iki taraflı olursa."

"Başka bir kıza karşı ne bir niyetim ne de ilgim var Vivienne. Ciddiyim. Şimdi..." Bisikletini yakındaki sehpa zincirleyerek, "Numaramı kaydet ve bana seninkini ver." diyorum.

"Neden?"

"Bir dahaki sefere araban bozulduğunda beni arayabilirsin. Seni seçerdim. yukarı."

Ceketinin cebinden cep telefonunu çıkarıyor. "Numaramı alabilirsin, ama beni almayacaksın."

Evet... Yine kaybediyorum. Çok inatçı.

"Nedenmiş o? Vee, nerede yaşadığın ya da ne sürdüğün umurumda değil ama beni görmek için kırk dakika bisiklet sürmüş olman umurumda. Bunun tekrar olmasını istemiyorum."

"Egzersiz bu. Egzersiz senin için iyidir."

"Kaydet. Numaramı. Numaramı" diye bağırıyorum.

Gözlerini deviriyor, bir kaşını kaldırıyor ve sessizce rakamları yazdırmam için beni zorluyor. Bir dahaki sefere arabaya ihtiyacı olduğunda aramayacağını şimdiden söyleyebilirim, bu yüzden kusursuz bir plan oluşturup onu bu gece eve götürmek için sadece birkaç saatim var.

Nerede yaşadığını bilirim, onu istediğim zaman alabilirim.

Beni *Conor Hayes*'in altına kaydediyor, bir erkeği rehberinize kaydetmenin en duygusuz yolu, sonra beni arıyor, böylece onun numarası da bende var.

"Tamam, plan nedir?" diye soruyor, telefonunu cebine geri sokarken. "*Ruby'nin* mi?"

"Hayır."

Saklamaya çalıştığı gülümsemesi kayboluyor. Alnında iki küçük kırıksıklık beliriyor. Üzerindeki açık renk, erkek arkadaş tarzı kot pantolonu ve daracık siyah tişörtü sanki olmaması gereken bir yerin köşesinden dikizliyormuş gibi dikkatle inceliyor.

"*Bunun bir hata olduğunu biliyordum,*"

diye mırıldanıyor. Bu acıtıyor. İçim parçalandı.

Titreyen parmaklarıyla atkuyruğundaki karışıklıkları tarıyor ve üstünü çekiştirerek var olmayan kırıksıklıkları düzeltiyor.

Yaptığı her hareket güvensizliğin ağırlığını taşıyor.

Onu böyle görmekten nefret ediyorum. Kendini yeterince iyi hissetmemesinden nefret ediyorum. Sözlerinden ve duruşundan belli: omuzları çökmüş, gözleri kısılmış.

Onu Nico'nun restoranına götürmeyi planlamıştım. İkimize de üç çeşit güzel bir yemek ve en sevdiğim şaraptan bir şişe ısmarlayacak, ardından birkaç kadeh içki içmek ve Nico'nun bu yılın başlarında eklediği mini golf sahasında gece geç saatlerde bir tur atmak için Country Club'a gidecektik. Torunlarını buraya getiren yaşlı kuşak için bir hit oldu.

Ama şimdi, ne kadar emin olmadığına bakınca, onu lüks bir restorana götürmenin en kötü fikir olduğunu biliyorum. Benim bölgeme geçmek için henüz birlikte yeterince zaman geçirmedi.

Kendisi gibi olmayacak. Rahatlamayacak. Nasıl görüldüğü ve ne giydiği konusunda çok bilinçli, ki bu çok saçma çünkü kesinlikle nefes kesici.

"Daha erken," diyorum, baskı altında yeni planlar yapıyorum. "Şimdilik iskeledeki tezgâhlardan bir şeyler alırsınız ve akşam yemeği için daha sonra geri dönersiniz."

Dün geceki sözümü tutarak elini tutuyorum ve yolcu kapısını açıp Vee'yi içeri almadan önce beş adımdan daha az bir mesafe olmasına rağmen parmaklarımızı birleştiriyoruz.

"İskele o kadar uzak değil," diyor, ben direksiyona geçerken o da kemerini bağlıyor. "Yürüyebilirdik."

"Akşamın çoğunu yürüyerek geçireceğiz, Küçük Arı. Bir gün için yeterince egzersiz yaptın." Arabayı vitese takıp yolun ortasında bir U dönüşü yapıyorum. "Arabanın nesi var?"

Ağır bir iç geçirdi. "Su pompası ve radyatör pes etti. Tamir mi etsem yoksa hurdaya mı çıkarsam karar veremiyorum. Muhtemelen tamir etmeye değmez ama bütün kış işe bisikletle gitmek istemiyorum."

Ellerim direksiyon kaplamasını eziyor, içimi ezici bir *ihtiyaç* kaplıyor.

Onu bayiye götürüp yeni ve güvenilir bir araba almak istemem ne kadar berbat bir şey?

Üstü açık bir araba kullansa harika görünürdü ve Nico'nun bayisi bana bir Mustang için iyi bir teklif sunabilirdi.

Ayrıca bundan bahsedersen Vee'nin çıldıracağını da biliyorum. Resmi olarak birlikte değiliz, en azından onun gözünde. Ama benim için... o benim. Bu düşünce zihnime o kadar yerleşti ki, şimdiden sağlıksız bir noktaya kadar sahipleniyorum.

Kendimi hiç öyle biri olarak görmedim.

Nico, Logan... hatta Colt, onlar sahiplenici tipler. *Sakın ona dokunma, yoksa ellerini koparıp kışına sokarım* tipleri. Nico kesinlikle tacı alır, Logan çok uzakta olmasa da ve bahse girerim Colt da doğru kız geldiğinde aynı derecede kötü olacaktır.

Ama ben? Kendimi hep hoşgörülü biri olarak gördüm. Bir kez bile hak iddia etme isteği duymadım.

Vee ile her şey farklı.

Farklı ve alışılmadık.

Özellikle de onu kendime saklamak için derimin altında kaynayan o ilkel, lanet olası vahşi ihtiyaç. Çok yoğun, Vee'ye dokunan birini düşündüğümde beni boğmakla tehdit ediyor.

Onun bu kadar temkinli olması çok kötü. Güvenmiyor. Aklının derinliklerinde bir şey çok farklı olduğumuzu, benim için yeterince iyi olmadığını söylüyor.

Birinin yanıldığını kanıtlamak için hiç bu kadar kararlı olmamıştım.

Ona bir araba almak beklemek zorunda. Bu arada, onunkini tamir etmeye yardım edebilirim. "Bir bakayım. Arabalardan anlarım."

"Teşekkürler, ama bence hurdaya çıkarmak daha akıllıca bir seçenek," diyor başını sallayarak. "Bunun için daha fazla para harcamak istemiyorum. Yakında başka bir şey bozulacaktır."

"İşe bisikletle gitmeni istemiyorum, Vee. Güvenli değil."

Bana küçük, eğlenceli bir gülümseme veriyor. "Bütün yaz bisiklete bindim. Newport suç oranının yüksek olduğu bir bölge değil."

"En güvenlisi de değil."

Mağara adamı gibi davranıp ona bisiklete binmeyeceğini söylemek istiyorum, nokta. Onu işe götürüp getireceğimi ve *bu lanet hikayenin sona ereceğini*, ama yine de bunun en iyi rota olmadığını söylemek istiyorum.

Tek yapacağım onu korkutup kaçırmak olacaktı, bu yüzden kişiliğimin yeni, dengesiz parçasını kucaklamak yerine konuyu geçiştirdim, daha sonra bir plan yapmak üzere konuyu zihnimde dosyaladım.

Arabayı sahile yakın bir yere park ediyorum ve ikimiz de dışarı çıktığımızda Vee'nin elini tutuyorum. "Ne yemek istersin? Hamburger mi? Hotdog?"

"Henüz aç değilim," diye itiraf ediyor, kuma vardığımızda spor ayakkabılarını çıkarmak için eğiliyor. Sessiz, memnun bir iç çekişle ayak parmaklarını gömüyor. "Dondurmaya ne dersin?"

"Ve büyük bir kahve," diye kabul ediyorum, başını gagalayarak. "Ne aromalı olsun?"

"Şaşırt beni, ama iki toptan fazla olmasın." Yakındaki birkaç bankı işaret ediyor. "Orada bekleyeceğim."

"Herhangi bir şeye alerjin var mı?"

"Hayır, ama sanırım öylesiniz. Alerjisi olmayan insanlar sormayı düşünmezler. Ne alerjisi?"

"Ahududu ve kuşkonmaz."

Onu kızdırırsam yemeğime ikisini de gizlice koymayacağını umuyorum.

Beş dakika içinde dönüyorum, bir elimde iki kahve, diğerinde iki çikolatalı vanilyalı dondurma. "En güvenli seçim," diyorum ve ikisinden de birer tane uzatıyorum. "Daha sonra oyun salonlarına geri döneceğiz. Sana bir oyuncak sözüm vardı ama zamanımız kalmadı."

Vee bank yerine kumun üzerine oturuyor, bacak bacak üstüne atmış, parmaklarıyla çeşitli şekiller çiziyor. Başını sallıyor, dondurmasından uzun, yavaş bir yudum alıyor, bu hareket kan akışımı aşağıya doğru yönlendiriyor.

Bunu bilerek mi yapıyor yoksa her zaman böyle mi dondurma yiyor bilmiyorum ama aletim hazır ola geçiyor, dokunulmak için yalvarıyor. İçine girmek için yalvarıyor.

Arzuyu görmezden gelmeyi denedim. Tenimi karıncalandıran şehveti, onun altımda, üstümde ve etrafımda çözüldüğünü hissetme ihtiyacını, ama bunu ancak o kadar uzun süre görmezden gelebilirim. Sınıra yaklaşıyorum.

"Buraya sık gelir misin?" diye soruyor tembel dalgaların kıyıyı hafifçe dalgalandırmasını izlerken.

Kumsal nispeten sessiz, etrafa dağılmış birkaç insan, çoğu çocuklu ya da köpekli. Hava hâlâ ılık, ama hafif bir meltem esiyor ve tuzlu bir deniz kokusu yayıyor.

"Şaşıracaksınız. Mia'yla tanıştığımızdan beri burada çok zaman geçirdik. Pek dışa dönük biri değil ve ilk başta bizimle kulübe gitmek istemedi, biz de onu buraya getirdik."

"Bu kadar yakın olduğunuzu bilmiyordum."

"Nico'nun olmadan önce bizim kızımızdı."

"Tabii ki ondan hoşlanıyor. Kız muhteşem."

Gülümsüyorum, fısıltıyla söylenen sözlerde bir parça kıskançlık duyuyorum. "Çok güzel ama ondan hoşlanmıyorum. Hayal ettiğin gibi değil. O bizim küçük kız kardeşimiz gibi. Bizi kontrol altında tutuyor. Nico devralana kadar onu güvende tuttuk." Ona nasıl tanıştığımızı ve Cody'nin bu yılın başlarında ağabeylik rolünü nasıl fazla abarttığını anlattım.

"Kulağa hoş geliyor. Her zaman bana göz kulak olacak bir ağabeyim olsun istemişimdir ama artık sadece Rose ve ben varız."

"O iyi bir çocuk, biliyor musun?"

"Değil. Ona Brian'la randevumdan kimseye bahsetmemesini özellikle söylediğimde beni sattı."

Evet, Rose onu çok fena satmıştı. Ben güncelleme ya da bilgi istemedim ama Rose eküri rolünü üstlendi ve kendi isteğiyle bana mesaj attı.

Rose: Vee salağın biriyle randevuda. Ruby'nin lokantasında. Kafanı kışından çıkar.

Arsız küçük şey.

Dondurmamı bitirip kahvemi aldım. "Randevunu mahvettiğim için özür dileysem iyi olurdu ama ikimiz de senin için sorun olmadığını biliyoruz. Ve bil diye söylüyorum, bir daha başka biriyle çıkmaya kalkarsan seni bulur ve o randevuyu da mahvederim."

Omurgasını dikleştiriyor ve o çarpıcı gümüş gözlerinde parlayan bir yığın çekingen merakla bana bakıyor. "Bu işi çok hızlı ilerletiyorsun Conor. Sana söyledim-"

"Bu bir randevu ve biz çıkmıyoruz," diye araya girdim. "Senin hızına ayak uydurmaya çalışacağım ama benden yalan söylememi ya da şu *anda* her şeyi istemiyormuşum gibi davranmamı bekleme, tamam mı? Seni istiyorum, Vee. Benim olmanı. Bu kadar basit."

Dümdüz ileriye, sonra göğe, sonra yanlara bakıyor ve bu, düşüncelerinin peşinden gittiğini, kafasının içinde uzun konuşmalar yaptığını göstermeye yetiyor. '*Bunun basit bir yanı yok,*' diye fısıldıyor sonunda kendi kendine.

Onu belinden kavırıyorum, kollarını ve bacaklarını bana rahatça binene kadar manevra yaptırıyorum, ellerim göğsümü destekliyor, dizlerim yumuşak kuma gömülüyor.

"Bu sadece senin yaptığın kadar karmaşık."

Ceketimin fermuarını tutuyor, aşağı yukarı kaydırıyor. "Neden kendi kendime konuştuğumu bir kez bile sormadın. Fark ettiğini biliyorum. Bazen bana cevap veriyorsun."

"Bir nedeni var mı?"

Başını sallayıp bana bakıyor. "Bunu hep yapıyorum ama son birkaç haftadır yaptığım kadar sık değil. Bende DEHB var. İlaçlarım doğru olduğunda, çoğunlukla iyiyim. Kendi kendime konuşmadığım gibi-"

"Bunu yapman hoşuma gidiyor."

Dudaklarını birbirine kenetleyerek gülümsemesini engelliyor. "Shibuya Crossing'in ne olduğunu biliyor musun?"

"Evet. Tokyo'daki yaya geçidi."

"Dünyanın en işlek yaya geçidi. Bazen aynı anda üç bin kişi karşıya geçiyor." Elimi tutuyor, parmaklarımla oynuyor. "şimdi insanların değil de saatte beş ila yüz mil hızla giden arabaların geçtiğini hayal et. Trafik ışıkları yok. Sadece sezgiler sürücüleri diğer tarafa yönlendiriyor."

"Kafan böyle mi alışıyor?"

Başını sallayıp elimi bırakıyor. Elimi hemen beline doluyorum. "Aynı anda çok fazla düşünce geçiyor. İlaçlar iyi çalıştığında trafik yavaş, neredeyse pürüzsüz oluyor." Fermuarı tekrar kavırıyor ve yavaşça yukarı kaydırıyor. "Ama ilaçlar işe yaramadığında, bir dozdan diğerine atlıyorum ve her şey sıkışıyor." Fermuarı sertçe yukarı ve aşağı çekiyor, yakalayacak, durduracak ve sonra yeniden başlatacak kadar hızlı. "Düşünceler çoğalıyor, trafiğe takılıyor, korna çalıyor ve bazıları karşıya geçmek için diğerlerinin etrafından dolanmak zorunda kalıyor. Bazıları başarır, bazıları birbirine karışır. Birkaçını yüksek sesle söylemek zihnimi boşaltmama yardımcı oluyor."

Tekrar yukarı bakıyor, gümüş gözleri benimkilerle buluşuyor. "Bu... iyi mi, yoksa çok mu fazla? şimdi kaçmak istersen anlarım."

Kaçmak mı? Hayatta olmaz. Zihninin nasıl çalıştığına dair görsel açıklama şimdiye kadar duyduğum en büyüleyici şey olabilir.

Elimi sırtına doğru götürüp boynunu kavıyorum ve onu öpmek için kendime çekiyorum. Yatıştırıcı bir öpücük. Sakinleştirmek ve umarım tedirgin zihninin sınırlarını kaldırmak için tasarlanmış.

Bana doğru iç çekiyor, vücudunda zerre kadar mücadele yok. Ellerini çenemde gezdirirken, dudaklarını benim için tekrar tekrar açarken saf ihtiyaçtan başka bir şey yok. Mükemmel bir kadın.

"Benden kurtulamayacaksın," diyorum, boğazının porselen sütununu öpmek için alçalıyorum, arzu bizi sarıyor. "Bu düşünceyi yakala." Isırmaya dönüşen bir öpücük daha, taze kokulu teninde yumuşak bir ısırık ve sonra eti emiyorum, bir iz bırakacak kadar sert. "Onun bir ambulans olduğunu hayal et. Diğer her düşünce onun geçmesi için yol açar bebeğim, bırak geçsin."

ON İKİ

Conor

İLK ÜS BÖLGESINDEN DIŞARI ADIM ATMADIK. Eğer *sadece öpücükler* İlk üs olarak ne kabul edilir. Diyagramı hiç görmedim.

Konuşma, kahve içme ve yemek yeme arasında seviştik. Vivienne gecenin geri kalanında rastgele sözler mırıldanmayı bıraktı, gece ilerledikçe öpüşmelerimizin ne kadar sahiplenici ve düpedüz müstehcen olduğuna aldırmadan zihni sakinleşti.

Bütün *hafta* ilerledikçe.

O kadar hızlı geçti ki Cuma gününün geldiğini bile fark etmedim. Bu sefer bilerek mesafe koymuyordum. İki hafta boyunca yaptığım gibi öğleden sonralarımı Rose'u her bıraktığında onu kapıda beklememek için içsel bir savaş vererek geçirmedi.

Hayır, bu hafta Vivienne ile birlikteydim. Bu hafta ilerleme kaydediyoruz. İlk öpüşmemizin üzerinden bir ay geçti ve *iki* randevumuz var.

Bu geceyi de sayarsan üç.

The Well'de geçirdiğim her akşamı sayarsan yedi, Vee'nin vardiyasından yarım saat önce geldim.

Babası ve Hal amcası arabasını tamir etmişler, o yüzden bisiklete binmiyor.

Bu yeterince iyi değilse, bana her geçen gün daha fazla güvenmeye başlıyor, sonunda nereden geldiğini umursamadığıma inanıyor. Her gün daha fazlasını yapmama izin veriyor.

Daha fazla öpücük. Daha çok sarılmama. Daha fazla el ele tutuşma.

Bütün hafta arabamda hamburger, pizza ve Çin yemeği arasında gidip geldik. Karnını doyurduktan sonra üç ya da dört saatimi tezgahın başında alkolsüz biramı yudumlayarak ve Vee'nin müşterilere hizmet etmediği anları sorularla doldurarak geçirdim. Şimdiye kadar onun geçmişi ve favorileri hakkında bilmediğim çok az şey vardı.

Mor, sakızlı ayılar, portakallar. *Not defteri*.

Batıl inançları var - bir gün *The Well*'e girmeyi reddetti çünkü sahibi sloganı değiştirirken girişe bir merdiven dayamıştı. O içeri adım atmadan önce inip merdiveni kaldırmak zorunda kaldı.

Tuhaf.

Benim tarzımda bir tuhafılık.

Her ayın 13'ünde Cuma günü dersleri asarım.

Düşüncelerini *ambulanslarla* önceliklendirmek kök saldı. Ne zaman bunalsa Vee'nin yoğun zihnini yönlendirmesine yardımcı oluyor. Ayrıca bazı önemli fikirleri iletmeme de yardımcı oluyor.

İlerleme kaydediyoruz ama hâlâ en mutlu olduğu yer tarafsız zemin. *Kuyu*, plaj, oyun salonları ve *Ruby's Diner* benimle yüzde yüz rahat olduğu yerler.

Konfor alanının dışına çıktığımız anda onu kaybediyorum. Tamamen değil ama bir oda dolusu kedinin içinde bir fareye dönüşüyor. Temkinli. Belirsiz.

Zeytin Ağacı'nın dışında motoru durdurduğumda her şey gün gibi ortadaydı.

Günlerce yağlı paket servisler ve *Ruby's'in yavan* yemekleriyle hayatta kaldıktan sonra artık düzgün bir şeyler yemenin zamanı geldi diye düşündüm ama Vee'nin yüzündeki ifade haddimi aştığını söylüyordu.

"*Bunun için giyinmedim,*" diye mırıldanıyor, gri, kep yakalı, kloş elbisesinin kumaşını çimdikliyor. Buna böyle dendiğini biliyorum çünkü son iki yıldır Mia'yı bir butikten diğerine gezdirerek sayısız saatler geçirdim.

Alışveriş çılgınlıkları sırasında bir ara yaka ve kumaşlar konusunda uzman oldum.

Beyinlerinin uydurabileceği en iyi bahaneleri uydurup kaçan kardeşlerimin aksine, Mia'nın çantasını tutmayı ya da farklı bedenler getirmeyi umursamadım.

Bu arkadaşlarıma söyleyeceğim bir şey değil ama bir gün Vee'nin peşine takılıp kıyafet seçmesine yardım ettiğimde işime yarayacak.

"Harika görünüyorsun, bebeğim." Arabadan inmesine yardım ediyorum çünkü ben inmezsem olduğu yerde kalacağından eminim.

"*Ucuz görünüyorum*" diye *fısıldamadan* önce beş adım *bile* atmamıştık.

İçimde öfke kabarıyor, sistemimi sel götürüyor. Elini öyle sert çekiyorum ki göğsüme yaslanmaktan başka çaresi kalmıyor.

"Ucuz görünmüyorsun, Vivienne. Senden asla böyle saçma bir şey duymak istemiyorum. Çok güzelsin ve bu elbise..." Parmaklarımı kalçasının, belinin kıvrımları boyunca gezdiriyorum ve çenesinin altında kıvrılana kadar yukarı kaldırıyorum, "...bu elbise yakasının sadece göğüslerinin üst kısmını göstermesiyle beni çılgına çeviriyor." Sadece bana odaklandığından emin olmak için çenesini kavriyorum. "Ambulans düşüncesi, Küçük Arı. Dikkatini ver. Yol boyunca gözlerimi yoldan ayırmadım çünkü sana her baktığımda durup o elbiseyi beline dolamak ve seni parmaklarıma boşaltmak istedim."

Sertçe yutkunuyor, bunu söylediğime inanamıyormuş gibi gözleri kocaman.

İçinde bir uğultu var, alçak, şehvetli, çok *muhtaç*. Buna bayılıyorum. Doyamıyorum ve son zamanlarda daha sık ortaya çıkan bu muhtaç arzuyu nasıl harekete geçireceğimi öğreniyorum. Onun içinde ve benim içimde.

Ona henüz dokunmadım. Ne yaladım, ne siktim, ne de parmakladım. Sabrımın nereden geldiğini sadece Tanrı bilir. Her akşam duşa girdiğimde ve Vivienne'i yatağında çıplak, nefes nefese, yalvarırken hayal ederek boşalana kadar elimi becerdiğimde fazla sabrım olmadığı kesin.

"Şey..." Dudağını ısıyor, o mükemmel göğüslerini bir davet gibi göğsüme bastırmak için yaklaşıyor. "Ben olsam hayır demezdim."

Lanet olsun.

Sikim kotumun içinde bir direk gibi. Kolumu Vee'nin sırtına dolayarak onu göğsüme yasladığımda kalçasına sürtündüğünü, seğirdiğini, neredeyse fermuarımı delip geçtiğini hissettiğine eminim.

Benim göğsüme.

Vücuduna sahip olmadan önce benim olduğunu bilmesi ve kabul etmesi gerekiyor çünkü bir kez kabul ettiğimde geri dönüşü yok. Kendini bana tamamen teslim ettiğinde, gitmesine izin vermeyeceğim.

"Bu bir randevu mu, yoksa çıkıyor muyuz?" diye soruyorum.

Birkaç santim uzaklaşıyor, gözbebeklerindeki şehvet dolu parıltı kayboluyor. "Konuyu değiştirmenin bir yolu da bu."

"Konuyu değiştirmiyorum. Soruya cevap ver."

Omzunun üzerinden restorana bakarken tekrar sertleşiyor ve o küçük fare tavrı geri dönüyor. "Bu bir randevu."

"O zaman yemek yiyorsun, orgazm olmuyorsun." "Oh..."

"Sorun ne?" Nazik bir elimi yanağında gezdiriyorum, hayal kırıklığına uğramış halini seviyorum. "Seni sikip bitireceğimi mi sandın? Bu işler böyle yürümez. Orgazm mı olmak istiyorsun? Bana benim olduğunu söyle."

Kollarını kavuşturuyor, tüm güzel meydan okumasıyla. "Hiç sıradan seks yapmadığına inanacağımı mı sanıyorsun?"

"Yaptım ama seninle yapmadım ve yapmayacağım. Şu ana kadar amına dokunmayacağım, yalamayacağım ya da sikmeyeceğim..." Aramızda bir işaret yapıyorum, "...bu bir *randevu*, sadece bir randevu değil."

Gözlerini deviriyor, beni başından savmaya çalışıyor, ama kalçalarını birbirine sürtmesini, sürtünme arayışını, küçük alayını kaçırıyorum.

"Bunu gördüm
bebeğim." "Hayır,
görmedin."

Tekrar yapıyor. Daha sert, bilerek. Çenemin kenetlenmesinden, hareketinin doğru akoru yakaladığını anladığına bahse girerim ve kararlılığım sarsılıyor.

Ben sabırlı bir insanım. Tekrar on altı yaşındaymışım gibi mastürbasyon yapmak beni rahatlatıyor ama o benim sınırlarımı zorluyor.

Umutsuzca dikkatimi dağıtmaya ihtiyaç duyarak onu içeri götürdüm. Onun ıslak amı ve kafamı dolduran pornografik görüntüler yerine, garsona, bardağıma ve

Barın arkasındaki dev akvaryum, diğer insanlar... her şey. Vivienne'den ve çıktığımızı kabul etmesini ne kadar istediğimden başka her şey.

O da konuşmuyor, menüyü bir ileri bir geri çeviriyor, yüz ifadesi her saniye daha da karışıyor.

"Fiyatlar nerede?" diye soruyor sonunda, neredeyse duyulmayacak şekilde.

Kahretsin. Hiçbir yerde fiyat listesinin olmadığını unutmuşum. Burada yemeye ya paranız yeter ya da yetmez. *Olive Tree* bir biftek için yedi yüz dolar talep edecek türden bir restoran değil, ancak şeffaflık eksikliği bir ayrıcalık hissi uyandırmaya yardımcı oluyor.

"Nico bunları menüye koymamaya karar verdi."

"Peki insanlar ne kadar ödeyeceklerini nasıl biliyorlar?"

"Garsona sorabilirler ya da sonunda hesabı kontrol edebilirler."

Yüzünü buruşturup menüyü bir kenara bırakıyor. "Beni neden buraya getirdin? Paran olduğunu biliyorum Conor. Gösteriş yapmana gerek yok."

"Yine yargılayıcı bir tavır takınma," diye uyarıyorum, boynumda bir damar zonklıyor. "Seni buraya yemekleri güzel olduğu için getirdim. Çünkü başından beri senin bölgendeyiz ve artık sen de benim bölgeme alışmalısın."

Kararsız küçük bir kız gibi alt dudağını çiğniyor, gözlerinden artık ateş fışkırmıyor. "Özür dilerim, öyle demek istemedim. Gösteriş yapmadığını biliyorum. Ben sadece-"

"Biliyorum bebeğim. Kafanda çok fazla trafik var. Senin için sipariş verebilir miyim? Neyi seveceğini bildiğimden oldukça eminim."

Bir kez başını sallıyor, gözleri arkamda bir şeye odaklanmış. "Kardeşin karısıyla birlikte burada," diye fısıldıyor, farlara yakalanmış bir geyik gibi bakıyor.

Dönüyorum, Theo ve Thalia'nın odayı geçtiklerini görüyorum, gözleri üzerimizde. "Görünüşe göre misafirimiz var," diyorum garsona. "Sipariş vermeden önce birkaç dakikaya daha ihtiyacımız olacak."

"Ve daha büyük bir masa," diye cıvıldıyor Theo, iki eliyle omuzlarımı kavrayarak. "Hey, kardeşim. Sana katılmamızın sakıncası var mı?"

"Hiç de değil," diyor Vee, sesi mahcup ama sözleri beni hazırlıksız yakalıyor.

"Mükemmel." Thalia gülümsüyor ve garson başka bir masaya geçip bizimkine iki sandalye eklediğinde onun yolundan çekiliyor. "Sana rastladığımıza sevindim. Yalnız yemekten nefret ediyorum."

Theo masanın etrafında dönerek kendini Vee'ye tanıtıyor. "Hey, ben onun kocasıyım ve görünüşe göre görünmezim."

"Theo," diyor Vee, küçük bir gülümsemeyle. "Oyun tasarımcısı, değil mi? Ben Vivienne."

"Evet, o benim. Bu da Thalia. Huysuzluğuna aldırmayın. Doğumuna üç gün kaldı ve bunu iyi idare edemiyor."

"Karnına bir karpuz bantlamayı dene, ukala. Dokuz ay sonra ne kadar iyi olacağını göreceğiz. Ve görünmez değilsin, ama işten ayrıldığımdan beri neredeyse yirmi dört-yedi seninleyim. Son zamanlarda sana katlanmak biraz zor."

"Biraz fazla mı *geliyorum*?" Theo alay ederek Thalia'nın bardağını suyla doldurmak için bardağı kaptı. "*Kendini* bir görmelisin ufaklık. Seni seviyorum ama uzun bir süre seni tekrar hamile bırakmayacağım." Dudaklarındaki şakacı ton ve gülümseme sert bakışını yok ediyor. "En az üç ay diye düşünüyorum."

Dokuz aydır Thalia'nın aşermeleri, istekleri ve genel yorgunluğu hakkında kendisini dinleyen herkese söylenip duruyor ama içten içe gece yarısı alışverişlerini ve ayak masajlarını seviyor.

Omzunu dürtüyorum. "Bu sefer bir kız, tamam mı? Zaten çok fazla Hayes oğlan var. Ben bir yeğen istiyorum."

"Logan ilgileniyor," diyor dizlerinin üzerine bir peçete yayarak. "Küçük bir kıza iyi bir baba olacağımı sanmıyorum."

Thalia, "Her tarafını sarar," diye onaylıyor.

Vee'nin gerçekten rahatlaması yirmi dakika sürüyor. Bir kez rahatladığında, Thalia ile sohbet ederken ve Theo ile şakalaşırken, aileme zahmetsizce uyum sağlarken gözlerimi gülümsemesinden alamıyorum. Akşam yemeğini yiyoruz, ardından tatlı yiyoruz ve ilk kez garson hesabı masaya koyduğunda Theo ve ben güreşmiyoruz. Böyle bir şey olduğunda bilerek görmezden geliyor ve benim halletmeme izin veriyor.

Ayrılırken Thalia Vivienne'e "Bir ara birlikte dışarı çıkmalıyız," diyor. "Ah, biliyorum! Cass ve Mia'yı alırım, hep beraber Q'ya gideriz."

"Dokuz aylık hamilesin," diye hatırlatıyor Theo, arkasında durmuş, eliyle koca karnını okşarken. "Cass de öyle, unuttun mu? Ayrıca, Mia'yı dışarı çıkarmaya çalışırsan Nico'nun Black Ops ekibini tutacağını biliyorsun. Kızları bir gece için davet et."

"Bu geceyi kastetmemiştim Theo. Gelecek ay. Ve Mia üçüzlerle sürekli dışarı çıkıyor, yani-"

"Yani biz de mi davetliyiz?" Kıkırdıyorum, yanağını gagalıyorum. "Şimdilik evde bir gece geçirmek daha iyi bir seçenek olabilir. Nico, Mia'nın dışarı çıkmasına aldırmasa bile Cass'in doğum tarihine daha çok var, yani Logan kendini kaptırıp gecenizi mahvedebilir."

"Hepinizin nesi var?" diye homurdanıyor. "Peki, tamam. Bu bebeği dışarı ittiğimde, seni arayacağım, Vee. Bir randevu ayarlarız." Ona sarılıyor, yanağımdan öpüyor, sonra Theo'nun onu arabalarına götürmesine izin veriyor.

"Çok hoş biri," diyor Vee sessizce, parmaklarını benimkilere dolayarak. "Ve Theo da komik."

"Öyle. Theo ile tanıştınız ve hayatta kaldınız, şimdi iki kişiyle daha tanışacaksınız."

Yirmi dakika sonra barın arka tarafına park ediyorum, orta konsola doğru eğiliyorum ve Vee'nin çenesini parmaklarımın arasında yakalıyorum.

Buraya gelirken bütün yol boyunca akılsızca kıpırdanıyor, anlaşılmaz bir şeyler mırıldanıyordu.

"Onları seveceksin. Söz veriyorum."

Yaklaşıyor, dudaklarını benimkilerle mühürlemek için sessiz bir davet. Yapıyorum, dilimi onun tatlı ağzının içine kaydırıyorum. Her öpüştüğümüzde, çok daha derine iniyorum.

Ve onu çok daha fazla istiyorum.

"Hadi," diyorum pantolonum çok daraldığında.

Parmaklarımızı birleştiriyor, kapıyı açtığımda bile bırakmıyor.

Tortugo-Newport'taki favori kokteyl barım.

İçeri adımımı attığımda tanıdık toprak kokusu duyularıma çarpıyor. Bitkilerle dolu kil saksılar zemini kaplıyor ve kırmızı tuğlalı duvarlara vidalanmış paslı metal rafların üzerine yayılıyor. Latin müziği tempoyu belirlerken, masaların arasından süzülen sohbet vızıltısı mekânı ayakları yere basan ama canlı bir yer haline getiriyor. Üç yıl önce eşikten ilk geçtiğimden beri burayı seviyorum.

Cody barın yanında, Justin'le sohbet ediyor. Colt, Finn ve amigo kız takımından birkaç kızla birlikte pencere kenarındaki bir masada oturuyor, eski kaptanları Blair Fitzpatrick ise ortalıkta yok.

Bir zamanlar amigo kızlar liderleri olmadan hiçbir toplantıda yüzlerini göstermezlerdi. Bu yılın başlarında olanlardan sonra gölgede kaldılar.

Brandon bizim ve daha da önemlisi Mia'nın gözüne girebilmek için yalakalık yapmayı hayatının misyonu haline getirdiğinden beri futbol takımındaki çocuklarla daha çok takılıyoruz.

Ponpon kızların yarısı futbolcularla çıkıyordu ama Cody'nin Blair'i her gördüğünde ateş püsküren tavrı yüzünden yolumuza çıkmıyorlardı ve sanırım bir ay kadar sonra partileri ve sosyal toplantıları kaçırmaktan bıktılar ve neredeyse oybirliğiyle Blair'i ponpon kız takımından attılar. Karşı oy kullanan iki kız bu gece kayıp, tıpkı kankaları gibi.

Dürüst olmak gerekirse, Blair'in bizimle takılması umurumda değil. Onunla konuşmak zorunda değilim. Ayrıca, sohbet başlatmaktan daha iyisini biliyor.

Mia yıllarca katlandığı zorbalıkla barıştı ve benim umurumda olan tek şey bu. Ama Blair, benim ve Colt'un onayıyla bile olsa, Cody etraftaysa ortaya çıkmayacaktır.

İkimiz de kızdan hoşlanmasak da Cody onu gördüğü anda ateş püskürüyor. Mia'ya her zaman en yakın olan oydu, ağabey tavrı en iyi ihtimalle en üst düzeydeydi. Mia'ya zarar veren kızdan neden nefret ettiğini anlıyorum. Ben de hayranı değilim ama Cody'nin sakinleşmeye ihtiyacı var çünkü Blair'in seviyesine inmeye başladı.

Onu her üniversite toplantısından uzak tutmanın Mia'ya yaptıklarından ne farkı var? Neresinden bakarsan bak, bu zorbalık.

Ama... bu gece Blair'in burada olmamasına sevindim, ne kadar küçümseyici olabileceğini düşününce. Vivienne'i olduğundan daha da rahatsız ederdi.

Vee beni iki adım geriden bara kadar takip ediyor ve Cody hemen Justin'le konuşmayı bırakıp yüzünü bize dönüyor, gözleri birbirine dolanmış ellerimize kayıyor.

"Hey, *Küçük Arı*," diye vurguluyor sırtarak. "Randevun iyi miydi?"

"Güzeldi," diye itiraf ediyor Vee, yanımda eriyor, parmakları benimkilerin etrafında titreşiyor.

"Zehrini söyle." Cody barın üstündeki içki listesine başıyla işaret ediyor. "Bira? Şarap? Belki bir caipr-" Kaşlarını çatarak omzunun üzerinden bakıyor. "Colt!" diye bağırarak dikkatini çeker. "Thalia için her zaman yaptığın o mavi kokteyl ne?"

"Bira iyi olur," diyor Vee. "Ne olursa, seçici değilim."

Cody, Colt'a el sallayarak artık isme ihtiyacımız olmadığını işaret ediyor ve barmene dönüyor. "Bize Corona getir." Hızlıca arkasına bir kez daha bakıp kafaları sayıyor. "On bir. İki diyet kola ve..." Sırtarak beni süzüyor. "Nachos."

"Çift porsiyon." Cüzdanımı çıkardım.

Cody elimi tokatladı. "Onu pantolonuna geri koy, yoksa senin yerine ben yaparım."

Bu gece benim sıram. Açık bir hesabım var."

Cody ona birayı uzatırken Vivienne yanımda kıpırdanıyor. Akşam yemeğindeki sakin ve güler yüzlü halinden birkaç dakika içinde kendinden emin olmayan bu kıza dönüşmesi sinir bozucu.

Gececektir. O sadece dikkatli. Gardını indirmeden önce **çevresini** tanımak, zihnini sakinleştirmek ve herkesi tanımak için zamana ihtiyacı var.

Cody ve Justin Colt'un masasına doğru yürürken elini çekip yüzünü bana çeviriyorum.

"Bana bir şey söyle. Başta düşündüğün adama uzaktan bile yakın mıyım?"

Beyaz dişleri alt dudağına gömülüyor. "Yalnızken değil."

Söylenmeyen *ama* havada asılı kalan şey beni çıldırtıyor.

"*Olive Tree*'de farklı mıydım?" Devam etmeden önce başını sallamasını bekliyorum, "Benim bölünmüş bir kişiliğim yok. Ne görüyorsan onu alırsın. Aynı şey kardeşlerim ve arkadaşlarım için de geçerli. Brandon bile tedavi edilemez bir aptal değil, bu yüzden onlara gerçek bir şans vermeni istiyorum."

Pencerenin önündeki kalabalığa bakıyor, gözleri birini ölçüp biçiyormuş gibi bir aşağı bir yukarı süzülüyor. Tek bir bakışla kim olduğu anlaşılır.

"Bu Anastasia," diyorum. "Oldukça iyi biri ama Colt'un sinirlerini biraz fazla bozmayı seviyor. Bir gün onu buradan sürükleyip götürürse şaşırmanın."

çizgiyi aşıyor."

"Yani kız arkadaşı mı? Çok güzel bir kız."

Bana bakması için başını eğiyorum. "Sen güzelsin, Küçük Arı. Ve hayır, o Colt'un sevgilisi değil. Bu sadece seks, ama Colt ilgisini çeken kızları yatağında tuttuğu sürece onların üzerinde hak iddia ediyor, bu yüzden onlar sevişirken kız herkese kapalı."

Vee'nin kalın kaşlarının arasında iki küçük kırışıklık belirliyor ve yanakları pembeleşiyor. "Öyle misin?"

"Ne miyim?"

"Geçici olarak ilgini çeken kızlar konusunda bölgeci."

"Sana karşı bölgeciyim çünkü bu..." Aramızı işaret ediyorum, sonra elimi sırtına dolayarak onu yaklaştırmaya zorluyorum, "...hiçbir şekilde geçici değil." Başımı eğip dudaklarına bir öpücük konduruyorum.

Arabadaki öpücüğe hiç benzemiyor. Teslim olmuyor. Dudaklarını benim için ayırmıyor ya da ağzının ipeğini tatmama izin vermiyor. Kasları parmaklarımda altında öylesine sert ki, hiç esnemiyorlar.

Geri çekiliyorum, kanım daha da ısınıyor, sinirim damarlarımda dolaşıyor. "Bana aklından neler geçtiğini söyle, Vee. Gitmek mi istiyorsun?"

"Hayır. Tabii ki istemiyorum." Başını sallıyor, birkaç tutam saç güzel yüzünün etrafında dans ediyor. "Sadece buna alışık değilim..."

"Neye alışkın değilsin? Yeni insanlarla tanışmaya mı?"

"Öpüşmeye. Ama bu şekilde değil. Ugh," diye ofluyor, yüz hatları buruşmuş. "Her şeyi berbat ettin Conor. Bunu... bilirsin işte, *seks* kadar götüreceğimizi sanıyordum ama sen biz çıkana kadar bunun olmayacağını söyledin ve her şey birdenbire değişti."

"Ne demek istiyorsun? Hiçbir şey değişmedi, Vee. Seni kendim için istediğimi en başında söylemiştim."

"Biliyorum, sadece... Bunu kastettiğini düşünmemiştim ama şimdi kastettiğini biliyorum, bu... bu sadece..."

"Derin nefes al, Vee," diye araya girdim, onun trafik sıkışıklığı moduna girdiğini görerek. "Yavaşça, tamam mı?"

Ciğerlerindeki tüm havayı boşaltıyor, sonra derin derin nefes alıyor ve zihnini boşaltmaya yardımcı oluyormuş gibi gözlerini kırıştırıyor. "Daha önce hiç randevuya çıkmadım," diye sessizce itiraf ediyor. "Ve şimdi seksi masadan kaldırdığına göre, öpücüklerin farklı şeyler ifade ediyor. Alışkın olmadığım şeyler."

"Peki sen neye alışkısın?"

Alt dudağını sıkıyor ama bakışlarını oraya kayınca bırakıyor. "Önceki öpüşmelerimin çoğu... ön sevişmeydi."

Tek bir cümle ve bir sürü istenmeyen görüntü kafamı işgal ediyor. Benden önce ne kadar erkek varsa hepsi onun narin bedenine dokunuyor.

O mükemmel dudakları öpüyor, yumuşak tenini kirli, değersiz parmaklarıyla mıncıklıyorlardı.

İkimizin de bir geçmişi var. Onun el değmemiş olmadığının farkındayım ve ben de mağara adamı değilim. Bekaret önemli değil. Aslında, tecrübeli olmasına sevindim. Bu şekilde, Nico'nun bazen yaptığı gibi endişelenmeme gerek kalmıyor - Mia'nın bildiği tek şey o ve belki bir gün daha fazlasını bilmek isteyecek.

Bu saçmalık, gerçekten. Boşuna endişeleniyor. Ne kadar farklı olsalar da birlikte o kadar iyiler ki birbirlerinden ayrılmayacaklarını biliyorum, ama bu Nico'nun ona isteyebileceği her şeyi vermek için canını dişine takmasını engellemiyor.

Evet, Vee'nin masum olmamasına seviniyorum ama onu başka erkeklerle hayal etmek beni yine de sinirlendiriyor. Sahiplenme duygusu zihnimde yepyeni bir cehennem tadı uyandırıyor. Ve bir insan hakkında bu kadar sahiplenici hissetmek alışık olmadığım bir şey.

"El ele tutuşmaya alıştın. Şimdi ne zaman istersem seni öpmeme alış çünkü öpeceğim. Hem de çok." Bir noktayı kanıtlamak için dudaklarını tekrar mühürlüyorum ve bu sefer onu istediğim şekilde tatmama izin veriyor.

Yine de istediğim kadar uzun süre değil. Geri çekilmeye başladığında, alt dudağını emiyorum, şişmesine neden olacak kadar sert ısıyorum, sonra acıyı yatıştırmak için o noktayı yalıyorum.

"Bu bir dakika içinde çok güzel şişecek," diyor, onu neredeyse her öptüğümde söylediğim kelimeleri bana geri atarak. "Bunu neden bu kadar çok seviyorsun?"

"Sana bir bakan herkes öpüştüğünü anlıyor. Yani müsait olmadığınızı biliyorlar."

ON ÜÇ

Vee

CONOR bir bira içti, sonra Cody bana bir şişe daha verince kolaya geçti. Her dakika, yeni ortama ve insanlara biraz daha alışıyor, şüphelerimi geçersiz kılıyorum.

Conor'ın kardeşleri onun gibi değil ama farklı kişiliklerine rağmen ikisi de beni rahatsız etmiyor. İkisi de beni daha kötü ya da buraya ait değilmişim gibi hissettirmiyor.

Aslında, Cody benimle konuşuyor, Conor'la ve bugün odasına kaç kez girdiğiyle dalga geçiyor, randevumuzda giymek istediği başka bir tişörtü gösteriyor.

Colt daha az konuşkan. Kardeşlerinden daha sert, düşünceli bir aura ile çevrili ama gözleri nazik. Sessiz, içten içe kaynayan tavrına rağmen, benden gerçekten hoşlandığını hissediyorum.

Ne iyi bir karakter yargıcıyım ne de insanları okumakta iyiyim, ama Conor'ın elinin köprücük kemiklerimin üzerinde rahatça durmasını izlemesi çok şey anlatıyor. Gerçekten memnun görünüyor.

Cody'nin yanındaki yüksek bar taburesine otururken omuzlarım gevşiyor ve Brandon'la konuşurken Conor'ın göğsüne yaslanarak bacak bacak üstüne atıyorum.

Conor'ın başparmağı omzumda aşağı yukarı gezinirken tüylerim diken diken oluyor, sanki beni rahatlatmaya çalışıyormuş gibi nazikçe yatıştırıyor.

İşe de yarıyor.

"Conor senin *The Well*'de çalıştığını söyledi," diyor Colt, yarım saat önce buraya girdiğimizden beri ondan duyduğum en uzun cümleyi bir araya getirerek. "Seni hiç görmedim. Uzun zamandır mı oradasın?"

Bir kaşımı kaldırıyorum. "Oraya mı gidiyorsun?"

Başını sallıyor, birasından büyük bir yudum alıyor. Şişe boşalınca masanın ortasındaki tepsiye koyuyor, garson geçerken alsın diye. Düşünceli bir hareket. Bencil bir pislik olmadığını gösteren küçük bir ayrıntı.

Bir utanç darbesi beni her zamankinden daha küçük ve kaba hissettirdi. Varsayımlarda bulundum. Onları tanımadan yargıladım ve bundan nefret ediyorum. Genelde insanlara bir şans veririm. Abby'nin uyarılarına rağmen Brian bile bir şans aldı.

"Çok olmadı," diye ekliyorum. "Rose, Mia ile piyano derslerine başladığından beri."

"Derse ihtiyacı yok," diye araya giriyor Cody. "Bu hafta onu çalarken dinledim.

İyi çalıyor. Mia kadar değil ama ona yakın."

"Yıllarca eski bir klavye çaldı. Eğer iyi piyano çaldığını düşünüyorsan, bir de gitar çalışını dinlemelisin."

"Gitar mı? Bunu bana söylememiştin."

Conor ü z e r i m e eğiliyor, garson boş tepsiyi dolu bir tepsiyle değiştirdiğinde bana bir Corona daha kapıyor.

"İçmemeliyim," diyorum yüzümü ona dönerek. "Araba kullanıyorum." "Hayır, sürmüyorsun. Ben kullanıyorum."

Parmağımı tişörtünün yakasına sokuyorum ve o daha da yaklaşıp bana kadar çekiliyorum. "Çok tatlısın ama beni eve götüremezsin. Gazete bayinin önünde bir arabam var."

Benim yok. Hal Amca bugün üzerinde çalışıyor ama Conor beni eve götüremez. Babam üçüzlerin neye benzediğini ya da ne kullandıklarını biliyor mu bilmiyorum. Muhtemelen bilmiyordur.

Sonra tekrar... üzülmeğe güvende olmak daha iyidir.

Dudakları tembel bir sırtışa dönüşür. "Yalancı, yalancı. Abby'nin seni bıraktığını söylemiştin, hatırladın mı? Seni eve götüreceğim, Vee. Bu pazarlığa açık değil."

Conor'ın dudakları, dili ve tatlı, şefkatli öpücüğüyle kısa kesilen protesto için dudaklarım parçalanıyor. Bir an için nutkum tutuldu. Karıncalanmalar omurgamda geziniyor ve kararlılığımın temellerini çatlatıyor.

Beni masada öpüyor.

Etrafımız arkadaşları ve kardeşleriyle çevrili. Eminim çoğu kıyafetlerimden ve bileklerimi süsleyen el yapımı arkadaşlık bilekliklerinden onlara ait olmadığımı anlamıştır ama o burada, ne düşündüklerini umursamıyormuş gibi herkesin gözü önünde beni öpüyor.

Gerçekten umursamadığına inanmaya başlıyorum.

Bende bir şey görüyor. Benim fark etmediğim bir şey ve karavan evimin, Walmart elbisemin ve eski arabamın hiçbir şey ifade etmediğini kanıtlamaya devam ediyor.

"Bunu yapamazsın," diye mırıldanıyorum, geri çekiliyorum, muhteşem bir şekilde sersemlemiş, göğsüm dolu ve kabarık.

"Neyi yapamam?"

"İstedğini elde etmek için beni öp."

Yüzünde bir gülümseme beliriyor. "Yapabilirim ve yapacağım. Şimdi bana seni bu gece eve götüreceğimi söyle. Saat kaçta dönmen gerekiyor?"

"Sokağa çıkma yasağı mı?" Anastasia masanın üzerinden sorar. "Berbat, değil mi? Annem delinin teki. Yirmi bir yaşımdayım ama gece yarısına kadar evde olmam gerekiyor, yoksa arabamın anahtarlarını saklıyor." Colt'a yaklaşıyor, poposunu Colt'un bacaklarının arasına sokup elini beline götürürken hareketleri düşündüğünden daha dikkat çekici. "Saat kaçta evde olman gerekiyor?"

"Gece yarısı," diye itiraf ediyorum biramı döndürerek. "Sokağa çıkma yasağı değil ama babam eski kafalıdır. Onun çatısı altındayken haddimi aşmamaya çalışıyorum."

"Benim babam da aynıydı!" diye haykırıyor başka bir kız, pembe kokteylinin kalanını içerken konuşması bulanıklaşıyor. "Sonunda taşındığımda çok mutlu oldum!"

Cody yanımda kıkırdıyor. "Peki ne kadar süre tek başına yaşadın Kelly-Ann? Bir ay mı?"

"Yirmi üç gün," diye düzeltiyor Anastasia.

Kelly-Ann dudaklarını büzüyor, sonra herkese sevimli, sarhoş bir gülümseme atıyor. "Tanrı beni bu dünyaya çamaşır yıkamam ya da kendi yemeğimi pişirmem için göndermedi." Omuz silkiyor. "Bu kocamın sağlayacağı bir şey. Birini bulana kadar ailemin yanında daha rahatım."

Conor onun duyabileceği kadar yüksek sesle, "Kelly-Ann burada bir ödül eşi olmak istiyor," diyor ama hiç de rahatsız olmuş gibi görünmüyor.

"Ne istediğini bilmekte yanlış bir şey yok Conor. Bazı erkekler ödül eşleri ister."

"Aynen." Brandon elindeki bira şişesini onun boş bardağıyla tokuşturuyor. "Ama ödül eşlerinin senin kadar hırslı ya da akıllı olmaması gerektiğini biliyorsun, değil mi?"

"Kelly-Ann tıp fakültesine yeni başladı," diyor Conor. "Beyin cerrahı olmak istiyor."

"Beyin cerrahı olacağım," diye sert bir tonda düzeltiyor. "Sen sadece bekle ve görüyorum."

"Kimse senden şüphe etmiyor, tatlım." Brandon bir garsona el sallayarak Kelly-Ann bir içki daha.

Biraz şaşkın ve çokça da suskun kaldım. Bir kez daha, lisede beni yaralı bir kalple bırakan bir adama ve gazete bayiiindeki birkaç sinirli insana dayanarak zenginler hakkında varsayımlarda bulunarak bir yalanı yaşadığımı fark ettim.

Şimdi, bildiğimi sandığım her şeyi sorgulamaya başladım. Dünya görüşüm o kadar hızlı parçalanıyor ki yetişemiyorum.

Elbette, bir süre önce ayrılan iki kızdan kötü bir bakış almıştım, ancak diğer herkes tasarımcı kıyafetlerine ve göze batan elmas mücevherlerine rağmen hoştu.

"Gidip burnumu pudralamalıyım," diye şarkı söylüyor Anastasia, Colt'un gergin, kare çenesinin altını öpmek için arkasına yaslanıyor.

"Çizgileri aşırıyorsun, A," diye hırslıyor. "Bunu en son yaptığında ne olduğunu hatırlıyor musun?"

Tatlı tatlı gülümsüyor, sağ poposunun yanağına masaj yaparken masum bir yüz ifadesi takınıyor. "Hafızam biraz bulanık."

"Sarhoş olduğun için bebeğim," diye gülüyor Cody. "Bu gece fazla abartma. Sikemediği zaman taşaklarının morarmasından şikâyet etmesini duymak istemiyorum."

çünkü doğru düşünemiyorsun."

"Bayıldığımda bile beni becermeye izni var."

"Olmaz," diye homurdanıyor Colt. "İstersen bunu yapacak birini bulabilirsin."

"Belki de yaparım," diye takılıyor ve onun çenesinin sıkışmasını izliyor. "Bu konuda ne yapacaksın?"

Bu mu?"

"Kesinlikle hiçbir şey."

Bunun ne kadar tuhaf olduğunu anlayamıyorum. Karşılıksız ilişki kavramını anlıyorum ama bu konuda hiç bu kadar açık iki insan görmemiştim. Sadece seks için bu kadar umursamazlar.

Aynı masada oturuyorlar ama bu Colt'un ara sıra barı taramasını, gözlerinin diğer kızları yemesini engellemiyor ve Anastasia buna aldırmıyor.

Ters etki yapıyor gibi görünüyor.

Conor'ın Colt'un bölgeci olduğu konusunda söylediklerini göz önünde bulundurursak, paylaştığından şüpheliyim, bu yüzden açıkça özeller, ancak bunun tamamen fiziksel olmasından tamamen memnunlar.

Bana göre bölgecilik kıskançlıkla iç içe geçmiş durumda. Kıskançlık duygular demektir, bu yüzden aralarındaki şeyin nasıl işlediğini merak ediyorum.

"Eğer sikimi istiyorsan, kelimeleri söyle." "Oyun oynayacak havada değilim."

Anastasia omuz silkerek uzaklaşır. "Belki sonra. Şu anda işemem ve bir içkiye daha ihtiyacım var." Kelly-Ann'le dirsek teması kuruyor, sonra bana odaklanıyor. "Geliyor musun, Vee?"

Şeytan resmedildiği kadar kara olmadığından, bu yeni ortamda kendimi daha iyi hissederek kalkıp onu takip ediyorum.

Kendimi odaya kapattığımda Anastasia, "Eee," diyor. "Conor'la aranızda ne var kızım? *Hiçbir şey* söyleme çünkü o sana *hiçbir şey yokmuş* gibi bakmıyor."

Bir an sessiz kaldım, nasıl cevap vermem gerektiğini merak ediyordum. Biz bir çift değiliz. Yine de bütün günü öpüşerek, el ele tutuşarak geçirdik ve o bana ne kadar verirse versin ben daha fazlasını istiyorum.

"Emin değilim," diyorum sonunda. Bu bir sır değil ve gerçek. "Birkaç kez çıktık."

İçlerinden biri uzun bir *ooooh* sesi çıkarıyor.

"Randevular mı?" Anastasia ciyaklar. "Senin hakkında ciddi olmalı. Nasıl tanıştınız ki? Bizim üniversitede değilsin, değil mi?"

"Duh!" Jasmine klip çekiyor. "Duymadın mı? Kız kardeşi Nico'nun kızından piyano dersi alıyor."

Mia yerine Nico'nun kızı demeleri dikkatimden kaçmadı, sanki Mia'nın kızı olmak onu bir şekilde tanımlıyormuş gibi... Öte yandan, ani bir kargaşa var

karnımda her yöne uçuşan kelebekler, kendimi şöyle düşündüğümde
Conor'ın kızı.

Dudaklarımdan küçük bir yelpaze kayıyor, düşünce inkar edilemez.

"Randevulardan daha fazlasını istiyorum.

"İyi misin?"

Evet, iyiyim gibi görünmesini umduğum bir şeyler mırıldanırken içten içe panikliyorum. Bu benim en büyük kusurum, Conor'ın yanındayken daha iyi kontrol etmeyi umduğum bir kusur; çabucak kendimi kaptırıyorum ve sonra kendi gözyaşlarımda boğuluyorum.

Bunu daha önce de yaptım, eski sevgilime ve sonsuza kadar en iyi arkadaşım olacağını düşündüğüm kıza yapıştım. Bugün de yapıyorum, herkese her şeyimi çok hızlı veriyorum. Abby bunun bir sorun olduğunu biliyor ve bu bilgiyi kötüye kullanmayan birkaç kişiden biri.

Ben hep böyleydim. Bunun nedeni annemin olmayışı ve hayatı boyunca ailesini geçindirmek için çok çalışmış bir babamın olmayışı mı, bilmiyorum.

Muhtemelen asla bilemeyeceğim ama sanırım teori geçerli. Annem öldüğünde sadece bir buçuk yaşındaydım. Fotoğrafları olmasaydı neye benzediğini bilemezdim.

Babamla ilişkimin kötü olduğunu söyleyemem. Biz her zaman Yakın, ama sonra her zaman devamsızlık yaptı, günde on iki veya on dört saat çalıştı ve okul etkinliklerini kaçırdı. Ödevlerime yardım etmek için hiç eve gelmedi.

Rebecca bana biraz ilgi gösterse de, Rose onun odak noktasıydı. O doğduğunda ben sadece üç yaşındaydım. O zamanlardan pek bir şey hatırlamıyorum. Arada sırada çocukluğumuzdan bahsedilir ve babam ne kadar bağımsız olduğumla övünürdü. Daha dört yaşındayken ayakkabılarımı bağlayabiliyor, giyiniyor ve yatağımı toplayabiliyordum.

Belki zeki bir çocuktum... belki de Rebecca Rose'la uğraşırken kendi başımın çaresine bakmaktan başka çarem yoktu. O zor bir çocuktı. Rose kendine zarar vermeden ya da karavanı ters çevirmeden Becca onu bir dakika bile yalnız bırakamazdı.

Sorunumu fark etmem yıllarımı aldı. Çok çabuk bağlanıyorum. Yıllardır herkesin yanında olma, insanlar benimle kalsın diye kalbimi koluma takma gibi bastırılmaz bir ihtiyacı kontrol altına almaya çalışıyordum. Arkadaşlarım beni geride bırakıp gitmesinler diye.

Karakterimin bu kısmını evcilleştirmek pek işe yaramıyor. Sorunlarımı biliyorum, bu yüzden ne zaman aşırıya kaçsam kendimi düzeltmeye çalışıyorum ama Conor'la... Kendimi kontrol etmeyi başaramadım.

Ve şimdi bağlandım. Birlikte geçirdiğimiz kısa zaman için çok fazla bağlandım. Mesafeye ihtiyacımız var.

Benim mesafeye ihtiyacım var. Bu aptalca düşüncelerden kurtulmak için birkaç gün. Ben onun değilim.

"Rich.

Bu kelime aklıma istenmeyen bir şekilde geliyor, bana onun hızına yetişemediğimi ve büyük olasılıkla daha başlamadan biteceğimizi hatırlatıyor.

Ulaşamayacağım bir adama aşık olan aptal bir kız olmayacağım.

Daha çok Anastasia gibi olmalıyım. *"Sürdüğü sürece bunun tadını çıkar.* Yeni şeylere açılmalı, Conor'ın öpücüklerini ve beni ne kadar iyi hissettirdiğini avuçlarımın içine almalı ama bunun uzun sürmeyeceğini unutmamalıyım.

Eğleniyoruz ama bu geçici.

Sana karşı bölgeciyim çünkü bu hiçbir şekilde geçici değil.

Sözleri zihnime giriyor, tarif ettiği ambulans gibi bulanık trafikte geziniyor. Işıkları yanıp sönerek koşturan bu düşünceyle birlikte, aşırı düşünmeye teslim olduğumu, şüphe ve korkunun kontrolü ele geçirmesine izin verdiğimi fark ediyorum.

Bu sefer değil.

Derin, sakinleştirici bir nefes alarak ellerimi yıkamak için kabinden çıkıyorum. Conor'ın yanındaki yol nereye çıkarsa çıksın. Oraya gideceğim.

Sonuçlara lanet olsun.

ON DÖRT

Conor

"BURADA DUR." Vee bir benzin istasyonunu işaret etti.

Sorgusuz sualsiz, dükkândan bir şeye ihtiyacı olduğundan emin bir şekilde göstergeye dokunuyorum. Bu düşünce çabucak ölüyor. Dükkân kapandı ve Vee emniyet kemerini çözüp bana döndü.

"Teşekkür ederim. Bu gece çok eğlendim."

Kaşlarım ortada düğümlendi. Görünürde karavan yok. "Burası senin yaşadığın yer değil. Vee, ben-"

"Buradan çok uzakta değil," diye araya giriyor. "Beş dakikadan az. İyi olacağım."

"Yürüyerek gitmiyorsun. Geç oldu. Hava karanlık. Bu saatte bir randevudan eve gelersen ve seni eve bırakan ben olmazsam baban ne düşünür?" Dışarı çıkamasın diye kilidi çeviriyorum, kanım donuyor. "Nerede yaşadığın konusunda neden bu kadar utanıyorsun? Umurumda değil Vee. Sana daha kaç kere söylemem gerekiyor?"

"Biliyorum, ama-"

"Aması yok," diye araya girdim, bundan sıkılmıştım. "Nerede yaşadığını bilmemi istememen için bana iyi *bir* neden söyle."

Alt dudağını ısıyor, gözleri odaklanmamış. Baş belası...

Orta konsola doğru eğilip dudağını serbest bırakıyorum. "Bu benim işim." Parmaklarımı boynuna dolayarak onu bir öpücük için kendime çekiyorum, arzu içimi kavuruyor.

"Babam seni göremiyor," diye itiraf ediyor biraz geri çekilirken ağır, yenilmiş bir iç çekişle.

"Ne? Neden?"

Parmaklarıyla oynarken anlaşılmas bir şeyler mırıldanıyor. Bu sefer anlayacak kadar duyulmuyor. Hiçbir anlam ifade etmeyen birkaç bağlam dışı kelime yakalıyorum ama beynim noktaları birleştirip anlam arıyor.

Bu bir şifre çözme dersi.

"Vee," diye ısrar ediyorum, dikkatini çekmek için parmak uçlarımı yüzünün yan tarafında gezdiriyorum. "Baban neden beni göremiyor?"

"Senden hoşlanmıyor."

"Ne?" Koltuğuma geri yaslanıyorum. "Beni tanımıyor."

"Hayır, tanımıyor, ama sen-" Sertçe yutkunuyor, gözleri sertçe ileriye bakıyor. "Sen bir Hayes'sin. Babam babamı sevmiyor. Tüm aileni sevmiyor. Rose'un piyano dersleri konusunda ona yalan söyledik çünkü Rose'un Mia'dan ders almak istediğini öğrenince çılgına döndü. Onu hiç bu kadar kızgın görmemiştim. Şimdi de yaşlı bir adamın ona ders verdiğini sanıyor."

Tamam, *bunu* beklemiyordum.

Babam hayatı boyunca Newport sahnesinin bir parçası oldu, yıllardır belediye başkanlığı yapıyor, ikinci dönemi birkaç ay içinde bitiyor. Yıllar boyunca insanlardan duyduğum tek şey ne kadar iyi işler yaptığı. Ne kadar harika biri olduğu ve insanların onun belediye başkanı olmasını ne kadar çok sevdiği.

Vee'nin babası ondan hoşlanmadığını bildiğim ilk kişi. Bu çok tuhaf çünkü babam bazen ne kadar sert olursa olsun, içinde bir golden retriever var. Her zaman yardımsever. Her zaman ulaşılabilir.

Annem yıllar boyunca insanlar için inanılmaz şeyler yaptı; aşevlerini ve kadın sığınma evlerini destekledi, hastaneye bağışta bulundu ve yepyeni bir doğum koğuşunu finanse etti...

"Babanın benim babamla ne sorunu var bilmiyorum," diye itiraf ediyorum, sesime zehir bulaşıyor.

Babamı sevmemesi çok çirkin. Bu kasabayı daha iyi bir yer haline getirmek için köle gibi çalışan, nereden geldiklerine ya da ne kadar mal sahibi olduklarına bakmaksızın herkesi önemseyen bir adam.

"Ben de öyle," diyor Vee temkinli bir şekilde. "Babanın sadece seçkinlerle ilgilendiğini söylüyor. Herkes bunun doğru olmadığını biliyor, bu yüzden benim tek açıklamam eski zamanlardan kalma bir kin. Belki okulda falan kavga etmişlerdir. Bence babamın söylediğinden daha kişisel bir şey ama... Seni görmekten hoşlanmayacağını biliyorum."

Umurumda değil demek istiyorum ama bu doğru olsa da bir sorun var. Onun atıp tutmasını dinleyen ben olmayacağım.

"Sebep ne olursa olsun, ben babam değilim, Küçük Arı. Er ya da geç baban bunu kabul etmek zorunda kalacak. Beni sonsuza dek saklayamazsın. Bu gece onunla tanışmak istesem de, eminim sen onu bu habere hazırlamayış tercih edersin."

Başını sallıyor, gözlerinde bir takdir parıltısı var.

"Ama yine de gitmene izin vermeyeceğim." Motoru çalıştırıyorum. "Yolu göster. Babanın arabamı görmesini riske atmadan beni mümkün olduğunca yaklaştır."

Dudağını ısıyor ve beni inletiyor. Uzanıp dişlerini benimkilerle değiştiriyorum. "Sen her ısırıldığında ben de ısıyorum," diyorum gösterge paneline bakarak. "Hâlâ on beş dakikamız var."

Onu kucağıma sürüklüyorum, bu sırada spor ayakkabılarını çıkarıyorum. Üstüme oturuyor, dizleri kalçalarımın iki yanındaki döşemeye gömülüyor. Sıkı bir uyum,

ama işe yarıyor.

Aslında biraz fazla iyi.

Sıcak amcığı sertleşmiş sikimin üzerine yerleşiyor, tenimizi ayıran sadece üç ince katman var. Onun külotu, benim kotum ve boxerım.

Fazla değil ve sikim bunu hissediyor, kalçalarının arasında titreşen cehennem tarafından çağrılan ona karşı çıkıntı yapıyor.

Kalçalarını kavrayıp elbisesini yumruklarken vücudu titrediğinde tatlı işkence on kat arttı.

Kontrolü ele aldı.

Ya da en azından deniyor ama dudaklarımız birbirine değdiğinde kontrol bende.

Onu almak istediğim gibi ağzını alıyorum. Öpücük derin, sert ve vahşice. O kadar istekli ki, dili benimkiyle dans ediyor. Bir an için ellerini kaldırdığında beni iteceğini düşünüyorum ama onun yerine karnımdaki kasların dalgalanmasını izliyor ve parmaklarını saçlarımda gezdirmeden önce göğüs kaslarımı ve pazularımı nazikçe kavrayarak keşfetmeye devam ediyor.

Beni kendisine yaklaştırıyor. Daha fazlası için açım. Uyarılmışlığının tatlı, misk kokusu kompakt alanı parfümlüyor. Doğru ve yanlış duygularımla oynuyor.

Onu istiyorum.

Bana vereceği her şeyi istiyorum. Sesler, dokunuşlar, o gümüş gözlerden parlayan saf coşku.

Ben öpüştüğçe göğsü daha hızlı yükseliyor. Dudaklarımı boynuna götürüyorum, ısıyorum, alay ediyorum, yumuşak etini emiyorum ve vücudu *şarkı söylüyor*.

Kalçalarını bana doğru ilk çevirişinde yalvarıyor.

İkincisinde yalvarıyor.

Üçüncüsünde talep ediyor.

"Ambulans düşüncesi," diye pantolonunu indiriyor, geriye doğru eğiliyor ve boğazına daha iyi erişmemi sağlıyor. "Başka randevu yok."

Sonunda. "Kelimeleri söyle, Küçük Arı."

Saçımı çekiştiriyor, dudaklarım omzundan kulağına doğru bir çizgi çizerken beni kendine çekiyor. "Çıkıyoruz."

"Farklı kelimeler."

"Ben seninim."

"Seni tanıdığımdan beri benimsin. Farklı kelimeler, Vee." Ağzını tekrar alıyorum, ateşi körüklüyorum, inleyene kadar onu çalıştırıyorum, vücudu içgüdülerıyla hareket ediyor ve içime daha sert giriyor. "Ne istediğini biliyorum bebeğim, ama *evet* istiyorum."

Hareket etmeyi bıraktı. Gözleri fal taşı gibi açıldı, şaşkınlıktan parlıyordu. ya da sesli onay istediğime inanamıyor.

Ben inanıyorum. Bana zihninin nasıl çalıştığını anlattığından beri, sessiz mırıldanmalarına daha fazla dikkat ettim. Tüm sorularıma net cevaplar almaya başladım.

Yanakları sıcak, pembe, dudakları öpüşmelerimizden şişmiş, göz bebekleri şişmiş ve hiç bu kadar zahmetsizce *ateşli* bir kadın görmemiştim.

"Trafik sıkışıklığı yok," diye tutturuyorum kulağının altındaki yumuşak noktaya. "Anın dışına çıkma, bebeğim. Fazla düşünme." Ellerimi beline götürüp kalçalarımı bir kez iterek tepkisini kontrol ediyorum.

İçinden küçük bir titreme geçiyor. Gözleri kapanıyor.

"Şu anda yüzündeki ifadeye bayılıyorum. İstedğin her şeyi sana vereceğim." Tekrar yukarı doğru itiyorum. "Sana kendini iyi hissettirmemi istediğinden oldukça eminim ama bunun yeterli olmadığından *da eminim*. Sadece bir evete ihtiyacım var." Daha fazla öpücük: daha aşağıya, çenesi boyunca ve çenesinden aşağıya. "Emin olmana ihtiyacım var çünkü bir kez çözüldüğünü gördüğümde daha fazlasını isteyeceğim. Çok daha fazlasını."

Sonra kalçalarımı kaydırduğmda parmakları ensemleri oyuyor. Yumuşak bir inilti çıkıyor ve kendisini bir çığ gibi ezen ihtiyaca teslim oluyor. Bu elle tutulur bir şey.

"Evet," diye nefes alıyor, alnını benimkine yaslıyor. "Lütfen."

"Elimi eteğinden yukarı kaydırırsam, amının benim için ıslandığını görür müyüm?"

Bir titreme daha onu hafifçe sarsıyor. "Evet."

Dizini ve boynunu kavrayıp dudaklarını bir öpücükle kapatırken diğer elim daha yukarılara gidiyor. Nabzım kulaklarımda çınlıyor.

Pencereler buğulanmaya başlıyor, bize mahremiyet sağlıyor. Arabayla geçen birinin ne yaptığımızı tahmin etmesi umurumda değil. Odak noktam sadece Vivienne.

Benim muhtaç, azgın Arı'm sikimin üzerinde çalışıyor. Külotunun pürüzsüz, nemli kumaşını nazikçe okşuyorum ve dokunuşumla inliyor, yanağı yanağıma değiyor, dudakları kulağımdan ayrılıyor.

"Çok muhtaç," diyorum, ses tonum zevkle damlıyor. "Çok mükemmel." Nemli kumaşa dokunmaya devam ediyorum, parmaklarımı yukarı ve aşağı sürüklüyorum, kalçalarının dokunuşuma nasıl eğildiğini seviyorum. "Güzel. Bana ne kadar ihtiyacın olduğunu her zaman göster."

Ne kadar sıcak ve ıslak olduğunu hissettiğimde, Vee'nin içinden geçen elektriksel ürperti beni vuruyor, serbest kalmak için ağrıyor.

Parmaklarımı şimdilik nazikçe boğazına doluyorum. Daha sapkın şeylere sonra geleceğiz. Koltuğumdaki bir düğmeye basıp gidebildiği kadar geriye kaydırıyorum ve Vee'nin boynundaki baskıyı kürek kemikleri direksiyona çarpana kadar artırıyorum. Bacakları bükülmüş, ayakları kalçalarımın iki yanında, elleri kapiya ve orta konsola dayanmış.

"Yanlış. Çok yanlış. Bu işe yaramayacak.

ON BEŞ

Vee

CONOR'IN GÖZLERİ BANA ÇEVRİLDİ, etrafında havasız bir tedirginlik yükseliyordu. "Yanlış mı? *Yanlış* olan ne? Ne işe yaramayacak?"

Nefesim kesiliyor. Lanet olsun. Duymuş.

Soyut, anlaşılmaz bir noktaya geldim, her şeyi tüketen boşalma ihtiyacından başka bir şey olmadan baş dönmesi içinde yuvarlanıyorum. Hafifçe titriyorum, vücudum açıkta kalmış bir sinir gibi.

Boynumu kelepçeleyen avucunun sıcaklığı içimde dolaşan zevki daha da yoğunlaştırıyor, ama beni uçurumdan aşağı atmayacağını biliyorum.

Bunu kimse başaramadı.

Sorumluluğu üstlenmeli ve işimi görecektir bir ritim bulmalıyım, yoksa hüsrana uğrayacağım.

Göğsüm kabarıyor, meme uçlarım o kadar sert ki batıyor. Bana dokunmasını istiyorum. Beni öpmesini ve ihtiyacım olanı almama izin vermesini... Ama yerinden kıpırdamıyor, bir açıklama beklerken gözlerini benden ayırmıyor.

"Beni bu tarafa getirmeyeceksin."

Sorgulayan, cahil bir kaş kaldırıyor. "Peki neden?"

"Çünkü..." Kekeliyorum, bakışlarının sıcaklığı tenimi kavuruyor. "Ben... Benim tempoyu ayarlamam gerekiyor, yoksa bu olmayacak."

Parmaklarını boynumda kenetliyor. "Bu iyi mi?"

Olur mu? Tamamdan da öte. Sertçe sıkılamasına, beni zar zor yerinde tutmasına rağmen sıcak. "Bu çok hoş."

"Kontrolü bırakma konusunda iyi değilim Vee, ama seni istediğim gibi boşaltamazsam, senin yönetmene izin veririm." Parmaklarını külotumun üzerinde gezdiriyor, alay ediyor, beklentiyi artırıyor. "Sence denememe izin verebilir misin?"

Vücudum geriliyor. Korku iliklerime kadar işliyor.

Orgazma ulaşamadığımda hayal kırıklığına uğrayacak. Benim kırıldığımı ya da kendisinin yeterince iyi olmadığını düşünecek. Bu onun egosunu zedeleyecek ve *'yoluna devam edecek'*.

"Şimdi olmaz, asla olmaz," diyor hemen, külotumu kenara çekip beni ona göstererek. "Bana beş dakika ver."

Bakışları sinir bozucu. Sanki beklentilerini karşılayıp karşılamadığımı kontrol ediyor. Kafamın içinde; bunu biliyorum. Saçma sapan, öz-bilinçli düşünceler.

Yeterince iyi tıraş oldum mu? Kotuna damlıyor muyum? Amım çok mu koyu? Çok mu açık? Çirkin mi?

Dizlerimi birbirine bastırdım ama bu şekilde beni örtmüyor. Aksine, beni daha pis bir şekilde ortaya çıkarıyor.

Bir parmağını dudaklarımın arasından geçirip yavaşça aşağı yukarı kaydırıyor. "Ne kadar güzel bir amcık," diye inliyor, gözleri bacaklarımın arasına odaklanmış. "Bırak deneyeyim, bebeğim."

Başımı sallıyorum, başımı arkaya atıyorum, gözlerimi kapatıyorum ve direksiyonun içinde eriyorum.

Beni boşaltmasa bile bana dokunmasını istiyorum çünkü dokunduğunda kanımda endorfin şoku yaratıyor. Boğazımı sıkıca tutmasını istiyorum ve-

İki parmağını içime daldırdı.

Hemen kıvırıyor ve aynı şekilde G noktamı buluyor. Şimdiye kadar birlikte olduğum hiçbir erkeğin arayıp da bulamadığı büyüğü düğme.

"Kolunu dizlerinin etrafına sar," diye talimat verdi.

İzin almadan muhtaç bir inilti içimden kaçarken dizlerimi bir arada tutarak itaat ediyorum. Ne yaptığını bilen bir adam tarafından dokunulma hissi, saf zevkle görüşümü bulanıklaştırıyor.

"Güzel. Aynen böyle," diyor Conor sessizce, parmaklarını yavaşça içimde gezdirerek. "Her gün ayaklarının altındaki toprağa tapacağım bebeğim. Seni sarılmalarla, öpücüklerle, akşam yemekleriyle şımartacağım. Sana dünyayı vereceğim. Ve aynı zamanda..." Boynumdaki baskıyı yüzümü ısıtacak kadar artırıyor, "...yatakta... Vücudunun her santimine sahip olacağım."

Tanrım, bu adam ne yaptığını biliyor. Her alçak, boşuk kelime orgazmımı teşvik ediyor, onu yüzeye yaklaştırıyor, parmaklarının içeri ve dışarı kayan acelesiz temposu şaşırtıcı olmaktan başka bir şey değil. Buna bir de ses tonunu dolduran sahiplenme duygusu eklenince, ben gidici oluyorum.

"Ne kadar muhtaç bir kız," diye yaygara koparıyor, kalçalarım dönmeye başladığında gözlerinde arzu pusuda bekliyor. "Durma."

Beni çok yaklaştırdı. Çok hızlı, ama... bu yeterli değil. *"Daha fazlasına ihtiyacım var.* Sadece biraz daha. Biraz daha hızlı.

"Ne yaptığımı bilmediğimi mi sanıyorsun?" diye soruyor, sesi şehvetli bir eğlenceyle dolu. Boğazımı bırakarak elini bacaklarımın arasına götürüyor ve başparmağı orada... klitorisime bastırıyor, sıkı daireler çiziyor. "Yanlış, Küçük Arı. Bana bak."

Gözlerimi açmak çaba gerektiriyor ama açıyorum ve onun ateşli bakışlarıyla buluşuyorum. Koltuğa yaslanmış, rahatça yayılmış, dünyayı umursamıyor.

Onu böyle gören hiç kimse iki elinin de bacaklarımın arasında olduğunu ve ustaca zevk verdiğini tahmin edemezdi.

"Tam istediğim yerdesin. Neredeyse geliyorsun. Neredeyse ihtiyacın olanı alacaksın. Devrilmeye hazır." Tempoyu artırıyor, beni daha hızlı dolduruyor ve

Vücudumun orgazma doğru mırıldandığı nokta.

Ama vurmuyor.

Sevinç yeterince artmadan durdu ve itiraz ederek inlememe neden oldu.

"Hayır, hayır, *hayır*, durma, bu-"

"Sana izin vermeye hazır olduğumda boşalacaksın, bir an bile erken değil." Parmakları G noktamı manipüle ediyor, etraflarında sıkıldığımda hafif titremelere neden oluyor, kalçalarımı inmek için sallıyor.

Tembel bir gülümseme

dudaklarını kıvrıyor. Başı

arkalığa çarpıyor.

Aptal, yakışıklı suratını tokatlamak, ellerini koparmak ve başladığı işi bitirmek istiyorum ama...

Yaptığı şeyi seviyorum.

Bana nasıl dokunacağını bilmesini seviyorum. Beni bu kadar ateşlendirebilmesini, bu kadar mantıksızca ihtiyaç duymamı *sağlayabilmesini*.

"Kimsin sen, Vee?"

Yarı soluyor, yarı inliyorum, kelimeler karmakarışık, boğuk bir karmaşa çünkü klitorisime tekrar işkence ediyor, sert ve hızlı, kemiklerimi sıvıya indiriyor.

Ama tam o noktaya geldiğimde gevşiyor, iki parmağını tembelce içeri ve dışarı pompalayarak beni dengede tutuyor. Beni orada tutmaya yetecek kadar teklif ediyor ama beni itmeye yetecek kadar değil.

"Bunu tüm hücrelerinle bilmen gerekiyor," diye devam ediyor. "Sen kimsin?"

Klitorisimi çimdikliyor - nazıkçe - ama boşalmaya o kadar hazırım ki tüm vücudum çılgınca kasılıyor. Göğsümden bir inilti daha kopuyor. Zihnim tekrar tekrar ateşleniyor ama bu bir orgazm değil. Bu bir başlangıç, küçük titreşimler, gerçek şeyin nasıl hissettireceğinin zar zor bir önerisi.

"Lütfen," diye soluyorum, kaburgalarımın arkasında sıcak bir hayal kırıklığı topu yükseliyor. Ağlamaya, tekmelemeye, *yalvarmaya* hazırım. "Lütfen, Conor... Buna dayanamıyorum!"

"Kimsin sen? Kelimelere ihtiyacım var."

Alt dudağımı ısııyorum, klitorisimle tekrar oynayıp beni çok yaklaştırdığında inliyorum. "Senin," diye nefes alıyorum, tırnaklarımı dizlerime öyle sert geçiriyorum ki iz bırakıyorum. "Ben seninim."

"Bu doğru. Benim." Gülümsüyor, bakışları kalçalarımın arasında gezinirken memnun bir nefes veriyor. "İlgilenmek için benim, çıldırtmak için benim." Hızını artırıyor, başparmağı klitorisimi ovarken parmaklarını içimde gezdiriyor ve hepsi bu kadar.

Orgazm içimi parçalıyor, güçlü, efsanevi, o kadar yoğun ki bayılacağımı sanıyorum. O kadar yoğun ki sağır oluyorum. Kör oldum. Tamamen işe yaramaz.

Hiç bu kadar sert boşalmamıştım. Hiç bu kadar kemiksiz ya da hayalperest hissetmemiştim. Duygu hafifliyor ve sonra kıyıya çarpan dalgalar gibi tekrar geliyor.

Ve Conor durmadı. Hala G noktamı okşuyor, hala başparmağını iyi bir şekilde kullanıyor ve serbest bırakma çok uzun sürüyor. *O kadar* uzun ki vücut dışı bir deneyim yaşadığımı düşünüyorum.

Beni parmaklıyor, beni tamamen aşağı indirene kadar geri çekiliyor. Ve sadece gerçekliğe geri döndüğümde Conor parmaklarını nazikçe çıkarıyor, onları yalayarak kurutuyor ve sonra beni bir bez bebek gibi topluyor.

Üç hamlede beni göğsüne yaslıyor, dudaklarımız yavaş, derin ve özenli bir öpüşme içinde hareket ediyor. Hâlâ başım dönüyor, gevşek, yumuşak, amım küçük artçı şoklarla zonkluyor.

"Şu andan itibaren," diye fısıldıyor, sırtımı okşarken başımı çenesinin altına sıkıştırıyor, "kendine dokunmayacaksın. Ben izlemediğim sürece boşalma, anladın mı? Senin orgazmların benim."

"Tamam," diye iç geçiriyorum, yüzümü boynuna gömüyorum.

"Bunu söylemekten nefret ediyorum ama neredeyse gece yarısı oldu. Artık gitmeliyiz." "Tamam."

Kıkırdıyor, başımı öpüyor. "Orgazmlar seni çok uyumlu yapıyor, bebeğim. Bunu aklımda tutacağım." Başparmaklarını gözlerimin altında gezdiriyor, sonra saç tokamı çıkarıyor.

"Ne yapıyorsun?"

"İyice sikilmiş gibi görünüyorsun. Eğer istediğin görünüm buysa, saçını ve elbiseni düzeltmeni öneririm."

Pantolonundaki şişkinliği fark ederek biraz daha doğruldum. "Özür dilerim, ben... Düşünemedim."

Ben fermuarına yaklaşmadan bileğimi tutuyor. "Bu bir takas değil, Vee."

"Ama sen-"

"Seni bir hafta boyunca odama kilitlemeye ve ikimiz de hareket edemeyecek kadar bitkin düşene kadar seni becermeye hazır mısın? Evet, ama beklemeyi umursamıyorum." Kalçamı okşayarak beni üzerinden kalkmaya teşvik ediyor. "Babanın gözüne girmeye çalışıyorum ve seni geciktirmek bana hiç iyi gelmeyecek. Önden buyurun."

ON ALTI

Conor

Üniversitenin dışında arabama bindiğimde telefonum çalıyor. Cody ve Colt biraz önce çıktılar ama ben hâlâ tıka basa dolu bagajımı karıştırıp ceketimi arıyorum.

Bugün hava çok soğuk. Aralık daha yeni başladı ve şimdiden sadece tişört giyilebilecek bir hava değil.

Sonunda onu buluyorum, bagajın en arkasında bir kasa biranın altında top haline getirilmiş. Bir köpeğin çiğneyip tükürdüğü bir şeye benziyor, her yönden buruşmuş.

Hava umursamayacak kadar soğuk.

Bagajı çarpıyorum, oradaki dağınıklığa daha fazla bakmak istemiyorum. Fareler Cadılar Bayramı süsleri torbalarına yuva yapmaya başlamadan önce bir gün temizlemeliyim. Aslında süs değil, çoğunlukla çöp; örümcek ağları, kağıt yarasalar, fenerler... hatta birkaç tane tahrip edilmiş karton mezar taşı.

Direksiyona atlayıp Hayes kardeşlerin grup sohbetini açıyorum ve Theo'nun mesajını ilk benim görmeme şaşıyorum. Diğer herkes ya çalışıyor ya da araba kullanıyor olmalı.

Theo: Su patladı. Ares'i al. Sonra konuşuruz.

Genelde en uzun mesajlar onunkiler olur ama bu şartlar altında kelime sayısını minimumda tutmasına şaşırmadım. Bahse girerim kalp krizi geçiriyordur, Thalia'nın etrafında telaşlanıyordur ve hastaneye zamanında yetişemeyecekleri için panikliyordur.

Derin nefes al, kardeşim. Bu iş sende. Bizi haberdar et. Ares'i almaya gidiyorum.

Ekranı kilitlemek üzereyken bir mesaj daha geldi.

Onunla birlikte nefes al. KORKMA ve acı çekenin o olduğunu unutma, bu yüzden korkak olma.

Kum torbasına, ayak işlerine ya da başka bir şeye ihtiyacın olursa beni ara.

Theo bunu okumuyor, muhtemelen şu anda hastanenin yolunu yarılamış, Thalia'yla kasılmaları hakkında konuşuyordur. Yeni mesajları görmezden gelerek telefonumu bir kenara koyuyorum ve park yerinden çıkarken Vee'nin numarasını çeviriyorum.

"Hey," diye fısıldıyor, "hâlâ isteyim. Seni sonra arayabilir miyim?"

"Çabucak hallederim. Vardiyandan sonra seni alacağım ve sahile gideceğiz. Yanında ceketin var mı, yoksa kapüşonlu bir şeyler mi alayım? Bugün hava soğuk."

"Evet, ceketim var."

"Güzel. Yarım saat sonra görüşürüz."

"Hoşça kal," diye fısıldıyor ve aynı anda arka planda bir kapı zili sesi duyarak aramayı kesiyor.

On dakika sonra, Theo ve Thalia'nın evine girdiğimde Ares neredeyse beni yere seriyordu. Mızızlanıyor, zıplıyor, yüzümü yalamaya çalışıyor, belli ki neler olduğu konusunda kafası karışık.

Ev çoğunlukla sağlam görünüyor ama geldiğim için şanslıyım. Çorba kısık ateşte kaynıyor, havaya ağız sulandıran manestra kokusu sinmiş: domates ve orzo çorbası. Muhtemelen Thalia'nın yaptığı yemekler arasında en sevdiğim Yunan yemeği.

Görünüşe göre doğum başladığında yemek hazırlıyordu.

Mutfak zeminindeki bir su birikintisi beni haklı çıkardı. *Su ya da çay dökmüştür*, diyorum kendi kendime, temizliyorum. Ocağı kapatıyorum, kızartma gibi görünen malzemeleri buzdolabına geri koyuyorum ve bulaşık makinesini dolduruyorum. Hiçbir şey yerinde görünmediğinde, Ares'in yiyeceklerini sakladıkları dolabı açıyorum.

"Vay canına, annen bunun için son derece hazırlıklıymış, değil mi?" Ares'in başını okşuyorum ve annemin temel ihtiyaçlarla hazırladığı gece çantasını karıştırıyorum.

Evin kilitli olup olmadığını üç kez kontrol ettikten sonra Ares'in arabamın arka koltuğuna geçmesine izin verdim ve kırk dakika sonra sahilde Vee'nin yanında yatıyordu, kulakları dikilmiş, zeki gözleri kıyıda köpüren dalgaları izliyordu.

Baristanın kahve siparişimizi bitirmesini beklerken güneş kalın, gri bir bulut örtüsünün arkasına saklandı ve sıcaklık birkaç derece daha düştü.

"Sanırım yağmur yağacak," diyor Vee, oturduğumda ceketine sıkıca sarılıyor ve ona dumanı tüten bir fincan karamelli latte uzatıyor. "Yola çıkmalıyız."

"Biraz yağmurdan mı korkuyorsun?" Dalgaların gittikçe yükselmesini izleyerek soruyorum. "Seni henüz yağmurda öpmedim."

Gülümsemesini paket servis bardağının arkasına saklıyor.

"Çok romantik." *"The Notebook'u izledim."*

Berbattı.

Esas olarak kardeşlerimle birlikte izlediğim için. Yorumları en iyi stand-up komedyenlerine rakip olabilir. Kulağa eğlenceli geliyor, değil mi? Genelde öyledir ama dürtmeleri ve kışkırtmaları beni hedef aldığında, bir saat kadar sonra can sıkıcı olmaya başlıyor.

Varsayılan olarak bir film insanı değilim. Zamanımı insanlarla geçirmeyi ya da bir şeyler yapmayı tercih ederim ama Vee bunun en sevdiği film olduğunu söyledi, ben de iki saat boyunca ıslak Ryan Gosling'i izledim.

"Resmen yağmur yağıyor," diyor, aralıksız, çelik gibi bulutlardan düşen aralıklı damlları yakalamak için elini uzatarak. "Öp beni ve gidelim."

Kahvemi bir kenara bırakıp fincanın dibini kuma gömüyorum, sonra Vee'nin üzerine eğilip küçük bedenini kendi bedenimle örtüyorum. Gözlerini yağmaya başlayan yağmurdan koruyan Vee, son derece rahatlamış bir şekilde bana gülümsüyor.

Yağmurun yüzüne vurmasını engellemek için biraz daha yükseğe sürünerek, o muhteşem soluk gri gözlerin bana büyük bir güvenle bakmasını izliyorum... büyük bir merakla. Sonunda benim hissettiğim her şeyi hissetmeye başlıyor.

Ben de sağlıklı, hastalıklı, kırmızı bayraklı şeyler hissediyorum. Önceden bu kadar belirgin değildi ama takıntım her gün on kat artıyor. Onun hakkında keşfettiğim her küçük ayrıntı, sahiplenici zihnime bir katman daha ekliyor.

Dolgun dudaklarındaki aşk tanrısı yayı vücudunun en sevdiğim kısmı. Ya da belki o gümüş gözler. Ya da burnunu süsleyen minik çiller. Pürüzsüz, sabun kokulu teni...

"Neden bana öyle bakıyorsun?" diye soruyor, sesi zar zor duyuluyor ve neredeyse kot pantolonumu ıslatan sağanak tarafından yutuluyor.

"Doyamıyorum," diyorum dudaklarını mühürleyerek.

Endorfin salgısı tam zamanında zihnimi ateşliyor. Yavaşça ağzının kenarı boyunca yalıyorum, benim için ayrılmasını, sıcak dilinin benimkine dolanmasını seviyorum.

Ve ondan çıkan o küçük sızlanma, inleme sesi... dünyanın en iyisi.

Bir elimi çenesine götürüyorum, yüzünü daha derine batması için yönlendiriyorum ve başka bir tatlı küçük miyavlama çekiyorum.

Ellerini giysilerimin altına sokuyor, uzun tırnaklarını kaburgalarıma ve kürek kemiklerime sürüyor, beni daha yakın istediğini belli edecek kadar baskı uyguluyor.

Islak kum saçlarını örtüyor, şiddetli yağmur damlalarının saldırısı altında etrafımızda dans ediyor. Yola çıkmalıyız. Sağanak yakın zamanda dinmeyecek ve Vivienne'in üşütmesini istemiyorum.

Belki küçük bir tane. Hafif bir ateş, burun tıkanıklığı ve boğaz kaşıntısı. Birkaç gün yatağında kalıp göğsüme kıvrılmasına yetecek kadar.

"Gitmeliyiz," diye fısıldıyorum, burnunu benimkiyle dürtüyorum. Vücudunun bütün gece beni ısıtması ne kadar cazip gelse de, o kalmayacaktı. "Hadi bebeğim, üşümüştün."

Elleri kıyafetlerimin altından omuzlarıma doğru kayıyor ve beni tekrar aşağı çekiyor. "Sadece bir tane daha." Başını kumdan kaldırıp dudaklarıma ulaşacak kadar yükseğe kaldırıyor.

O anda kendimi kaybediyorum. Onun da beni en az benim onu istediğim kadar istediğini bilmek sikimi neredeyse fermuarımdan ayırıyor ve kalbimi sünger gibi sıkıyor.

Bu kızı kafayı taktığımı söylemiş miydim? Sert ve hızlı düşünüyorum. Durmak istemiyorum.

Bana verebileceği her şeyi istiyorum. Erkek kardeşlerimin kızlarıyla sahip olduğu her şeyi ve çok daha fazlasını. Elini elime koymasını, geceleri vücudunu bedenime sımsıkı sarmasını. Sabah öpücükleri ve kanepede kucaklaşmalar. Işığı istiyorum. Sevgiyi.

Ve zihnime bulaşan tüm ahlaksız şeyleri.

Onu yatağıma bağlayıp dokunmam için yalvarmasını istiyorum. Narin boğazını saran parmaklarımdan yüzüne kan hücum ederken adım haykırmasını, nefesini daraltırken zevkinin tavan yapmasını istiyorum. Kıcının kucağımda olmasını istiyorum, elim yere damlayacak kadar ıslanana kadar tekrar aşağı iniyor.

Ona sahip olmak istiyorum.

Girip çıkmak.

Gece ve gündüz.

Ve onun da bana sahip olmasını istiyorum.

Zaten sahip, ama ne kadar güce sahip olduğunun farkında değil. Beni ne kadar çabuk mahvedebileceğinin.

Önce alnından öpüyorum, sıcak dudaklarımın serin teninde oyalanmasına izin veriyorum, tüm duygularımı o masum öpücüğe sıkıştırıyorum.

Sonra ceketimi çıkarıp başımın üzerine geçiriyorum, bacaklarının arasına girip sertçe bastırırken küçük bir çadır oluşturuyorum. Gergin bir inilti ile ödüllendirildim. Kalçaları bana doğru eğiliyor, gözleri kapanıyor ve başını geriye atarak sessiz bir davetle boynunu ortaya çıkarıyor.

Kabul ediyorum. İnleyene kadar nabzının üzerindeki bir noktayı sevdiği şekilde öpüyor, ısıyor ve emiyorum.

Vücudu bir bilgi havuzu gibi.

Düşüncelerini fısıldıyor olabilir ama zevkleri, hoşlandığı ve hoşlanmadığı şeyler hareketleriyle *haykırıyor*. Boynunun kıvrımındaki özel bir düğmeyi öpüyorum ve dirseklerimin üzerinde yükselip sihrin gerçekleşmesini izliyorum.

Göğüs uçları sertleşiyor, sütyeninin ve tişörtünün kumaşının arasından görünüyor. Bu özel düğmeyi ilk bulduğumda sütyen giymediğini düşünmüştüm. Takıyor ama standart bir sütyen değil. Daha çok o güzel göğüsleri yerinde tutan kısa, minik bir üst gibi.

Yine de uyarılmışlığını gizlemek için hiçbir şey yapmıyor. Meme uçlarının iki şeker gibi sert noktada yükselmesinin önünde hiçbir engel yok.

"Çok güzel," diyorum, kalçalarımı öne doğru bastırırken dudaklarının birbirinden ayrılmasını izliyorum.

Onu ne kadar istediğimi hissetmesine izin vermemek için. Bu kesin. Bunu yapıyorum çünkü vücudu bunun için ağlıyor. Her dokunuşunda, her inleyişinde, kalçalarının her dönüşünde.

Anın içinde, fazla düşünmüyor, ihtiyaç tarafından yönlendiriliyor ve ben de onu her zaman böyle istiyorum.

"Biri görebilir," diyor, gözlerini kırıştırarak bana bakıyor. "Halkın içindeyiz."

Biri görebilir ama minik gülümsemesi bana bu heyecanı sevdiğini söylüyor. Ceketimin altında gizleniyoruz, derme çatma çadır bize sahte bir mahremiyet hissi veriyor çünkü birbirimizden başka hiçbir şey göremiyoruz.

Sanki yatakta yorganın altındaymışız gibi korunuyoruz, sanki on altı yaşındaymışız ve ilk kez deney yapıyormuşuz gibi ısınıyor ve rahatsız oluyoruz.

Oysa sahildeyiz. Maruz kaldık. İskeleden ve yakındaki kafeden açıkça görülüyor. Dikkat eden biri, yanımızdan geçen biri, kıyafetlerimizle seviştiğimizi hemen anlayabilirdi.

"O zaman beni üzerinden it." Kendimi tekrar onun üzerine indirdim, göğüs göğüse.

Dudaklarımı kulağına götürüyorum, sıcak nefesim tüylerimi diken diken ediyor. Hareket ediyoruz. Anı yavaşça inşa ediyor, birbirimizin içinde kayboluyor, kıyafetlerimiz sıırsıklam olsa da içten dışa ısınıyoruz.

"Durmamı ister misin bebeğim?"

"Hayır, hayır, durma."

Dizini kavriyorum, bacağını yeterince yükseğe kaldırıyorum, o da bacağını kıcıma geçiriyor. "Pis küçük şey." Kulak memesini yalıyorum. "Herkesin görmesi için seni burada boşaltmamı istiyorsun, değil mi?"

Ve

yapacağım.

Siktir,

yapacağım.

Gökyüzü üstümüzde çatırdıyor. Bir savaş uçağı iskeleye çarpmış gibi ses çıkaran, H-bombası gücünde bir gök gürültüsü patlıyor.

Fırtına Newport Sahili üzerinde mayalanırken, rüzgar kulaklarımızda uğulduyor, her saniye güç kazanıyor, hava tuzlu su ve ozonla kalınlaşıyor. Lanet olası bir kasırganın içindeyiz, şimdiden söyleyebilirim.

Gitme zamanı.

Ares bağılıyor, büyük pençeleri kotuma batıyor, kalçamı pençelerken kumaşı yırtmaktan çok uzak değil.

Bulutları yırtan şimşeği göremiyorum ama parlak beyaz bir flaş derme çatma çadırı bir kamera flaşı gibi delip geçiyor ve bir anda Vee olduğu yerde donup kalıyor.

Hareketsiz.

Solgun.

Sessizce histerik.

Dudakları çığlık atıyormuş gibi aralanıyor ama hiç ses çıkmıyor. Muhteşem, geniş gözleri yaşlarla dolup taşıyor, yüz hatlarını çaresiz bir ifade kaplıyor. Uzun tırnakları sırtımın derisini deliyor ve vücudu altımda titriyor...

YEDİ

Conor

"KAHRETSİN... S.KTİR!" Bir panik atak Vivienne'i çılgınca bir uçuruma s ur ekledi inde kanım donarak kendimi tutamıyorum.

Kalbi bir sinek kuşunun kanatları gibi kaburgalarına çarpıyor, korkusu neredeyse elle tutulur halde.

Onu kucacıma alıyorum, dudaklarım alnına yapışıyor, parmaklarım yüzünü çevreliyor. "Sakin ol, bebeğim. Bana bak. Hey, hey..." Yüzünü e iyorum, böylece bizi yağmurdan koruyan küçük ceket  adırımızdan başka bir Şey göremiyor. "Biz iyiyiz. Sen de iyisin. Seni buradan  ıkaraca ım."

Duda ını kan çekecek kadar sert ısıyor, bir kez ba ını sallıyor. "Gözlerini kapat." Ceketimi  ıkardım.

Yağmur hemen saçlarımı ıslattı. Dizlerimin  zerine   k yorum, Vee'yi de kendimle birlikte çekiyorum, sonra onu kollarımın arasına alıyorum, bu arada ceketini ve Ares'in tasma ını da kapıyorum.

Titriyor. Bana ikinci bir deri gibi yapışıyor, büyük, düzensiz nefesler yutarken yüzü boynuma gömülüyor.

"Ő   , Ő   ... Tuttum seni. İyisin." Ceketimi omuzlarına sarıyorum, ba ını örtecek kadar yüksek ve arabaya doğru ko uyorum. "Sıkı tutun."

O da öyle yaptı. Bacakları belimi bir mengene gibi kavıyor, kolları boynuma öyle sıkı sarılıyor ki nefes alamıyorum. Yağmur Şimdi  ar af gibi ya ıyor. O kadar sert ki mikroskobik i neler gibi derime batıyor.

Rüzgâr kıyafetlerimi yırtıp ıslak saçlarımı yüzüme savururken gözlerimi kısarak birkaç adım ötesini göremiyorum.

Ares tasma ını  eki tiriyor, havlayarak ilerlerken beni neredeyse arkasından s r  kl yor.

Vee'nin bo uk hıçkırıkları boynumda yankılanıyor, kalbi çılgınca bir ritimle atıyor.

Palmiye ağaçları sallanıyor, yaprakları ileri geri savruluyor ve r zg rın s r ekledi i molozlar her yöne uçuyor.

Bir Şimşek daha yakındaki bir palmiye a acını cızırdatarak yola d  yor. Dünya bir anlığına k r edici bir beyaza bürünerek kaosu aydınlatıyor. Vee histerik bir halde  ı lık atıyor ve ardından gelen gök gürültüsünde feryat ediyor. O kadar gürültülü ki yeryüzünün temelini sarsıyor gibi görünüyor.

Kahretsin, bu çok kötü.

Şimdiden düşen ağaçlarla, bir saat içinde kategori iki, hatta belki de üç olacak. Newport'ta çok sık kasırga olmaz ama ailemin malikânesinin kaplamasını söken birkaç kasırga hatırlıyorum, devrilen ağaçların temizlenmesi günler sürmüş, kasabayı felç etmişti.

Şu an da aynı şeyi hissediyorum. Havada yaklaşan bir kıyamet havası asılı, sahne yüksek bütçeli bir felaket filminden bir sekans gibi geliyor.

Rüzgar etrafımızda ıslık çalıyor, neyse ki denizden esiyor ve beni yavaşlatmak için yüzüme esmek yerine yol boyunca bana yardım ediyor. Arabamdaki anahtarsız giriş, normal bir günde beni ne kadar çıldırtsa da bir nimet.

Kapıya yaklaştığımız anda kilit açıldı. Kapıyı çekip açarak önce Ares'in arka koltuğa geçmesine izin veriyorum.

"Bebeğim, bana bak," diyorum Vivienne'i üzerimden sıyrıp içeri sokarken. "Derin nefes al. Birazdan evde olacağız. Nefes almanı istiyorum."

Hızla başını sallıyor, hâlâ hıçkırıklarını yutuyor, arkasına yaslanıp ayaklarını içeri sokarken titriyor. Kaputu çevirip direksiyonun arkasına atlamadan önce kemerini bağlıyorum.

"Başını dizlerinin arasına al," diyorum ona, motoru çalıştırarak. "Benim için derin nefes al, bebeğim. Gözlerini kapat."

Ses sistemini hoparlörleri patlatmadan gidebildiği kadar açıyorum. Egzod'un "Royalty" şarkısı çalıyor. Klasik müzik ve güçlü ritim karışımı kasırgayı bastırıyor, böylece Vee arabayı her taraftan döven yağmuru ya da artık daha sık kükreyen gök gürültüsünü duyamıyor.

Ayağımı yere vurarak park yerinden çıktım. Lastikler ıslak asfaltta arabanın arkasını neredeyse önüyle aynı hizaya getiriyor. Boş ana yola kayıyoruz, kavşakta yarı sürükleniyoruz. Kalbim daha hızlı kan pompalıyor. Nabzım kulaklarımda çınlıyor.

"Lanet olsun!" Direksiyonu tokatlayıp sola doğru çeviriyorum. Devrilmiş bir ağaç önümdeki yolu kapatıyor ve beni daha uzun bir yoldan gitmeye zorluyor.

Sola, sağa, tekrar sola.

En az tıkanma ihtimali olan yolları zihnimde haritalandırırken sokaklarda uçuyoruz.

Şarkı daha az karmaşık bir şeye dönüştüğünde Vee elini ses sistemine uzatıyor. Başı hala dizlerinin arasında, körlemesine kontrollere dokunuyor.

Direksiyondaki bir düğmeye basıp "Royalty "yi yeniden başlatıyorum, ayağım pedala sonuna kadar basıyor ve bir an için Vee'nin sırtını okşuyorum.

Hâlâ titriyor, parmakları sanki onu ayakta tutuyormuş gibi hoparlörlerden gelen melodiyi çalıyor.

Sokaklarda çöpler uçuşuyor, çöp kutuları kaldırımlardan aşağı yuvarlanıyor, yapraklar şiddetli rüzgârda savruluyor ve birkaç küçük ağaç yolumuzu kesiyor ama önemli bir şey yok.

Şehrin yarısını geçtikten sonra telefonum arabaya bağlanıyor ve ekranda *Cody* yazısı beliriyor.

Yağmur o kadar şiddetli yağıyor ki sileceklerim yetişemiyor ve müzik kesildiğinde zil sesinin sağır edici sesi 5.1 surround olarak bizi batırıyor. Cevap vermezsem, arabasına atlayıp bizi aramaya gelecek.

Lanet olsun. Başparmağımı düğmeye sıkıştırıyorum.

"Neredesin?" diye soruyor, sesinde gergin bir ton var. "Hâlâ sahilde olmadığını söyle bana!"

"Eve gidiyoruz. Beş dakika sonra. Garajda bir park yerine, büyük bir havluya ve son ses müziğe ihtiyacım var."

"Ne?" Cody başlar, ama Colt *peşindedir!* Arka plandan gelen ses onu keser off.

Neyse ki zeki biri ve bunu hecelememe gerek yok. Aramayı kestim, Müzik tekrar açıldı, Nico'nun evine giderken on dakika boyunca şarkı çaldı.

Tam garajın önüne gelene kadar yavaşlamıyorum. Colt içeride, elinde iki havlu var ve tekerleklerim durduğunda kapı aşağı yuvarlanıyor.

Motoru durduruyorum, yayların üzerindeymişim gibi dışarı fırlıyorum. Colt'un uzattığı elindeki havlulardan birini kaparak kaputun etrafından dolanıyorum ve yolcu kapısını açıyorum. Ares dışarı çıkıyor, havlıyor ve ıslak kumdan bir iz bırakarak yukarı fırlamadan önce suyu silkeliyor.

"İyi mi?" Colt soruyor.

Vee'nin emniyet kemerini çözerken verdiğim tek cevap kafa sallamak oluyor.

"Eve geldik.

Hadi bebeğim, artık güvendesin."

Yavaşça başını kaldırıyor, hafifçe titriyor, gözleri parlak, pembe kenarlı ve yaşlarla dolu. Onu dışarı çıkarıp kollarıma almak büyük bir manevra gerektiriyor. Colt onu bir havluya sarmamda bana yardım ediyor ama bu onu sıcak tutmaktan başka bir işe yaramıyor. Suyun çoğu koltuğun üzerinde birikmişti.

Onu yukarı taşırken o kadar kaskatı kesilmişti ki. Kasları o kadar gergin ki onu biraz sakinleştiremezsem kramp girecek.

Müzik evin içinden sızıyor, sakın, klasik.

Mozart, sanırım.

Mia'nın piyanonun başında olmasını bekliyordum ama Ares'i kurulayan Cody dışında ev bomboştı. Kanepeye oturuyorum, Vee'yi göğsüme bastırıyorum, burnunu boynumun kıvrımına dayamış, tırnakları bembeyaz olacak kadar sıkı tutuyor beni.

"Şşşt," diye saçlarına dokunuyorum, sıcak battaniyeyi çenesine doğru çekiyorum. "Eve geldik. Sen iyisin."

Başını sallıyor, uzun bir nefes vermek için dudaklarını aralıyor ve yavaşça, çok yavaşça titremeleri azalıyor.

"Nico ve Mia nerede?" Sehpanın üzerine dört bira koyan Cody'ye soruyorum.

Anlamsız bir soru. Ana kapı açılıyor, sonra büyük bir gürültüyle hızla kapanıyor ve Vee kollarımda zıplıyor.

"Tanrım, ne kadar zalimsin!" Mia'nın feryadı kulaklarımıza ilk ulaşan. Bir saniye sonra Nico içeri giriyor, onu bir patates çuvalı gibi omzunda taşıyor. "Yürüyebiliyorum, biliyor musun?"

"Evet, biliyorum," diye homurdanarak elini yüzünde gezdiriyor. "O iyi mi?" diye soruyor bana, Vivienne'e bakarak.

"Gök gürültüsünden korkuyor," diye açıklıyorum, omurgasında aşağı yukarı bir çizgi çizerek. "Gök gürültüsü başladığında sahildeydik."

"Kim korkmuş?" Mia, Nico'nun arkasından bakmaya çalışıyor ama başaramıyor ve ona sertçe vuruyor. "Beni yere bırakabilir misin? *Lütfen*. Dışarı çok kötü. Kaçmayacağım. Söz veriyorum."

"Yine mi kaçtın?" Colt sırtarak bir şişe Corona ile piyano taburesine çöktü. "Onun hayatını kesinlikle eğlenceli kılıyorsun, Bug."

Vee biraz daha az gergin bir şekilde kıpırdanıyor ve battaniyenin altından bakıyor. "Hey," diyor sessizce. "Özür dilerim, ben-"

"Özür dileme," diye araya giriyor Nico, bileğinin bir hareketiyle onu başından savarak. "Bu küçük divanın gök gürültüsünden korkması için neler verirdim bilemezsin." Mia'yı yalınayak durana kadar önünden aşağı kaydırdı. "Siktiğimin pervasızları," diye çıktı, öfkeli sesi Mia'nın başına kondurduğu yumuşak, şefkatli öpücükle tam bir tezat oluşturuyordu. "Paket servis için durduk," diye devam ediyor, Mia'nın kollarını kavuşturmasına ve üçümüzün kıkırdamasına aldırmadan.

Bu Vee'nin de rahatlamasına yardımcı oluyor. Battaniyeyi daha aşağıya çekiyor, artık kollarımda kaskatı değil, artık o kadar titremiyor.

"Beş dakika," diyor Nico, Mia'yı pembe bir hayalete dönüştürmek için Cody'den bir havlu alıp saçlarını kuruluyor. "Beş dakikalığına gitmiştim. Dışarı çıktığımda yağmur yağıyordu, araba açıldı, ayakkabıları gösterge panelindeydi ve Mia gitmişti."

"Yine mi cankurtaran istasyonu?" Colt ayaklarının dibinde biriken yağmur suyuna bakarak kıkırdıyor.

Nico Mia'yı bir deli gömleği gibi havluya sarıp yanımızdaki kanepeye yatırdığında Vee'nin dudaklarında küçük bir gülümseme beliriyor.

"Yağmuru seviyorum!" diyor Mia, pamuk kısıtlamasından kaçmayı başaramayarak. "Bırak beni! Şarap istiyorum."

"Sahilde onu kovalamak için on beş dakika harcadım."

Mia gülümseyerek ıslak saçlarından bir tutamı yüzüne savurdu. "Beni kovalamayı seviyorsun."

"Lanet olası bir kasırganın ortasında olmaz, Mia. Yemek almaya gittiğimde ne dedim ben?"

Yanakları pembeleşiyor. "Bana iyi olmamı söylemiştin." "Öyle miydin peki?"

"Hayır..."

Vee kıkırdıyor, elini battaniyenin altından geçirip parmaklarımızı birbirine geçiriyor.

"Hiç komik değil," diyor Nico ona, ama ses tonunda nadiren kontrol altında tuttuğu saldırganlık yok. Kızın kendini rahatsız hissetmemesi için konuşmasına dikkat ediyor. Son birkaç ayda öğrendiği bir şey bu. "Korkmuş olsaydı çok daha mutlu olurdu. En azından uslu dururdu."

Cody'nin dudaklarından çok daha yüksek sesle bir kahkaha daha dökülüyor. Bir kadeh şarabı Mia'ya, diğerini de Vee'ye uzatarak kanepenin köşesine oturdu. "Biraz daha itaatkâr olsaydı canın sıkılırdı."

"Sakin olurdu," diye karşılık veriyor Nico, yağmurun çarşaflar halinde camdan aşağı süzülüşü tavandan tabana pencerelere bakarak. "Bizi eğlendirecek bir şeyler bulsak iyi olur çünkü yollar bu kadar kötüyken kasabada sokağa çıkma yasağı da olabilir. Aileni aramalısın, Vivienne. Seni bu gece eve götürmemiz imkânsız. Muhtemelen yarın da olmaz."

Dileğim kabul oldu... Benim yatağında uyuyacak.

"Kimseye haber verdin mi?" Nico telefonunu çıkararak soruyor. "Theo hariç herkes aradı bile. İyiler."

Bir dakika içinde Nico telefonunu belli bir mesafeden tutuyor ve hepimizin ekranı görebileceği şekilde açıyor.

İlk cevap veren Shawn oldu, üzerinde hâlâ polis üniforması vardı, saçlarından sular damlıyordu. "Ben de seni aramak üzereydim. Sizde durumlar nasıl?"

"Hepsi burada. Annem ve babamdan haber aldınız mı?"

"Evet, iyiler. Büyükannemdeler, yani evde yalnız değiller," diyor, başını havluyla kurularak. "Conor nerede?"

"Burada." Nico, biz görünene kadar telefonu daha da açıyor. Vee battaniyenin altına dalıp dalmayacağından emin değilmiş gibi geriliyor. "Theo'dan haber aldın mı?"

"Evet, River şu anda burada." Tezahüratlarımız azalana kadar duraklıyor. "Yarım saat önce doğdu. Henüz görmedim ama hemşire sağlıklı olduğunu ve çığlık attığını söyledi."

"Bebek bakıcılığı yaparken dört gözle bekleyeceğimiz bir şey," diyor Nico, Mia'ya daha sıkı sarılarak. "Thalia nasıl?"

"Beklediğiniz gibi. İyi. Kesinlikle hiçbir sorun yok. Gerçi Theo için aynı şeyi söyleyemeyeceğim." Dudaklarının arkasına bir gülümseme sıkıştırıyor. "İlk bayılıcımızı bulduk çocuklar."

"Kahretsin," diye homurdanıyorum, yüz doları almak için cüzdanıma
fatu uzanıyorum.
ra.

Nico zaten bir tane tutuyor ve saniyeler içinde Cody'nin üç yüz
dolar daha zengin.

"Sana söylemiştim," diye sırtıyor Shawn'a, kanepenin arkasına tutunarak.
"Fırtına geçince bölüşeceğiz."

"Evet, hâlâ Logan'dan alacağın var. On dakika önce aradı, Nico. İyilermiş.
Noah'yı uyutmak üzereymiş, sen aramadan önce ona yarım saat ver."

Nico başını sallıyor ve aramayı sonlandırıp annesinin numarasını çeviriyor.
Tüm ailenin güvende olduğunu ilk elden öğrenene kadar durmayacaktır.

SEKİZ

Vee

Telefon kulağıma dayalıyken Conor'ın odasında oturuyorum, tişörtünün altında cüce gibi kalıyorum. Eşofmanının iplerini daha sıkı çekmeye devam ediyorum ama kalçalarım zar zor yapışıyor, ayak bileklerimde toplanıyor.

Parmaklarımı nemli saçlarımda gezdirirken arama sesi ikinci kez çalıyor, Conor'ın sarılmalarından çok kaslarımı gevşeten buharlı duş yüzünden tenim yanıyor.

Kalbim hâlâ kaburgalarımı kırmakla tehdit ediyor ama bu artık kükreyen gök gürültüsünün ya da anılarımın suçu değil. Nico'nun malikanesinde birbirine bağlı bir hoparlör sistemi var. Her odada dinlendirici klasik müzik çalıyor ve üç camlı pencerelerden içeri sızabilecek her türlü sesi bastırıyor.

Hat üç kez daha çalıyor. *Yine* kırımın üstüne yatmak üzereyim ve bu düşünce midemi bulandırıyor. Babama Conor'dan bahsetmeliyim.

Onu sonsuza kadar sır olarak saklayamam.

Telefonumu patlatmamasının tek sebebi Abby. Telefonum hâlâ çantamdayken ve Conor'ın arabasında kilitliyken birkaç kez aradı. Ulaşamayınca, babama onunla olduğumu söylediğini belirten bir mesaj gönderdi.

Gelmiş geçmiş en iyi arkadaş.

"Selam baba," diyorum, telefonu açtığına sıkıca kavıyorum. "Orada işler nasıl gidiyor? Karavan dayanıyor mu?"

Kıkırdıyor, gerçekten eğleniyor. "Elbette. Üçüncü kategori bir kasırgaya dayanacak kadar sağlam bir şekilde yere sabitlendi, Angel. Güvendeyiz. Bu fırtınalara karşı hazırlıklı olduğumuzu biliyorsun."

İtiraf etmekten hoşlanmasa da babam bir hayatta kalma uzmanı. Karavanın arkasındaki küçük kilerde konserve yiyecekler, piller, termal battaniyeler, ilk yardım çantası, su filtreleme sistemi... bir kıyamette ihtiyaç duyabileceğiniz her şey var. On yıl önceki son kasırgadan sonra malzeme toplamaya başladı.

İşte o zaman gök gürültüsünden korkmaya başladım. Karavanımız o zamanlar kasırgaya hazır değildi. Pencereler rüzgarın şiddetiyle kırıldı, çatının yarısı uçtu ve bir saat içinde içeriği su bastı.

Daha on bir yaşındaydım, yatağın altına saklanmışım ve Rose'a sarılıp ağlıyordum. Karavan parkına giden yollar beş gün boyunca kapalıydı. Yiyeceklerimiz hızla tükendi.

En yakın benzin istasyonu gibi.

Babam başkalarına bel bağlamaktan nefret eder ama o zaman başka seçeneği yoktu. Mümkün olan en kısa sürede, benzer bir durumla karşılaşmamız ihtimaline karşı her ay birkaç parça eşya alarak bir kenara ayırmaya başladı. Geçen yıl, takımının maçlarından biri sırasında şehir genelinde yaşanan elektrik kesintisinin ardından bir jeneratör satın aldı, bu yüzden elektrik kesilmesi bile bir sorun değil.

Burada da öyle. Nico'nun evi kendi kendine yetiyor. Aksi takdirde şimdiye kadar karanlıkta oturuyor olurduk. Newport'un çoğu bir saat önce elektriği kaybetti.

"Abby'lerde durum nasıl?" diye soruyor babam, çok fazla vurgulayarak. "Siz kızlar güvende misiniz? *Sevgiliniz* sizi oraya bıraktı mı?"

Omurgamdan aşağı bir
ürperti süzülüyor. Kahretsin.

Biliyor...

Conor Hayes'in görüştüğüm adam olduğunu değil ama geceyi Abby'yle geçirmeyeceğimi biliyor.

Nabzım hızlanıyor, kulaklarımda uğulduyor.

Mezarımı daha derine mi kazmalıyım yoksa şimdi itiraf mı etmeliyim? Brian'la buluşmamın üzerinden bir ay geçti. Babama kiminle çıktığımı söylemedim ama sanırım aynı adam olduğunu düşünüyor.

"*Yirmi bir yaşımdayım, Tanrı aşkına.* Cesaretimi toplayarak boğazımı temizliyorum. "Tamam, beni yakaladın," diye iç geçiriyorum, sesim titriyor ve sinirlerimi ele veriyor. "Fırtına başladığında sahildeydik. Panikledim baba. Gerçekten çok kötü, bu yüzden beni evine geri götürdü ve şimdi yollar kapalı ve-"

"Vee, sakın ol. Tanrı aşkına, yirmi bir yaşıdasın," diye kıkırdıyor usulca ve bunu yüksek sesle söylediğimi fark etmemi sağlıyor. "Bu senin ilk kez yaşadığın bir şey değil..." Duraklıyor, sesi gergin çünkü yanlışlıkla bulanık sulara daldı. O kadar sert yutkunuyor ki duyuyorum. "Bir erkekle *yatıya kalıyorsun*, değil mi?"

"Hayır, değil, ama henüz onu eve getirme şansım olmadı... Ne kadar endişelendiğini biliyorum."

"Endişeleniyorum. Her zaman endişeleneceğim, Angel. Sen benim bebeğimsin. Endişelenmem çok doğal. Sen akıllısın, Vee. Ona güvenmeseydin orada olmazdın, biliyorum."

Conor'ın kolonyası gibi kokan yastıklara uzanıyorum ve gözlerim yuvalarından fırlıyor. "Güveniyorum. O inanılmaz biri. Sana yakında her şeyi anlatacağıma söz veriyorum."

"Evet, tamam. Ona geri dönmene izin vereceğim." Hattan nefes veriyor, böylece işinin bitmediğini anlıyorum. "Angel?"

Uh-oh.

Tanrım, *lütfen korunma ile ilgili olmasın*. Lütfen, lütfen, lütfen.

"Evet?" Sesim temkinli, soruyorum.

"Konu bu değil, ama madem bundan bahsettin-"

"Baba, yapma," diye ciyaklıyorum, yanaklarım yanıyor. "Lütfen yapma. Akıllı olduğumu söyledin, o yüzden bu konuyu kapatalım, tamam mı?"

"Yaşlı olabilirim ama bunak değilim Vivienne." Uzun bir nefes verdi. "Abby'de harika bir arkadaşın var, bunu biliyor musun? Erkek arkadaşınla kaldığını biliyordum ama çok inandırıcıydı. Banyo yaptığını, senin annesiyle mutfakta olduğunu ve onun seslendiğini duymadığını anlatan bir hikâye uydurdu."

Kıkırdıyorum, Abby'nin böyle telaşla zor durumda kaldığını hayal ediyorum. "O en iyisidir. Yollar açıldığında evde olacağım."

"Biliyorum. İyi geceler, Angel."

"İyi geceler, iyi geceler." Telefonu kapattım, yüzüstü yattım ve yüzümü yastığa gömdüm. Duş jeli. Kolonya. Hafif bir çamaşır tozu kokusu.

Conor çarşafı birkaç gün önce değiştirmiş olmalı.

Kapının kolunun hareket etme sesiyle kendime geliyorum. Conor içeri giriyor, yeni duş almış, saçları nemli. Kendisi misafir banyosunu kullanırken beni burada, kendi banyosunu kullanmam için serbest bıraktı. Şimdi hava da onunla birlikte hareket ediyor, duş jelinin narenciye ve nane kokusu duyularımı sersemletiyor.

Göğsü çıplak. Müstehcen derecede seksi gri eşofman altı kalçalarından aşağıya sarkıyor ve karnından aşağıya doğru dalgalanan kasların ipuçlarını incelerken bacaklarımın arasında ısı oluşuyor.

"Bana öyle bakma bebeğim," diyor, odayı geçip önümde çömeliyor. "Kardeşlerime aşağı ineceğimize söz verdim ve eğer beni içinde istiyormuş gibi bakmaya devam edersen, yarına kadar bu odadan çıkmayacağız."

"Üzgünüm, sen sadece... yırtıksın." Parmaklarımı karın kaslarının üzerinde gezdiriyorum. *"Bu çok ateşli."*

"Vivienne," diye uyarıyor, iri elleriyle kalçalarımı sarıyor, beni usulca okşuyor. "Bu gece burada kalacaksın. Zamanımız var ama şimdi aşağıya iniyoruz. Colt yemek yapıyor, Nico da ev sinemasını kuruyor."

"Tamam," diye fısıldıyorum, boğazım düğümleniyor, damarlarımda arzu dolaşiyor. Bir öpücük çalıyorum. Hızlı, nazik bir öpücük.

Orada bitmiyor.

Conor iniyor, dudağımı ısırtıyor.

Oturmama izin vermiyor. Belimden tutarak beni yatağın daha da yukarısına itiyor, düz yatana kadar beni aşağı çekiyor.

"Gitmeliyiz," diye fısıldıyorum, ses tonumda zerre kadar inanç yok. Sanki tam tersini savunuyormuşum gibi çıkıyor. "Kardeşlerin bekliyor."

"Bu yüzden sert ve hızlı boşalacaksın." Yatağa tırmanıyor ve bileklerimi başımın çok yukarısında tutuyor. "Islaksın, değil mi?" Parmaklarını karnımın ortasında gezdiriyor. *"Çok muhtaçsın."*

Ham, ilkel bir zevkle söylenmiş sert sözler sinir uçlarımda ihtiyaç titreşimleri gönderiyor. Bunu söylemesine bayılıyorum, sanki ben kötüymüşüm de o bunu kesinlikle arzuluyormuş gibi.

"Sert ve hızlı," diye yankılıyorum, bu fikri seviyorum, beynim ileriye atlıyor, geleceğini bildiğim şeyde boğuluyor... kenar, inkar, şiddetli arzu. "Lütfen."

Eşofman altımı indiriyor, bacaklarımı yukarı çekerken avuç içi uyluğumun alt tarafında geziniyor, dizleri çenemin altında.

"Şu haline bak," diye fısıldıyor, gözbebekleri şişmiş halde amıma bakıyor. "Hepsi benim."

Alay ediyor, bir parmağını kıvrımlarımda aşağı yukarı kaydırıyor, yukarı aşağı... Boşalmamı sağlamak bir yana, kaşıntımı kaşıyacak kadar bile vermiyor. Bu sinir bozucu. Mutlulukla bağımlılık yapıyor.

Bence bu onun cephaneliğindeki en büyük silah olabilir. Onu en çok istediğim ve ihtiyaç duyduğum yere yakın bir yerde küçük dokunuşlar. Yarattığı beklenti, beni boşaltmadan dokundukça arzumun nasıl arttığı... Vaat ettiği ve beni beklettiği orgazm. *"İşkence."*

Karanlık bir şekilde gülümsüyor, başını meme ucumun tepesine doğru eğerken dizlerimi yana doğru itiyor. Kumaşın üzerinden beni sıyıran dişlerini zamanlayarak iki parmağını içime sokuyor.

"Henüz hiçbir şey görmedin," diye fısıldıyor, ağzı göz hizamıza gelene kadar tenimde kayıyor, öpücük bir nefes uzakta. "Daha başlamadım bile."

Ağzımı derin ve sert bir öpücükle alarak bana sözlerinin doğruluğunu gösteriyor, parmaklarını içeri ve dışarı sokup çıkararak G noktamla ölçülü bir hassasiyetle alay ediyor.

İnliyorum, nefes alıyorum, sızlanıyorum ve o hepsini yutuyor, orgazmımı o kadar hızlı yüzeye çağırıyor ki nefes almayı unutuyorum.

Dakikalar.

Üç, belki dört. Belki o bile değil ve ben uçurumun üzerinde asılı, bir ipte dengede duruyorum, boşalmaya hazırım.

Ellerimi serbest bırakmaya çalışıyorum. Bir şeylere ihtiyacım var. Çarşaf, sırtı, kalçalarım, tırnaklarımı batırabileceğim herhangi bir şey. "Bırak lütfen. İhtiyacım var. İhtiyacım var..."

"Bırakırsam ellerini olduğu yerde tutacak mısın?" "Hayır."

Tanrım, hayır."

Gülümsüyor, dudaklarımı kuş tüyü hafifliğinde ısırarak öpücüklerle mühürlüyor. "O zaman bırakmayacağım." Tutuşu sıklaşıyor ve ben onun merhametine kalıyorum, acıya varacak kadar yoğun bir zevkin içinde boğuluyorum.

Dünya kenarlarından paramparça oluyor. Bunu nasıl yapıyor bilmiyorum ama inşa ettiği orgazm onda bir gibi hissettiriyor ve beni her o kadar yaklaştırdığında ivme kazanıyor, sonra gevşiyor.

"Evet, aynen böyle," diye teşvik ediyor, tüm işi o yapıyor olmasına rağmen.

Sunduklarını kabul etmekten ve yatağın içinde erimekten başka bir şey yapamıyorum, bedenim onun elinde, mırıldanıyor, sulama kabındaki bir arı gibi vızıldıyor.

"Bir dahaki sefere seni yatak başlığına bağlayacağım. O ele ihtiyacım var." Bileklerimi kelepçeleyen parmakları sıkıyor. "Ama bırakırsam onları burada tutamazsın."

"Hayır," diye nefes alıyorum, tutuşuna karşı zorlanıyorum. Bırakmasını istemiyorum. Onun emri altında olmakla ilgili bir şey -çaresizlik- derimin altındaki yangına odun ekliyor. "Hayır, onları orada tutmayacağım. Tanrım, çok yaklaştım. Çok, çok yakınım."

"Biliyorum bebeğim." Alnımı öpmeden önce bir anlığına burnumu gıdıklayan eğlenceli, nefessiz bir kıkırdama çıkarıyor. "Parmaklarıma çok sıkı sarılıyorsun ama birkaç dakikamız daha var. Biraz daha bekleyebilirsin."

Gözlerimi açıp ona bakıyorum. Eğer bakışlar öldürebilseydi, o ölüden daha ölü olurdu. Kelimeler dilimde düğümleniyor. Onu azarlamak yerine yalvarıyorum. "Yeter. Lütfen, yeter. İhtiyacım var. İhtiyacım *var*, Tanrım-"

Gerisi kopuk kopuk inlemelerim tarafından yutuluyor çünkü *şimdi* beni uçurumun kenarına gönderdiği an.

"Ver onu bana," diye geveliyor, çenemi, yanaklarımı ve gözlerimi yumuşak öpücüklerle yıkıyor.

Vücudunu bana doğru bastırıyor, beni şimdi ve burada bağlıyor ve bir şekilde onun ağırlığı orgazmı büyütüyor. Rahatlamıyor, hâlâ G noktamda çalışıyor, belli belirsiz titremeler çıkarıyor, his o kadar yoğun ki gözyaşlarımın yanaklarımdan aşağı süzülmesine eminim.

Hayal görüyorum. Aşırı uyarılmışım. En iyi şekilde tükendim. Tişörtü nemli tenime yapışıyor. İnlemelerim odayı dolduruyor, müziği bastırıyor ama kimin duyduğu umurumda değil.

"Boşaldığında çok güzel oluyorsun..." Conor alnıma karşı mırıldanıyor. "Sus bebeğim, yanındayım. Ben buradayım," diye ekliyor, sanki gerçeklikle bağımı kaybettiğimi biliyormuş gibi.

Yavaşça gevşiyor, beni kendine çekiyor ve göğsüne yatmam için bizi çeviriyor. Elleri saçlarımı karıştırıyor, dudakları yavaş öpücüklerle şakağımı yatıştırıyor.

Bu yirmi bir yılımın en yoğun orgazmıydı. Kemiklerimin büküldüğü noktaya kadar sıkıldım.

"Yine mi?" Conor soruyor, sesine eğlence karışıyor. "Sanırım tekrar gidebilirsin."

"Öngörülebilir bir gelecek için değil," diye mırıldanıyorum, onun sert göğsüne gömülürken endorfinler kafamda kükrüyor. "Bunu bana yapamazsın. Bu şekilde olmaz. Bu çok fazla Conor. Tek istediğim sabaha kadar uyumak."

"Bu hiçbir şey, bebeğim. Sana daha başlamadığımı söylemiştim. Sikime boşalana kadar bekle." Beni sırtüstü yatırıyor, boşalmamış olmasına rağmen gözleri memnuniyetle parlıyor. "İyice sikilmiş gibi görünmen için fazla bir şey gerekmiyor."

"Pazar gününe kadar altı kez sikilmiş gibi hissediyorum." Ellerimi yüzümde gezdirip birkaç asi saç telini geriye atıyorum.

Conor sessizce ofluyor, sessiz bir *hayır*, bu seste saklanmadın. "Babanı aradın mı? Onlar nasıl?"

"İyiler. Babamın bir ay yetecek kadar erzağı var."

Üzerime eğilip dudaklarını dudaklarıma bastırıyor ve kısa sürede tatlı bir öpücük, baskın bir öpüşme seansına dönüşüyor. Her zamanki gibi alt dudağımı ısırma fırsatını kaçırmıyor.

"Bir dakika içinde çok güzel şişecek."

Bir öpücük daha ve 1.80'in üzerindeki boyuna yükseliyor. Dolaptan siyah bir tişört çıkarıp kafasına geçiriyor. Kumaş görüntüyü kapatmadan önce sırt kasları gerilip şişkinleştğinde nefesim kesiliyor.

Omurgasının üzerinde düzinelerce farklı büyüklükte soru işareti dövmesi var, sağ tarafından aşağıya doğru uzun bir yara izi uzanıyor. Oraya dokundum ama parmak uçlarımin altında hissedemedim; soluk, pürüzsüz ve teniyle neredeyse kusursuz bir şekilde karışıyor.

Yavaşça doğruluyorum, dikkatli olmazsam başımın döneceğinden eminim. Ayaklarımı halının üzerinde sürükleyerek, Conor'ın eşofmanlarını kirletmemek için bacaklarımin arasını silerek kendimi banyoda kilitliyorum.

İç çamaşırsız ortalıkta dolaşmaya alışık değilim.

Bir dakika sonra aşağıya iniyoruz. Oraya varana kadar müziğin değiştiğini fark etmiyorum. Hâlâ klasik ama artık hoparlörlerden akmıyor. Şimdi müzik Mia'nın bembeyaz kot tulumuyla oturduğu piyanodan geliyor, yanındaki küçük, uzun masaya bir kadeh şarap koymuş.

Ruelle'in "War of Hearts" şarkısını çalarken narin parmakları tuşları gıdıklıyor. Her nota akustik alanda yankılanıyor, havayı elektrikliendiriyor ve kollarımda tüylerimi diken diken ediyor.

Rose'un ondan bir şeyler öğrenmek istemesine şaşmamalı. İnanılmaz biri.

Nico elinde bir bardak viski ve kumanda ile kanepede oturuyor. Tavandan büyük bir ekran yavaşça kayıyor ve karşı duvarda bir projektör asılı.

Cody elinde patlamış mısırla yanımızda durup Conor'a sırtarak bakarak, "Uslu dur ve garajdan bir kasa bira getir," diyor. Conor aşağıya inmek için dönerken şakacı bir şekilde kafasına vurduktan sonra bana dönüyor. "Ne izlemek istersin? Aksiyon mu, korku mu, komedi mi? Sakın romantik komedi deme. Onlar bu evde yasak."

"Benim için fark etmez. Uzun zamandır bir şey izlemedim, o yüzden ne seçersen iyi olur."

Mikrodalga mutfakta çınlıyor. Pizza sosunun kokusu evi dolduruyor ve mideme kahvaltıdan beri bir şey yemediğimi hatırlatıyor.

"Yardım edebileceğim bir şey var mı?" Colt'u ustalıkla hamur hokkabazlığı yaparken buldum.

"Elbette. Sadece sos hazır. Buzdolabından istediğinizi alın ve malzemelere başlayın." Üç adet mükemmel yuvarlak, gerilmiş pizza hamurunun soslanmayı beklediği adaya işaret ediyor.

"Burada seçici bir yiyici var mı?" Buzdolabını kontrol ederek soruyorum.

"Mia peynir ve tatlı mısır seviyor, o yüzden yarısını sadece bunlarla yap. Conor'ın kuşkonmaza alerjisi var, o yüzden onlardan olmasın. Ve ananası hiçbir yere koymadığın sürece iyi olacak."

Colt hamuru açarken ben de malzemeleri yığıyor, sebzeleri yıkıyor ve peyniri dilimliyorum.

"İlki hazır." Pişirme taşını Colt'a verip pizza fırınına sürmesini izliyorum.

Conor geri geliyor, buzdolabının yanına bir kutu Coronas bırakıyor, sonra hemen kolunu ortama doluyor. Ardından bir öpücük geliyor. Hızlı, tatlı ve boynumu emerken sadece uygunsuz bir dokunuş, şüphesiz çiğ bir iz bırakıyor.

"Yardıma ihtiyacın var mı?" diye soruyor, bir avuç zeytin kaparak.

"Hayır de." "Hayır, ama bir bardak su fena olmazdı."

"Geliyor," diyor Cody, yanıma bir bardak şarap koyarak. "Üzüm suyu." "Bu yeterli, teşekkürler."

Pizzalar biter bitmez oturma odasına geçiyoruz, Mia kalın bir battaniyenin altında Nico'ya sarılmış durumda. Garip ama rahatlatıcı bir görüntü. Onun gibi büyük ve korkutucu bir adamın kız arkadaşına karşı bu kadar yumuşak davranmasını beklemezdim.

Nico, aile içi şiddet suçlamasıyla kelepçeleneceğini hayal edebileceğim türden bir adam ama Mia'ya nasıl davrandığını görünce, ona zarar vermektense kendi ellerini kırmayı ya da başka birinin bunu yapmasına izin vermeyi tercih edeceği açık. Mia söz konusu olduğunda hareketleri aşırı korumacılığa varıyor ve bunu Conor'da da fark ediyorum.

Daha önce plajda, üzerimde asılı dururken, zihnim zevkle yanarken... gözlerindeki bakış neredeyse Nico'nun Mia'yı öpmek için her arayışındaki kadar şiddetliydi.

Derin bir nefes alıyorum ve Conor'ın beni yere yapıştırdığı anı aklımdan uzaklaştırıyorum. Son orgazmıma rağmen daha fazlası için hazırım. Verdiği sözü yerine getirip *başlamasına* hazırım.

Cody bir film seçiyor, hepimiz dalarken oynat tuşuna basıyor. Nico'nun daha önce bahsettiği paket servis, Mia'yı kovalamak için arabasının tavanında bıraktıktan sonra ıslak ve vıcık vıcık bir halde çöp kutusunda duruyor.

Harika bir olay örgüsü. Dışarıda ürkek ve minik, içeride arsız ve cesur.

"Dolu mu?" Üç büyük dilimi bitirdikten sonra arkama yaslandığımda Conor sessizce soruyor.

Kimsenin sözünü kesmek istemediğim için başımı sallıyorum. Beni göğsüne çekiyor, kollarımı ve bacaklarımı nazikçe tutarak yanına sokulmamı sağlıyor. Birkaç saniye içinde parmakları yavaşça saçlarımı okşuyor. Çok güzeldi. O kadar güzel ki göz kapaklarım ağırlaşıyor.

Daha fazla şarap içiyorum, uykuyu göz kırparak uzaklaştırıyorum ama bir sonraki göz kırpışımda oda karanlık. Sarsılarak ayağa kalkıyorum, alışana ve bulanıklık dağılana kadar bir an için kafam karışıyor.

"Aşağıda uyuyakalmışsın," diye fısıldıyor Conor.

Ona bakmak için dönüyorum, karanlıkta siluetinden başka bir şey görünmüyor. "Özür dilerim. Beni neden uyandırmadın? Beni buraya nasıl getirdin?"

Kolunu ortama dolayarak beni tekrar aşağı çekiyor ve yan tarafıma çeviriyor, küçük kaşığı büyük kaşığına doğru. "Seni ben taşıdım. Uyu bebeğim. Yorgunsun."

Bir kat merdivenden yukarı çekilmek beni uyandırmadığına göre yorgun olmalıyım. "İyi geceler, iyi geceler." Yorganın altına uzanıyorum, elini tutuyorum ve popomu sıcak bedenine doğru oynatıyorum.

NINETEEN

Vee

SABAHA KARŞI YAĞMUR DURDU. Gökyüzü açıldı ama dışarıdaki kargaşa fırtınanın ne kadar kötü olduğunu gösteriyor. Nico'nun bahçesi darmadağın. Yapraklar ve kırık ağaç dalları çimenleri kaplamış ve mobilyalarının yarısı havuzda boğulmuş.

Ön tarafta Colt'un ya da Cody'nin Mustang'i hasar görmüş, metal bir çöp tenekesi kaputu göçertmiş.

Saat daha sabahın altısı. Biyolojik saatim erkene ayarlı ve Pazartesi günü uyumama izin vermiyor. Şu anda gazete bayiini açıyor olmalıydım ama dükkan sahibi dün gece mesaj atarak önce hasarı tespit etmesi gerektiğini söyledi, ben de yerimde kalıyorum.

Mutfakta durup Conor'ın eşofmanının iplerini sıkıyor ve kahve makinesini kullanmanın haddimi aşıp aşmadığını düşünüyorum. Conor'ın kardeşleri çok misafirperverler. Nico bile dün gece o kadar korkutucu olmayı bıraktı, iyi bir çocuk gibi nişanlısının üzerine titriyor ama yine de...

İzin istemedim, o yüzden bu bir gözetleme gibi geliyor. Belki yakında biri uyanır.

Kahvaltı barının yanında otururken telefonumu kontrol ettim. Rose'dan sadece bir mesaj var, Newport'un sosyal sayfasına bir link.

Resimleri kaydırırken kalbim daha da sıkışıyor. Dışarısı tam bir kabus. Enkaz çoğu yolu kapatmış ve kaldırımlarda sıralanan arabalar ya hasar görmüş ya da devrilen ağaçların altında kalmış. Newport'un dört bir yanında çatılarının bir kısmı yok olmuş, pencereleri kırılmış ve kapıları menteşelerinden sarkmış evlerin resimleri var. Ana caddedeki dükkanlar da zarar görmüş.

Ben: Evde işler nasıl?

En az sekize kadar bir geri dönüş mesajı beklemiyorum, ancak bir dakika sonra noktalar ekranda dans etmeye başlıyor.

Rose: Tamam. Görebildiğim kadarıyla burada ya da komşularda kalıcı bir hasar yok ama giriş kapısındaki büyük meşe ağacının birkaç büyük dalı kırıldı, bu yüzden kapana kısıldık. İtfaiyeciler muhtemelen ana yolları temizleyene kadar buraya gelemeyecekler, yani erkek arkadaşınla bir gece daha geçireceksin. Nico'nun evi nasıl?

Ben: Bahçe mahvoldu ve Colt'un ya da Cody'nin arabası hasar gördü ama hepimiz iyiyiz. Herkes hâlâ uyuyor.

Rose: Uyanık olmana şaşırdım. O kadar seksten sonra bu sabah yataktan çıkamayacak kadar yorgun olacağını düşünmüştüm.

Gözlerimi deviriyorum. O her zaman doğrudan konuya girer, hiçbir zaman şekerle kaplamaz ya da hiçbir konunun etrafında dolanmazdı. Birkaç ay önce lise aşkına V kartını kaptırdığında üç saat boyunca gevezelik etmiş, birkaç hafta sonra ayrıldıklarında da ona veba dilemişti.

Ben: Seks yok. Film izlerken uyuyakalmışım.

Rose: Tanrım, kardeşim! Çok sıkıcısın. Babam Conor'ı sorup duruyor.

Kalbim daha hızlı çarpıyor, kafein yerine oldukça iyi alışıyor. Parmaklarımı çalıştırıp bir cevap yazıyorum ama ben gnder tuşuna basmadan önce başka bir mesaj geliyor.

Rose: Aslında Conor değil. Sadece erkek arkadaşını tanıyıp tanımadığını sordu.

Ona bir Hayes'le çıktığını ne zaman söyleyeceksin?

Tercihen asla. Eminim tepkisi iyi olmayacaktır. Onunla görüşmemi yasaklayamaz ama bunu yapmamı zorlaştırabilir. En kolayı taşınmak olurdu, böylece artık aşk hayatımda ya da başka bir konuda söz sahibi olamazdı, ama bu para gerektirir. Abby ve ben birlikte bir daire kiralamak için çalışıyoruz, ancak finansal olarak henüz o noktada değiliz.

Fazla seçeneğim yok. Yakında onunla konuşacağım.

Rose: Güzel. Şüphelenmeye başladı. nce onu yağla. Conor'ı Tanrı'nın bir lütfu gibi göster, belki daha iyi olur.

Buna inandığını sanmıyorum.

Kendime kahve yapsam ayıp olur mu sence? Henüz kimse kalkmadı.

Rose: Tanrım, bazen çok aptal oluyorsun! Ne olacağını sanıyorsun? Seni herkesin önünde asacaklar mı? Bir kahve al.

Söylemesi yapmaktan kolay. Sadece bir düğmeye basmak gibi bir şey olduğunu düşünürsün. Maalesef öyle değil. Mutfak tasarımının içine yerleştirilmiş kahve makinesi

görmekli bir sanat eseri ve yüksek teknoloji mühendisliği.

Dokunmatik bir ekran var, ancak dil İtalyanca'ya ayarlanmış, bu yüzden telefonumda kelimeleri ileri geri çeviriyorum, anlamadığım şeylere körü körüne tıklamaya cesaret edemiyorum.

Biraz uğraştıktan sonra doğru menüyü, doğru kahveyi ve hatta dolapları karıştırdıktan sonra bir fincan buluyorum. Ama makine çalışmaya başladığında fincana sadece iki, belki de üç yudum alacak kadar kahve koyuyor.

İstedğim latte değildi. Bu bir espresso.

Ekranın köşesinde bir şey yanıp sönüyor ve Google Translate sayesinde bunun *süt* olduğunu anlıyorum. Makine öğütüyor, kabarıyor ve buhar tıslayan nozuldan geri adım atmamı sağlıyor.

İki deneme daha yaptıktan ve hayal kırıklığım iyice arttıktan sonra pes edip koltuğuma geri yerleşiyorum.

Havada acı bir koku dolaşıyor ve duyularıma saldırıyor. Beni bir nebze uyandırır da, dilime sıcak kahve değmiyor.

"Günaydın," diyor Cody on dakika sonra, o kadar sinsice beliriyor ki, tam buraya gelene kadar geldiğini duymadığım için yerimden sıçıyorum. "Erkenci misin?" diye soruyor, gözlerindeki uykuyu silerek.

"Normalde işe altıda başlarım. Erken kalkmaya programlıyım ve yeni yerlerde iyi uyuyamıyorum."

"Kanepede gayet iyi uyudun," diye kıkırdıyor. "Conor'ın tişörtünün her yerine salya akıttım."

Burnumu kıvırıyorum. "En azından horlamadığımı söyle."

"Ben duymadım. Kahve içtin mi?" Eliyle dokunmatik ekranı dürtüyor. Rahatla.

"Denedim. Makineyi çalıştıramadım. Bana sürekli espresso veriyordu. I *sütü* tıkladım, ama bana tısladı."

Cody buzdolabını açıp küçük bir süt sürahesi çıkarıyor. "Bu kahve dükkanı tipi bir makine. Hiçbir yerde süt kabı yok, bu yüzden kendiniz köpürtmeniz gerekiyor. Hadi gel." Bana el sallıyor. "Sana göstereyim."

"Neden İtalyanca'ya ayarlı?"

"İthal. Yazılımda İngilizce dili yok." Ana menüye geçip doğru kelimelere dokunuyor. "Colt gibi İtalyanca konuşamıyorum, bu yüzden buraya taşındığımızda sıralamayı ezberledim."

"Google Translate kullandım."

"Şimdi başlığı sürahiye tak," diyor makine uzun bir bardağa küçük bir miktar kahve daha tükürdüğünde. "Sonra *süt* düğmesine yirmi saniye basılı tutun." Gerçek bir barista zarafetiyle fincanı dolduruyor ve uzatıyor, bir yudum almamı izliyordu.

"Çok güzel, teşekkür ederim."

"İçebileceğin en iyi kahve, *Küçük Arı*."

"Ona bok vermeye devam et ve bu..." Conor mutfağa girip parmağını Cody'nin kahvesine doğrultarak, "Bu senin son yemeğin olacak," diyor.

Cody sırtıyor, Conor'ın görüş alanının dışında bana göz kırpmıyor. "Kibar olmaya çalışıyorum, kardeşim. Bu lakabı sevdim. Sakin ol. Logan gibi konuşmaya başladın."

"Günaydın." Conor eğilip boynumu öpüyor, sonra Cody'nin fincanını elinden kapıyor. "Sağ ol, kardeşim."

"Günaydın. Bu şeyi çalıştırmaya çalışırken sizi uyandırdım mı?" İkisi de başını sallıyor.

Bir saat içinde Colt uyandı ama Nico ve Mia dokuza kadar aşağı inmedi. Beklenmedik, izinsiz gelen misafir ben olduğum için kahvaltı hazırlamayı teklif ediyorum.

YİRMİ

Vee

KAHVALTIDAN SONRA, çocuklar Hayes çapında bir konferans görüşmesi daha düzenleyerek herkesi kontrol ederler. İş yerinde sadece Shawn ve Bay Hayes vardır. Theo hala hastanede ve Logan evde, daha doğrusu bahçesinde enkaz temizliyor.

Biz de dışarı çıktık. Nico'nun mahallesinde fazla hasar yok ama birkaç küçük ağaç devrilmiş ve neredeyse her çöp kutusu olmaması gereken bir yerde. Öğleden sonrayı diğer birkaç komşuyla birlikte ortalığı temizleyerek geçiriyoruz.

Bir kez daha Hay'lerin ne kadar düşünceli olduğunu fark ettim. Ve ne kadar aşırı korumacı.

Mia ne zaman çok ağır olduğunu düşündüğü bir şeyi kaldırsa Nico hırlıyor ve Mia kazara elini kırık bir cama çarptığında öldürmeye hazır hale geliyor.

"O çok-" diye kestirip atıyorum, Mia'yı kucağına almış araba yoluna girişini izlerken cümleyi nasıl bitireceğimi bilemiyorum.

Cody kıkırdayarak, "Bu cümleyi bitirmek için hangi kelimeyi seçersen seç, uygun olur," diyor ama virajın arkasında kayboluşlarını izleyişi onun da aynı derecede endişeli olduğunu gösteriyor. "Çoğunlukla yersiz ama bu sefer korkmakta haklı. Mia'da pıhtılaşma eksikliği var. Kesik derin, eğer yarım saat içinde kanamayı durduramazsa hastaneye gitmesi gerekecek ve yollar kapalıyken bu hiç de kolay olmayacak."

"İyileşecek," diyor Colt, çamurlu elinin tersiyle alnındaki teri silerek. "Yirmi dakika içinde yavaşlamazsa ona dikeş atacağım."

"Onları kontrol etmemiz gerekmiyor mu?" Bir çöp tenekesi taşıyarak ve Nico'nun arazisinin etrafındaki çitlerden çöpleri toplayarak soruyorum. "Belki yardıma ihtiyaçları vardır?"

Colt, "Gerekmedikçe ona dokunmamıza izin vermeyecek, o yüzden ortalıkta dolaşmanın bir anlamı yok," diye açıklıyor. "Onların dinamiğine alışacaksın," diye ekliyor soru soran kaşımı görünce.

Dün Nico duş almak için yukarı çıktığında onun omzuna sarılmıştı ve bu sabah da Conor'la bir küvet dondurmayı paylaşırken Cody'nin kucağına oturmuştu, yani *dokunmamak* pek mantıklı değil.

Soru sormayı bırakıyorum, içeri girip günü bitirmeden önce yirmi dakika daha ortalığı toparlamaya yardım etmekle meşgul oluyorum. Mia'nın artık kanaması yok, eli gazlı beze sarılmış.

"Hadi," diyor Conor. "İkimiz de duş alabiliriz."

Doğru. Kirliyiz, çamur içindeyiz ve *gerçekten* ama *gerçekten* temiz olmayı tercih ederim.

Havluyla banyodan çıktığımda Conor yatakta oturuyor, sıcak duş ve beklentiden dolayı tenim karıncalanıyor.

Dünden beri ellerini tekrar üzerimde görmek istiyordum.

Dün gece uyandığım anda üzerime atlayacağını düşünmüştüm ama sertleşmiş sikinin kıcıma sokulduğunu hissetmeme rağmen beni yatırdı.

Seks için çok uykuluydum ama bu sabah uyandığımda Conor hala bir şey başlatmamıştı, derin, tutkulu öpücüklerine ve dünyayı değiştiren iki orgazmıma rağmen, önceki erkek arkadaşlarım gibi beni bir kez bile ellemediğini fark ettim.

Her iki seferde de ben başlattım, önce arabasında ona sürtünerek, sonra dün ve hatta onu sahilde geri çektiğimde bile. Sanırım dizginler benim elimde. Tempoyu ben belirliyorum.

İlk hamleyi ben yapmazsam, onu istediğimi açıkça göstermezsem, tekrar kendimizi kaptırana kadar kabul etmeyecektir.

Dizlerinin arasında durup parmaklarımı dağınık siyah saçlarının arasından geçiriyorum. Kalın kıvrık düğümünün verdiği hissi seviyorum. Her zaman nane, deri ve nar gibi kokmasını. Bana daha fazla istediği hiçbir şey ve hiç kimse yokmuş gibi bakmasını.

"Titriyorsun," diyor parmak uçlarıyla dizimin arkasını hafifçe okşayarak. "Üşüyor musun?" Başımı salladığımı yakalamak için tam zamanında bakıyor. "Korktun mu?"

"Biraz."

Diğer kolu hemen kalçamın arkasına dolanıyor ve beni son bir adım ileri çekiyor. "Neden?"

"Hayır demenden korkuyorum."

Kaşları birbirine yaklaşıyor, sonra parmağımı havluya geçirip bacaklarımdan aşağı kaymasına izin verdiğimde rahatlıyor. Havlunun yarısı dizinin üzerine düşüyor, yarısı da yere yığılıyor.

"Sana asla *hayır* demeyeceğim."

Önce dudaklar. Sıcak, yumuşak, dolgun dudaklar karnımı öpüyor.

Sonra elleri bacaklarımdan yukarı kayıyor ve beni hayal edebileceğim en şefkatli ama aynı zamanda en duyusal şekilde tahrik edici şekilde tutuyor. Bir kolu popomun altında, diğeri omurgamla aynı hizada, parmakları enseme okşuyor.

Karnımın üzerinde bir çizgi çizerek ağzı açık öpücükler bırakıyor ve arkasında tüylerimi diken diken ediyor. "İlk randevumuzu hatırlıyor musun?" diye fısıldıyor, nefesi tenimi ısıtıyor.

"Evet, neden?"

"Orada gözlerin kapalı dururken sana ne söylediğimi hatırlıyor musun?" Kalçalarımı tutuyor, kucağına oturana kadar beni hareket ettiriyor, amım eşofmanının altındaki ereksiyona baskı yapıyor. "Ne demiştin?"

"Bunun son randevumuz olmayacağını zaten bildiğini." "Hayır. Bana tam olarak ne dediğimi söyle."

Ellerimi omuzlarına koyup başparmaklarımla küçük daireler çiziyorum. "*Zaten bildiğimi* söyledin, *Küçük Arı*."

"Bu doğru. O zaman sana söyleyemezdim. Çılgılık atarak kaçardın, ama o anı hatırlamanı istedim, böylece sonunda sana söyleyebildiğimde, ne zaman bildiğimi bilecektin."

"Neyi bildiğini?"

"Seni sevdiğimi." Derin, kahverengi gözlerinde samimiyet ve sonsuz bir şefkat parlıyor.

"Henüz seks yapmadık. Beni nasıl sevebilirsin?"

Küçük bir gülümseme dudaklarını seğirtirken, "Seni sikime kazığa oturtmadan sevemez miyim?" dedi.

"Ben öyle bir şey demedim. Ben sadece... Birkaç *ortağım* oldu. Bu işlerin nasıl yürüdüğünü bilirim.

Sırf duymak istediğim şeyin bu olduğunu düşündüğün için bana beni sevdiğini söyleme."

"Seni ilk öptüğümünden beri sana aşışım." Dudaklarını köprücük kemiğimde gezdiriyor, iri elleri sırtımda bir aşağı bir yukarı dolaşıyor. "Sonunda içine girdiğimde boşalmanı hissetmek hoşuma gidecek ama bana bu kadar uygun olduğunu bilmek için buna ihtiyacım yok. Aksi takdirde, on beş yaşımdan beri çarşafıma giren her kızı severdim."

"Ama sevmedin..."

Gülümsüyor, boynumun dibini kavırıyor ve beni aşağı çekiyor, öpüşmemiz bir nefes uzakta. "Bir tane bile. Başka erkeklerle birlikte oldun. Seks ve duyguların her zaman birlikte gitmediğini biliyorsun."

"Nadiren birlikte olurlar," diye itiraf ediyorum, geçmişimdeki erkekleri düşünerek. Conor'la öyle bir şey yok. O daha fazlası. Tahmin edebileceğimden çok daha fazlasıyız. "Seni sevdiğimi söyleyemem. Henüz söyleyemem."

"Güzel. Karşılık vermeni istemiyorum. Bunu hissettiğinde söylemeni istiyorum.

"

Dudaklarımızı ayıran son santimi kapatıyorum, kontrolü ele geçirmeden önce diliyle bir saniyeliğine alay ediyorum, her zaman yaptığı gibi ana hükmediyorum. Tadına bakıyor, emiyor, ısıyor, sanki bu ilk öpüşmemizmiş gibi beni yutuyor.

"Benim için hazır olduğuna emin misin, Küçük Arı?"

"Eminim," diye fısıldıyorum ağzına. "Benim sana, senin bana olduğundan daha çok ihtiyacım var." "Mümkün değil." Parmaklarını popomun etine geçirip beni çeviriyor.

ve baldırlarının üzerine çömeliyor. Koyu renk gözleri çıplak bedenimi santim santim dolaşüyor. "Tanrım... Bu gece senden o kadar çok şey istiyorum ki nereden başlayacağımı bilemiyorum."

"Tişörtünü çıkararak başla."

Dudaklarında sıkı bir gülümseme beliriyor ve tişörtü yere düşmeden önce boynunun arkasındaki yakayı seksi bir şekilde çekiştiriyor.

"Şimdi ne
olacak?" "Kot
pantolonun."

Onları tekmeleyerek çıkarıyor, üzerimde boxer'ından başka bir şey bırakmadan tekrar üzerime tırmanıyor, ellerini kalçalarımın üzerinden geçirip popomu avuçluyor ve hafifçe sıkıyor.

Beni aşağıya çekip dirsekleri kollarımla aynı hizada olacak şekilde altına alırken, "Hap kullanıyorum," diye mırıldanıyorum.

"Olmasaydın da umurumda
olmazdı." Gözlerim kocaman açıldı.
"Ne?"

"Beni duydun." Dudakları dudaklarıma inerken konuşmayı kesiyor. Tüm vücudum dalgalanıyor.

Hoş bir sıcaklık dalgası tekrar tekrar vuruyor, o beni ittikçe nefesim sığ soluklarla geliyor. Onun tarafından tüketiliyorum, alışkın olduğum şeylere kıyasla ne kadar şefkatli, hassas ve tutkulu olduğunun yeniliği tarafından.

Seks her zaman hızlı bir eylem olmuştur. Fazla ön sevişme yok. Aşırı güç yok. Conor'ın duyguları farklı. Parmakları tenime her dokunduğunda akıllara durgunluk veren, güzel bir elektrik akımı gibi sarsılıyorum.

Parmaklarımı boxer'ının lastiğine geçirip tek seferde aşağı çekiyorum ve kenara atmasına izin veriyorum. Aleti dışarı fırlıyor ve kalçamı tokatlıyor. Bakmadan, şimdiye kadar sahip olduklarımdan en büyüğü olduğunu biliyorum.

"Hemen içine gireceğimi düşünüyorsun, değil mi?" diye şakayla karışık ağzımın içinde mırıldanıyor. "Bebeğim... Sana daha başlamadığımı söyledim. Benimle neye bulaştığın hakkında hiçbir fikrin yok. Sana çılgılık attıracağım. Beşinci kez çözülürken bile daha fazlası için yalvarmanı sağlayacağım."

Burnuyla çenemi dürtüyor, sıcak dudakları boğazımın narin derisine yapışıyor, kelimeler arasında emiyor, gagalıyor, ısıyor. Zihnim ona odaklanıyor, her duyum onun sözlerine ve dokunuşuna aç.

"Seni isteğime boyun eğdireceğim."

Ve ben de lastik bir bant gibi büküleceğim.

Zaten büküyorum. Ona doyamıyorum. Konuşma tarzına. Sadece birkaç hafta önce tanışmış olmamıza rağmen bana hayatındaki en önemli kişiymişim gibi bakması. Aramızdaki bu şey warp hızında ilerliyor ve ikimiz de sert düşüyoruz.

"*Seni seviyorum*" da beni geçmiş olabilir ama ben de çok geride değilim. Sadece bu düşüncenin batmasına izin vermemeye çalışıyorum.

Çok erken, değil mi? Bu kadar çabuk bağlanmamalıyım ama elimde değil.

"Tadın neye benziyor?" diye soruyor.

Soru bana yönelik değil. Daha çok düşüncelerini dile getiriyor, dilini çakıllı meme ucunun üzerinde döndürüyor. Diğerini parmaklarının arasında oynatıyor, çimdikliyor, yuvarlıyor ve beni çılgına çeviriyor.

Kalçalarımın yataktan kalkıp daha fazlası için yalvarmasından memnun, kalçalarımı kavırıyor, bacaklarımı geriye itiyor, sonra ayak bileklerimi omuzlarının üzerine koyuyor. Tümseğime kondurduğu ilk minik öpücük ciğerlerimdeki havayı boşaltıyor.

"Baş belasısın," diye iç geçiriyorum.

"Alay etmeyi bırak." "Alay etmek en iyi

kısmı, Küçük Arı."

Başparmaklarıyla beni aralıyor, aşağıdan yukarıya doğru yavaşça yalıyor, dilinin düz kısmını klitorisimin üzerinde gezdiriyor. Ve sonra emiyor. Sertçe. Acı zihnimi aydınlatıyor. Nöronlar ateşleniyor ve kalçalarım şaşkın bir nefesle birlikte titriyor.

"Tadın benimki gibi."

Saçlarını kavrayıp onu geri çekilmeye zorluyorum ve amıma karşı gülümsediğini hissediyorum.

"Açgözlü... muhtaç... *pis* küçük şey." Her kelimeyi derin bir yalamayla noktılıyor ve sonra... gösteri başlıyor.

"Aman Tanrım," diye miyavlıyorum, saçlarını yumrukluyorum. "*Tanrım*. Bu çok güzel."

Kelimelerle karşılık vermiyor. Bunun yerine, bir parmağını içeri kaydırıyor, dilinin hareketleriyle itişlerin zamanlamasını yapıyor.

Tam beklediğim gibi, tam *umduğum* gibi, orgazm yaklaştığında boşalmama izin vermiyor. Sakinleşene kadar iri elleriyle kalçalarımı yoğururken, iç bacağıma öpüp ısırarak gevşiyor.

Bunu bir kez

yapıyor.

İki kez.

Ve tekrar.

Ve tekrar...

Beşinci inkârında, boynumu terden bir sis kaplıyor. Ne zaman hava almak için çıksa, klitorisime yumuşak bir şekilde nefes alsa, kasılıyorum, neredeyse derimden sürünerek çıkıyorum.

"Bana gözlerini göster," diye cilveleniyor Conor. "Boşalmayı ne kadar istediğini göster bana."

"Çok fazla," diye nefes alıyorum, onun uyarılmış, şişmiş göz bebeklerine bakıyorum. Bakışlarımı tutuyor, dili dışarıda, yavaşça tepeme kadar yalıyor ve bacaklarımın arasında, bu kadar çok zevk verirken bana bakarkenki görüntüsü neredeyse beni devirmek için yeterli. *Neredeyse.* "Çok fazla... Eğer boşalmama izin vermezsen seni öldürebilirim."

İki parmağını tekrar içeri sokup hızla kıvrırken gözleri parlıyor. "Eğer hemen içine girmezsem lanet olası çarşafı dökülebilirim, bu yüzden bu seansı kısa kesiyoruz."

"Kısa mı?!" Sırtımı yatağa yaslayarak nefes nefese kaldım. "Zaten bir saat oldu."

"Sadece on dakika, bebeğim. Yakında saatlere ulaşacağız, söz veriyorum." Başı aşağı düşüyor, diliyle klitorisime işkence ediyor.

Orgazma o kadar hazırım ki, saniyeler içinde orgazm oluyorum. Kalçalarımı başının etrafına sıkıştırdığım, o beni yalayarak boşaltırken onu rehin tuttuğumun hayal meyal farkındayım.

Ne kadar gürültülü olduğumun daha da az farkındayım çünkü kan kafama doluyor ve dünyayı kısa süreliğine susturuyor.

İlk fark ettiğim şey *burada* olduğum. "Seni yakaladım, bebeğim."

Birden daha yakın, daha yüksekte, kolları yanlarıma değiyor. Bacaklarımın arasına girmeden önce kemiksiz kıcımın nefes almasını ya da şimdi ve buraya geri dönmesini beklemiyor.

Uzun, yavaş bir hamleyle neredeyse tekrar boşalacaktım. Kendini eve götürüyor, vücudumu yüksek alarma zorlayan düşük bir hırıltı çıkarıyor.

"Siktir," diye nefes alıyor, dudaklarını alnıma bastırıyor. "Çok ıslak. Çok sıkı... çok *benim*. Döndün mü bebeğim? Bana bak."

Dudaklarım bir gülümsemeye dönüşüyor. "Hiçbir yere gitmedim."

"Hiçbir yere ama bulutlardan daha yükseğe," diye itiraf ediyor, içime gömülmüş, kıpırdamadan. "Gözler, Vee."

İtaat ediyorum, beyaz noktalar görüşümü bulanıklaştırırken onun siyah gözbebeklerinin uçurumuna bakıyorum. "Biraz sersemledim... başım dönüyor."

"Boşalırken çok sık ve çok hızlı nefes alıyorsun, işte bu yüzden. Benim için derin bir nefes al." Burnumu okşuyor. "Güzel, bir tane daha. Daha iyi misin?"

Başımı sallıyorum, içimde dibe vurmadan önce kalçaları geriye kayınca gevşek ellerimi boynuna doluyorum. Neredeyse vahşi bir sürüş için hazırlanıyorum, ama gelmiyor.

Söylediği onca şeyden sonra acımasız, neredeyse vahşi bir seks bekliyordum. Yatağın duvara çarpmasını bekliyordum. Vücudumu on farklı pozisyona sokacağını düşünmüştüm. Bunu hızlı ve amımı günlerce acıtacak kadar sert yapacağını düşünmüştüm ama hareketleri çok temkinliydi.

Şefkatli. Şefkatli. Yavaş.

Ama her nasılsa, hareketlerinin gücü saniyeler içinde dört katına çıkıyor. Hâlâ yavaş ama o kadar kapsamlı ki, sanki onu alamayacak kadar darılmışım gibi her santimin içeri ve dışarı kaydığını hissediyorum.

Belimi kavrayışı sahiplenici olmaktan başka bir şey değil. İticiliği beni çıldırtmak için hesaplanmış. Koyu renk gözlerinin her bakışı duygu yüklü. Temposu çığınca olmasa da, hayatımdaki en uyarıcı deneyim bu.

Akılsızca vücudunun izin verdiği en hızlı şekilde içime girmiyor. Hayır, anı inşa ediyor ve *bunun...* bunun işkencenin en tatlı şekli olabileceğini çabucak fark ediyorum.

Beni bir tencerenin içine koydu, alevler dibini yalıyor. Su gittikçe ısınıyor. Her dişleyişi, ısırın öpüşü, içime her batışı, her itişisi... sıcaklık yükseliyor.

Çok ısındığı anı özlüyorum ve kaynıyorum, sertleşiyorum. O kadar sert ki gözlerim sulanıyor. Bacaklarıma kramp giriyor. Kontrol edemediğim sesleri yutmaya çalışıyorum, elimin tersini ısııyorum ama nafiye.

"Gözler, Vee," diye homurdanıyor, elini boğazıma dayıyor. "Yeterince hava alamadığında nasıl eşit nefes alacağını öğreteceğim sana." Parmakları yavaş yavaş sıkılaştırmadan önce ona bakmamı bekliyor. "Çok fazla olduğunda bana söyle. Parmaklarımla aynı anda nefes al. Sıkıldığımda nefes al. Sıkmadığımda nefes ver. Anladın mı?"

Başımı sallıyorum, hâlâ sanrılar içindeyim, hâlâ saf coşku diyarında sürükleniyorum.

Kendime gelmemi istediğini sanmıyorum. İçime pistonlar gibi giriyor, kendini tekrar tekrar eve götürürken hızını bir nebze bile değiştirmiyor. Beni yatağa sabitleyen iri bedeninin ağırlığı, bunun ne kadar erotik bir his olduğunu daha da arttırıyor. Ne kadar yakın olduğumuzu.

Kesin, ölçülü, uzun vuruşlar, sikişinin bana içeriden masaj yapması, tatlı noktaya vurması zevki artırıyor.

Vücudum zayıf, bacaklarım titriyor ve çektiğim az oksijen hisleri on katına çıkarıyor. Nefes alışımı yönlendiriyor ve ciğerlerime zar zor oksijen vermeme rağmen, her an bayılacakmışım gibi hissetmiyorum.

Ağzımı açıp kısa, ölçülü nefesler alıyorum ve Conor başını eğip alt dudağımı yalıyor, sonra emiyor ve ısıyor, kalçalarının işkenceli temposunu bir kez bile bozmuyor.

"Güzel, sakın ol bebeğim. Harika gidiyorsun. On beş saniye boyunca seni tamamen keseceğim. Bıraktığımda derin ve sabit bir nefes al. Panik yapma, tamam mı? Sana *asla* zarar vermeyeceğim."

İçimde biriken zevk, boynumu sıktıkça daha da artarken verebileceğim tek cevap başımı sallamak oluyor. Hava kaynağımı tamamen kestiği anda bir ürperti bedenimi dalgalandırıyor ve gözlerim saf mutlulukla kapanıyor.

Kulaklarım çınlıyor. Basınç o kadar artıyor ki patlayacakmışım gibi hissediyorum ve orgazm vurduğunda beni her taraftan sıkıştırıyor, zihnimi bir güvenlik duvarından sıyrılıyor.

en başta orada olduğunu bile bilmiyordum.

"İşte böyle," diye nefes alıyor Conor ağzımın içine, boynumdaki tutuşu gevşeterek. "Sakin nefes al, bebeğim." Uyduğumda bana karşı gülümsüyor. "Her seferinde böyle boşalmalısn. O kadar sert ki neresi yukarı, neresi aşağı bilmiyorsun. O kadar sert ki o yüksekliğin içinde boğuluyormuş gibi hissediyorsun."

Beyaz noktalar yine gözlerimin önünde dans ediyor, yavaşça çözülüyor ve sesi uzak geliyor.

"Evet, lütfen," diye mırıldanıyorum, onun da boşaldığını ancak şimdi fark ediyorum. "Ama boşaldığını fark etmeyeceğim kadar sert olmasın."

Gğslerimin arasındaki vadide bir çizgiyi öpüyor, sonra meme ucumu emiyor, dişleriyle hafıfe srtyor. Ayağa kalkmadan önce "Daha sert," diyor ve nefesim boğazımda düğümleniyor.

Hâlâ sert ve... onu içime bu kadar kolay nasıl sığdırdığı sonsuza dek bir sır olarak kalacak. Mesele uzunluğu değil. Anormal derecede uzun aleti olan bir adamla birlikte olmuştum ve Conor da tam orada. Beni şaşkına eviren evresi.

Eski sevgililerimden hiçbiri onun boyuna yaklaşamadı. Bu yüzden her itişini hissediyor olmalıyım.

"Beni yalamak istiyor gibi görünüyorsun, Vee," diye mırıldanıyor, dolaptan bir tişört çıkarıp yakalamam için bana fırlatıyor. "Bu fıkre hayır demeyeceğim."

"Sikini ağzıma sığdırmada iyi şanslar."

"Amina sığar." İki yumruğunu da yatağa dayayıp üzerime eğiliyor. "Ağzına ve kıına da gayet iyi sığacak. Sen benim için yaratılmışsın, bebeğim." Alnımı öpmek için eğildi. "Burada bekle. Bir bez getireyim."

Sertçe yutkunuyorum ve arkasından kapının kapanışını izliyorum. Erkekleri ağzımla boşaltmaya yabancı değilim ama kıım... hayır.

Bu yasak.

YİRMİ BİR

Conor

AYNAYA BAKTIĞIMDA omuzlarımdan ve sırtımdan aşağıya doğru inen uzun, kırmızı çizgileri görüyorum.

Vee'nin oksijensizlikten pembeleşmiş güzel yüzü her zaman en sevdiğim manzara olacak.

Bu seansı daha uzun planlamıştım. Onu en azından bir kez daha dudaklarıma ve parmaklarıma boşaltmak istiyordum ama son orgazmı aklımı *başımdan* almıştı.

Hareket etmek zorunda değildim. Aslında, hareket etmiyordum. Kıpırdamadan, taşaklarım Vee'nin amının içinde, onun boşalmasını izliyor, nefes nefese, iç gıcıklayıcı soluklarını dinliyordum ve hepsi bu kadardı.

Sanırsınız ki yine on altı yaşındayım. Hiç kontrolüm yoktu.

Kendimi temizledim, bir bez aldım, musluğun altına tuttum ve yatağa geri döndüm. Vee yatağa uzanmış, tişörtüm güzel vücudunun üzerine örtülmüş.

"Oh, teşekkür ederim," diyor, beze uzanıyor ama eli havada kalıyor. "Kendim yaparım, Conor. I-"

"Seni dolduruyorum ve temizliyorum. Aramızdaki ilişki bu şekilde işleyecek, bu yüzden hemen kabullen." Kalçalarını kavıyorum, onu yatağın kenarına yaklaşıtıyorum ve dizlerini dürtüyorum. "Aç kapıyı."

Başını sallıyor, beyaz dişlerini alt dudağına gömüyor. Beni anında vahşileştiren bir hareket.

"Bunu yapmanı istemiyorum. Kendim temizleyebilirim."

"Ya bacaklarını açarsın ve döllerimi tatlı amından silmeme izin verirsin ya da dizlerini göğsüne doğru iterim ve damlayana kadar seni parmaklarımla sikerim... ve yine de istediğimi yaparım."

Gözleri büyüyor ve bana hangi seçeneği tercih ettiğini söylüyor. Bezi komodinin üzerine atıp Vee'yi daha da yaklaşıtıyorum. Kıcı yatağın kenarından sarkacak kadar yakın, dengesini korumak için dizlerini yeterince geriye çekmekten başka çaresi yok.

"Mükemmel," diyorum ona bakarak. "Bir dahaki sefere seni bu şekilde yakaladığımda, diz üstü çorap ve sütyen giymeni istiyorum."

Dizinin alt tarafına dokunup kalçasının arkasına doğru kayarak onu kıpırdatırken bakışlarımı üzerinde tutuyor.

"Daha büyük bir karmaşa yaratıyorsun," diyor yarı yarıya, iki parmağını amına daldırdığımda inliyor.

"Dağınıklık umurumda bile değil," diye fısıldıyorum, elime sürtünürken başı geriye düştüğünde. "Sınırlarını test ederken çok eğleneceğim bebeğim. İçimden bir ses seni doyurmanın zor olduğunu söylüyor."

Örnek olarak. Az önce üç kez boşaldı, o kadar sertti ki bayılmaktan çok uzak değildi, ama işte burada, G noktasını okşayıp başımı dudaklarına daldırırken sırlıslık ve biraz yapış yapış.

"İşte bu kadar. Bunu seviyorsun, değil mi? Sana sahip olmamı mı istiyorsun, Küçük Arı? Daha önce sana çok yumuşak davrandım. Frenlerim patladığında benimle başa çıkabileceğini mi sanıyorsun?"

Boğazının sütununu öpüyorum, boştaki elimle bileklerini başının üstündeki yatağa sabitliyorum, duvarları parmaklarımın etrafında kasıldıkça çabalarımı ikiye katlıyorum.

Dudaklarından dökülen her yumuşak inilti sikime daha fazla kan ekliyor. Kalçasına bastırıyorum, ona sahip olmama rağmen onu ne kadar çok istediğimi hissetmesine izin veriyorum.

"Seni çaresiz bıraktığımda, bağladığımda, hareket edemez hale getirdiğimde, elim boğazındayken, ne kadar hava çekeceğini kontrol ettiğimde bundan hoşlanacağını mı sanıyorsun?"

Aldığım tek cevap tutarsız bir fısıltı.

Hay sikeyim. Bunu yapabileceğimi sanıyordum ama sikim görmezden gelinemeyecek kadar aksiyona katılmak istiyor.

"Hayır, hayır, lütfen... Çok yaklaştım," diye sızlanıyor parmaklarımı çekip onu yüzüstü çevirdiğimde ve bir dizini göğsüne doğru büküp diğer bacağını düz bir şekilde açtığımda. "Tanrım..." diye soluyor içine girdiğimde, onu yatağa gömmek için dirseklerimden destek alırken öne doğru düşüyor.

"Akşam yemeklerine, yürüyüşlere ve diğer insanlarla vakit geçirmeye geri dönmeden önce haftalarca tavşanlar gibi sevişeceğiz," diyorum, çekip tekrar içeri iterek. "Yerinde olsam yatağın kenarına tutunurdum. Ve belki yastığı ısıırırdım."

Tekrar içine daldığım anda, her iki öneriyi de ciddiye alıyor ve bir adım daha ileri giderek yorganı avuçluyor, omurgası güzelce çöküyor.

"Çok fazla gelirse kapat, tamam mı?" "Evet, evet, tamam, sadece durma."

Durmadım. Ne ilk kez boşaldığında, ne de bir dakika geçmeden tekrar boşaldığında, tırnaklarını koluma canımı acıtacak kadar batırdığında.

Elim poposuna iniyor, alkış sesi odanın içinde yankılanıyor. Muhtemelen alt kata da gitmiştir. Kıcı pembeleşiyor ve sikimi daha fazla tahrikle dolduruyor.

"Kukun bana bundan hoşlandığını söylüyor," diye inliyorum, alnımı başının arkasına yaslayarak.

Bu kızı harekete geçiren her şeyi bulacağım. Her fantezisini gerçekleştireceğim, bu beni öldürse bile.

Tavşanlar demek hafif kalır. Gecenin geri kalanında odadan çıkmıyoruz. Mola vermeye hazır olduğumuzda üç tur daha atmıştık. Terli ve yapış yapışız, bu yüzden Vee'yi duşa sokup çabucak yıkıyorum, ve o dişlerini fırçalarken çarşafı değiştiriyorum.

Mia - neyse ki ikinci ve üçüncü seanslar arasında - kızlara özgü tuvalet malzemelerini bırakmak için uğradı, böylece Vee'nin temel ihtiyaçları oldu ve ben de listeme *kızlara özgü şeyler için alışveriş yapmayı* ekledim.

Hijyenik ped veya pembe tıraş bıçağı almak anlamına gelse bile burada ihtiyaç duyabileceği her şeye sahip olmasını istiyorum.

Ertesi sabah uyandığımda Vee'nin çoktan yataktan kalkmış olmasını bekliyorum ama sırtüstü yatmış, yüzünü yastığa gömmüş uyuyor. Üç dakika sonra uyumuyor. Beni bacaklarının arasında, onu yalayarak uyandırırken bulduğunda yanakları pespembe, yorganı kenara çekiyor.

"Günaydın bebeğim. Bana aldırma," diyorum, bir parmağımı içine sokarak. "Olduğun gibi. Yorganı yerine koy."

"Delisin sen," diye mırıldanıyor, ikinci bir parmak ekleyip klitorisini emdiğimde dudaklarında bir *o* harfi oluşuyor. "Kahretsin... Sözümü geri alıyorum." Yorganla başını örtüyor. "Sen bir dahisin. Çok cömert, *oh, Tanrım...* bir dahi."

Bir kahkaha attım.

Bir kez daha, onun sikimin etrafında doruğa ulaştığını hissetmenin zevkini kendimden esirgemem mümkün değil.

Bu kız bağımlılık yapıyor. Güzel, yumuşak, ıslak... benim.

Yirmi dakika sonra, bir bez getirip onu temizlediğimde ve kalçasına birkaç yumuşak öpücük kondurduğumda itiraz edemeyecek kadar yumuşaktı. Onun her zaman yanımda olmasına çok çabuk alışabilirdim...

"Sana ayak uydurabilmek için spor yapmaya başlamalıyım." Ben yeni kıyafetlerimi çıkarırken o yatağa uzandı. "Bacaklarım jöle gibi."

"Yemek yer yemez yatağa döneceğiz."

"Ben aç değilim ve sen... sen zaten bu sabah yedin."

Sırıtarak ona bir eşofman altı fırlattım. "Hadi ama, ukala. Yemek yemezsen bana nasıl ayak uydurmayı planlıyorsun? Sen dayanıksız bir şeysin. Öğleden önce bayılırsın."

"Günün geri kalanını yatakta mı geçirmek istiyorsun?" "Hayır. Günün geri kalanını *senin* içinde geçirmek istiyorum."

Ayağa kalkıyor, soyadımı öğrenmeden önce Cadılar Bayramı'nda yaptığı gibi bana gülümsüyor. "Bunu ayarlayabiliriz."

On dakika sonra onlara katıldığımızda herkes çoktan aşağıdaydı. Cody herkese kahve hazırlarken Colt da kahvaltı hazırlıyor.

Taze omletlerin kokusu havada asılı kalıyor ve bana ne kadar aç olduğumu hatırlatıyor. Genelde bir şeyler atıştırmadan bir saat bile geçirmem ama dün gece saat altıdan beri Vee'nin amından başka bir şey yemedim.

Midem artık omurgamın etrafını sarmış durumda.

"Bir yere mi gidiyorsun?" Nico'ya dışarı çıkmak için giyindiğini görünce soruyorum.

"Evet, hastaneye giden yollar oldukça açık, bu yüzden Theo ve Thalia'yı ziyaret edeceğiz."

"Bayside Trailer Park civarındaki yolların nasıl olduğunu biliyor musun?" Vee soruyor, *karavan* kelimesini duyunca yanakları kızarıyor.

Gözleri kardeşlerime kayıyor, sanki onları yakalamayı bekliyormuş gibi... Bilmiyorum, surat falan mı asıyorlar?

"Evet, Shawn kasabanın büyük bölümünün temiz olduğunu söyledi. Oraya gidebilirsin ama parka giden yol hâlâ kapalı, arabalar geçemiyor."

"Uzun bir yol değil. Eve dönsem iyi olacak." Bana bakıyor, güzel gözleri özür diliyor. "Patronum dün gece bana mesaj attı, yarın dükkânı yeniden açacakmış, sanırım *Kuyu* da yeniden faaliyete geçecek."

Sanki babası konuşmamızı duyuyormuş gibi telefonu çalıyor, Vee dışarı fırlamadan önce ekranda *babam* yanıp sönüyor, yumuşak ayak sesleri, söylediği tek bir kelimeyi bile duyamayana kadar pıtır pıtır uzaklaşıyor.

"Ses geçirmez bir yatak odasına ihtiyacın var, kardeşim," diye bağıyor Cody, sesini yükseltmek zorunda kalmamak için bana daha yakın eğilerek. "Dostum, ne tür steroidler kullanıyorsun? Saatlerdir bunu yapıyorsun!"

"İhtiyacım olan şey kendi evim."

"Hayır," diye tersliyor Nico. "Daha üniversiteyi bile bitirmedin ve sen..." Parmağıyla Cody'yi işaret ediyor, yüz hatları insanın can havliyle kaçmak istemesine neden olan o kendine has ifadesine bürünüyor. "Lanet olası kulak tıkaçlarını al. Seni sayamayacağım kadar çok kez farklı kızlarla duydum, ama yine de sana hiçbir bok vermedim."

Colt alay ediyor, tezgâha yaslanıyor. "Ona bok vermiyor, kardeşim. Yol gösterici arıyor."

"Sadece *izlemek* isteyeceğin bir kız bul, sana bir şey olmaz," diye kıkırdıyorum ve Nico'ya dönmeden önce Cody'nin omzunu sıvazlıyorum. "Beş ay sonra mezun oluyoruz. Hatırlıyor musun bilmiyorum ama sen bizim babamız değilsin."

Dişlerini gıcırdatıyor, öfkesi bir kibritin çakılmasından daha hızlı alevleniyor, ama tam patlayacakken Mia'nın topukları merdivenlerden gıcırdayarak iniyor ve Nico'nun

Gözlerimizin önünde tüm tavırları değişiyor. Sakinleştirici bir nefes alarak boynunu kırıyor. Sırf kız arkadaşını düşünmek bile ruhsal durumu üzerinde harikalar yaratıyor.

"Mezun olduğunda taşınman hakkında konuşuruz."

Bunu göreceğiz.

YİRMİ İKİ

Vee

KASABA HALA HARABEYKEN, karavan parkı kasırganın gazabından büyük ölçüde kurtulmuş.

Etrafta normal bir güne göre daha fazla çöp var, ancak bizimki de dahil olmak üzere görünürdeki karavanlar iyi durumda görünüyor. On yıl önceki kasırgadan sonra, babam en kötü rüzgarlara dayanması için onu yere cıvatalayıp çatıyı ve pencereleri sabitleyerek harika bir iş çıkarmış.

Zarar gören tek şey Rebecca'nın toprak saksılı sebze bahçesi, şu anda belirgin bir şekilde kayıp. Ya rüzgar alıp götürdü ya da saksılar kırıldı ve babam ortalığı çoktan temizledi. Rebecca bahçeyle uğraşmaya hiç hevesli değildi, o yüzden üzüldüğünü sanmıyorum.

Eşiği geçtiğimde babam evde yoktu. Arabası her zamanki yerinde duruyor, yani bu sabah işe yürüyerek gitmiş olmalı. Rebecca orada, ocakta bir şeyler karıştırıyor, karavan havasız ve yanmış patates kokusuyla dolu.

"Sonunda eve gelebildin," diyor omzunun üzerinden bakarak. "Baban endişelendi."

"Telefonda sesi endişeli gelmiyordu," diye belirtiyorum ayakkabılarımı tekmeleyerek. "Yollar kapalı olduğu için sana eve gelmeni söyleyemedi ama iki gün boyunca bir sorun çıkarsa seni nerede arayacağını bile bilmediğinden yakındı." Bir tutam saçını omzunun üzerinden atarak Rose'u sorgularken takındığı pozu takınıyor: omuzlar geride, çene yukarıda, tek kaş kalkık. "Belki yeni erkek arkadaşını bizimle tanıştıırırsan, senin yanında kendini daha iyi hisseder. orada kalıyorum."

"Yapacağım. Buna degeceğinden emin olduğumda."

Zaten eminim ama Conor'ı babamla tanıştırmak iyi gitmeyecek, bu yüzden elimden geldiğince zaman kazanmaya çalışıyorum. Noel yaklaşırken, tatil sonrasına kadar beklemeliyim.

"Onun hakkında çok ketum davranıyorsun. Çok mu yaşlı?"

"Hayır, benim yaşımda."

"Bir suçlu mu?"

"Tabii ki değil. Üniversitede okuyor."

"Ah..." diye sırıtırken, pişirdiği şeyi karıştırmak için geri dönüyor. "Yani zengin bir çocuk."

Rose oturma odasına giriyor, kollarını göğsünde kavuşturmuş, saçları gözlerini kısmen kapatacak kadar uzun. "Ben üniversiteye gidiyorum anne. Bu beni zengin bir kız yapmaz, değil mi?"

"Hayır, öyle olduğunu sanmıyorum ama Vivienne olmasaydı üniversitede olamazdın." Bana döndü, gözleri kısılmıştı. "Erkek arkadaşının neden bu kadar sır olduğunu anlamıyorum. Seni bir kere bile buraya bırakmadı ve sen de onu buraya getirmedin. Adını bile bilmiyoruz. Eğer bize ondan bahsedemiyorsan, bir sorunu olmalı."

"Belki bize çocukmuşuz gibi davranmayı bırakırsanız, hayatımızda neler olup bittiğini bilirsiniz ve biz de sır saklamayız!"

"Tavrına dikkat et Rose. Sana çocukmuşsun gibi davranmıyoruz. Endişeleniyoruz.

Çocuklarınız olduğunda anlayacaksınız."

Görünüşe göre bu tartışma Conor'ı getirme konusundaki isteksizliğimden daha fazlası.

Ben yokken bir şeyler olmuş olmalı.

"Saçlarının kesilmesi gerekiyor Rose," diyorum Rebecca'yı bu kadar şekilsiz kılan şeyin ne olduğunu öğrenmeye hevesli bir şekilde. "Bir hafta sonra hiçbir şey göremeyeceksin."

Başını salladı, topuklarının üzerinde döndü ve odamıza çekildi. Bu benim işaretim, ama Rebecca ben takip edemeden yolumu kesiyor.

"Sen bir yetişkinsin Vee, ama hâlâ burada yaşıyorsun, bu da kurallarımıza saygı göstereceğin anlamına geliyor. Erkek arkadaşını getirene kadar onunla bir gece daha geçirmeyeceksin."

Kanım kaynıyor. "Hayatım boyunca destek olmaktan başka bir şey yapmadım Becca. Sana ve babama yardım edebilmek için üniversiteyi kaçırdım. Rose'un okul masraflarını karşılıyorum, bu yüzden taşınacak kadar para biriktiremiyorum ama hata yapma: Eğer beni zorlarsan kendimi düşünmeye başlarım ve sen de ya başka bir iş bulmak zorunda kalırsın ya da kızına üniversiteyi bırakması gerektiğini söylersin. Erkek arkadaşımın onu buraya getirmeye hazır olduğumda tanışacaksın."

Bununla birlikte Rose'u odamıza kadar takip ettim ve göğsüm kaskatı kesilmiş bir halde kapıyı kapattım. "Onun sorunu ne?" diye sordum.

"Hiçbir fikrim yok. Sen yokken hep şirretlik yaptı." "Kavga mı ettiler?"

"Duyduğum kadarıyla hayır. Babam gitmene aldırmadı, bil diye söylüyorum. Bana erkek arkadaşını tanıyıp tanımadığımı sordu, ben de tanımadığımı söyledim çünkü araştırmaya başlayacaktı ve ona ne kadarını anlattığından emin değildim. Nerede olduğunu öğrenmesini söyleyip duran annemdi. Muhtemelen taşınacağından ve para getirmeyi bırakacağından endişeleniyor."

"Bir gün taşınmak zorunda kalacağım."

"Sanırım ben üniversiteyi bitirene kadar kalmanı umuyor."

Saçını öne doğru tarıyorum, kesmeye başlamadan önce açıyorum. "Daha yeni başladın. Burada üç yıl daha kalmayacağım."

"Nerede yaşayacaksın?" diye soruyor, ses tonu arsız, Conor'ın yanına taşınacağımı ima ediyor.

"Neredeyse bir daire kiralayacak kadar para biriktirdim. Arabam bozulmasaydı, üç ay içinde Abby'nin yanına taşınabilirdim."

"Sen taşındığında burası berbat olacak."

"En azından odan s a n a kalacak. Erkekleri davet edebilirsin. *yatıya kalmalar.*"

Kıkırdıyor, başını sallıyor ve saçını düz kesmek için yaptığım ayırma işlemini bozuyor. "Evet, gece kalması için buraya bir adam getirdiğimde babamı hayal et. Hemen tüfeğini çıkarır. Ayrıca..." Aynada bana bakıyor, kaşları çatılmış, güzel yüzünü bozan acılı bir ifade. "Liam ve ben yine ayrıldık. O tam bir pislik."

Çenesini eğiyorum, ayrılığı yeniden yaparken kıpırdamaması için onu zorluyorum. "Bu sefer ne yaptın?"

"Onu geçen hafta sonu o kardeşlik partisinde sarışın bir fahişeye oynasırken yakaladım. Hayatını kurtarmak için pantolonunun içinde tutamıyor, yemin ederim. Yani, ona hiç vermediğimden değil, bu yüzden neden daha fazlasını aradığını bilmiyorum."

Katlayıp karıştırmadan önce püskülünden yarım santim alıyorum. "O bir erkek, kardeşim. On sekiz yaşında, yani testosteronu çok yüksek. Bu onu mazur göstermez elbette ama bilmen gereken bir şey var. Onu sonsuza dek terk et. O seni hak etmiyor."

İki saat boyunca üniversite, Conor ve aklımıza gelen her şey hakkında sohbet ettik. İçten bir konuşma yapmayalı epey olmuştu. Son zamanlarda o kadar meşguldük ki birbirimize zaman ayırmayı unuttuk.

Bunu kaçırmışım.

YİRMİ ÜÇ

Conor

MUTLULUK. Üç hafta boyunca saf *mutluluk*. Akşam yemekleri, seks, sahilde hızlı yürüyüşler, seks, öpüşmeler, sarılmalar ve daha fazla seks.

Seksin sınırı yok. Vee maceracı, korkusuz ve aklıma gelen her ahlaksız şeyi denemeye hevesli.

Geçen hafta ellerini yatak başlığına bağlayıp bir saat boyunca onu becerdim. Newport'tan Nico'nun evine giderken sikimi emdi, böylece gece yarısı eve gitmeden önce sevişebilecektik. Kumsalda bacaklarımın arasına oturmuş, sırtı göğsüme dönükken parmaklarımı amına sokmuştum. Ceketim edepsizliği örtüyordu ama kıyıdaaki dalgaların köpürmesini izlerken onun doruğa ulaşan nefes alışlarını ve inlemelerini bastırmak için hiçbir şey yapmadı.

Saf. Sikişmek. *Mutluluk*.

Bir sabun köpüğü gibi patlayana kadar.

"Hayır, bu... Bunu kaldıramam," diye mırıldanıyor Vee, Noel hediyesini patlamak üzere olan bir bomba gibi kol mesafesinde tutarak.

Bugün Boxing Day. Hediyei ona Noel'den önce vermeyi planlamıştım ama evde açması soru işaretlerine yol açabilirdi, o yüzden erteledim. Babasının hâlâ benden haberi yok ve bu gizlilik içimi yavaş yavaş kemiriyor.

"Geri götür," diyor daha yüksek sesle, kutuyu göğsüme iterek. "Bunu kabul edemem."

Gucci'nin kutuya bakmasının bir kavga başlatmak için yeterli olacağını biliyordum. "Neden? Daha açmadın bile," diye çıkışıyorum, öfkem patlıyor. O kadar inatçı ki dişlerimi sıkıyorum. "Bu bir hediye, Vee. Noel'deyiz."

"Çok pahalı bir hediye."

"Yani?"

"Yani?" diye kırıyor, kutuyu göğsüme itiyor. "O yüzden alamam. Bu çok fazla, tamam mı? I... I-"

"Sadece para."

"Evet... *sadece* para çünkü *sende* var."

"Var ve nasıl harcayacağımı ben seçiyorum. Bugün, *senin* için harcamak istiyorum. Bunun ne zararı var?" Hediyei onun eline bırakarak geri çekiliyorum.

"Bu hiç adil değil!" diye çıkışıyor, kutuyu yatağın üzerine fırlatıyor, yanakları parlıyor. "Geri verecek hiçbir şeyim yok."

"Var. Sadece vermek istemiyorsun."

Kaşları havaya kalkıyor, şaşkınlık güzel yüzünü gölgeliyor. "Ne? Benim hiçbir şeyim yok Conor."

"Sen, bebeğim. *Seni* istiyorum."

"Ne demek istiyorsun? Bana sahipsin. Ben seninim."

"Sahildeyken sana sahibim. *Ruby's* ya da *The Well*'deyken sen varsın, ama etrafımda paranın herhangi bir temsili olduğu anda seni kaybediyorum. Beni dışlıyorsun, Vee. Bilinçli ya da değil, *beni* görmüyorsun. Sadece parayı ve onun bizi ne kadar farklı kıldığını görüyorsun."

Kendimi yenilmiş hissederek yatağa oturdum. Tam da sadece onun kafasında olan bu meseleyi aştığımızı düşündüğümde, yanıldığımı kanıtlıyor.

"Çalışmayacağımızı düşünüyorsun," diye devam ediyorum, içim içimi yiyor. "Sana paranın önemli olmadığını nasıl göstereceğimi bilmiyorum. İskelede sosisli sandviç de yesek, Nico'nun restoranında ıstakoz da yesek ben aynı kişiyim, sen de öylesin. Ne zaman uzaklaşsan beni öldürüyorsun."

Sessizlik üzerimize çöktü. Sağır edici. Yüklü.

Vee konuşmuyor. Kıpırdamıyor da, sessiz ve hareketsiz, ben yatakta otururken, yüzüm ellerimin arasında saklı, kalbim kaburgalarımın çarpıyor.

Ama sonra bir ses çıkarıyor.

Kulaklarıma boğuk bir inilti doluyor ve midem dibe vuruyor.

Tutarlı bir düşünce oluşturabildiğimden daha hızlı ayağa kalkıyorum.

Hâlâ aynı yerde duruyor, gözleri yaşlarla dolu, bazıları çoktan burnundan aşağı süzölmüş, dudakları aralanmış ama ağzından tek kelime çıkmıyor, sadece acı dolu bir feryat.

"Tanrım," diye tıslıyorum, sanki karnıma bir buldozer çarpmış gibi hissediyorum. Kalçalarını kavrayıp onu kollarıma çekiyorum. "Şşş, ağlama. Sorun yok. Özür dilerim."

"Hayır." Bana yapıştı, gözyaşları omzumu ıslattı. "Haklısın, seni dışlıyorum ama ben sadece..." diye kekeliyor, sırtımdaki tişörtü sıkıyor. "Ben-"

"Korkuyorum," diye bitiriyorum, onu yatağa götürüyorum, sırtımı yatak başlığına dayıyorum, sıcak, titreyen bedeni bana doğru kıvrılıyor. "Ağlama," diye fısıldıyorum, dudaklarımı şakağına değdiriyorum. "Lütfen bebeğim, sakın ol. Sen ağladığında nefes alamıyorum."

Derin bir nefes alıyor, konuşmadan önce sertçe yutkunuyor. "Bunu seni incitmek için yapmıyorum. Ben sadece... Kendimi koruyorum ve bazen çok sinirleniyorum çünkü

- "İçinden bir inilti daha kopuyor ve yemin ederim kalbimi göğsümden söküp atıyor. "Bunu seviyorum," diye mırıldanıyor, yüzünü boynuma gömüyor. "Beni götürdüğün restoranları seviyorum. Ailenizi, arabanızı, bu büyük evi ve

ve bunu sevmekten nefret ediyorum. Geldiğim yere ihanet ediyormuşum gibi hissediyorum. Ailem peynirli makarna yerken seninle ıstakoz yediğim için kendimi çok suçlu hissediyorum."

Kollarım onu sarmalıyor, dudaklarım neredeyse kafasına yapışıyor. "Güzel şeylerden hoşlanmanın yanlış bir tarafı yok. Herkes daha iyi bir hayat ister, Vee. Buna sahip olmak sorun değil, biliyorsun değil mi? Baban senin mutlu olduğunu bilse çok mutlu olurdu..."

Boynuma doğru kıkırdıyor ama gözyaşları akmaya devam ediyor. "Özür dilerim. Biliyorum, berbat durumdayım."

"Sen berbat değilsin. Dikkatlisin. Anlıyorum ama bana güvenmen gerek. Nereli olduğun ya da ne kadar paran olduğu umurumda değil. Sen de aynısını yapmalısın."

Birkaç kez başını sallıyor, sonra dudaklarını büzerek uzaklaşıyor. Bir an için sakinleşiyor, ama baraj tekrar yıkılıyor ve daha fazla gözyaşı dökülüyor. "Özür dilerim."

"Özür dileme." Başparmaklarımla yanaklarını siliyorum ve onu bir öpücük için kendime çekiyorum. "Ağlama. Lütfen ağlama ve hediyeği unutmana izin vereceğimi düşünme. Onu takmanı istiyorum, Küçük Arı."

Kıkırdıyor, kutuyu almak için eğilmeden önce alnımdan öpüyor. Altın bir saat çıkarıyor ve bileğine takmadan önce yüzündeki arı motifini incelerken gülümsüyor. "Çok güzel ama-" Dilini ısıyor ve bu düşüncüyü reddetmek için başını sallıyor. "Teşekkür ederim."

"İşte benim kızım. Gördün mü? O kadar da zor değil, değil mi?"

Vee elini karnımdan aşağı kaydırıp fermuarın yanına kamp kuruyor. "Haklısın. O kadar da zor değil."

Kahkaha atarak inliyorum. Yanakları hâlâ geride kalan gözyaşlarıyla parlıyor ama fermuarı çekiştirirken gülümsüyor, sonra elini boxer'ıma sokuyor.

Bazen o kadar tuhaf oluyor ki.

Küçük eli şaftımın etrafında dolanıyor, dar alanda garip bir şekilde sarsılıyor. Bu yeterli değil.

Vee'yi yatakta düz durana kadar çeviriyorum, sonra ayağa kalkıp kapüşonumu yırtıyorum. Bir kalp atışı kadar kısa bir süre içinde orada oluyor, pantolonumu kığımın üzerinden çekerek sikime daha fazla nefes aldırırken iri gözleri yukarı bakıyor.

Bir an bile tereddüt etmeden beni ağzına alıyor.

"Siktir," diye inliyorum. Dudaklarının sıcaklığı dizlerimi bükecek kadar yoğun bir zevk titremesine neden oluyor.

Uzun tırnakları kalçalarımı ısıyor ve dudaklarını daha da kaydırıyor, öğürme refleksinin çok erken yerleşmesini engellemek için burnundan nefes alıyor. Beni emebildiği kadar emiyor, sonra geri çekiyor, sıcak dilini ucun etrafında döndürüyor ve her şeyi tekrarlıyor.

Ve tekrar.

Ve tekrar, her seferinde beni daha derine götürüyor, dakikalar içinde beni eşiğe getiriyor.

"Yap şunu," diye cesaretlendiriyor. "Beni ele geçirmemek için ne kadar mücadele ettiğini hissedebiliyorum. Yap şunu."

O kadar mükemmel ki.

Her derin hamlede boğazına vurarak ağzına girip çıkarken onu saçlarından kavıyorum. Dişlerini şaftımın alt tarafı boyunca dans ettiriyor, zar zor çiziyor, ama harikalar yaratıyor, yanaklarını oyduğunda vuran orgazmı yükseltiyor.

Yanlışlıkla yüzüne dökülmesin diye ellerini çenesinin altında tutarken boynunu dölle boyayarak çekiyorum.

"Kardeşlerine katılalım mı?" Vivienne bir saat sonra, göğsümün her tarafına küçük şekiller çizerek uykuya dalmaya hazır görünmesine rağmen soruyor. "Teknik olarak hâlâ Noel'deyiz."

Teknik olarak öyle. Sadece birkaç saat daha, ama sanırım onlar alt katta *Grinch*'i izlerken gecenin geri kalanında kendimizi yatak odasına kilitlememeliyiz.

"Muhtemelen. Ama önce..." Dirseğime dayanarak onu sırt üstü yatırıyorum. "Yarın benimle gelmeni istiyorum."

"Nereye?"

"Ailemin evine. Herkes orada olacak. Büyükanнемin doğum günü, o yüzden annem bir parti düzenliyor. Ailenin geri kalanıyla tanışmanı istiyorum."

Cevap vermesi biraz zaman alıyor, düşüncelere d alıyor, seçeneklerini tartıyor. Kararını veremedi ilaç hatırlatma alarmı çalıyor.

"Çantayı ve bir bardak su getireyim." Başparmağımı ekranda gezdirdikten sonra koşarak aşağı iniyorum ve koridordaki konsol masasından Vee'nin çantasını alıyorum.

"Bu akşam bize katılacak mısınız?" Mutfağa girdiğimde Colt sırtarak soruyor. "Theo, River'la birlikte buraya geliyor."

"Bunun beni ikna etmesi mi gerekiyor?" Kıkırdarak dolaptan bir bardak alıyorum. "Thalia gelmiyor mu?"

"Hayır. Theo ona uykusunu alması için birkaç saat veriyor."

River doğduğundan beri fazla uyuduğundan şüpheliyim. O çocuk tam bir çığırkan. Anneme göre babasına çekmiş. Dün gece Theo'nun hayatının ilk yılında ne kadar mızımız olduğuna dair hikayeler duyduk.

"Birazdan aşağıda oluruz," diyorum Vee'nin çantasından turuncu bir reçete şişesi çıkarırken. "On dakika sonra."

Beni el sallayarak uğurluyor ve bir dakika sonra tekrar yukarı çıkmış, Vee'nin hapı yutup bardağı kurulamasını izliyorum.

"Tamam, yarın seninle geleceğim ama... ne giyeceğim? Elbise mi? Uzun mu? Kısa mı? Resmi mi?"

Yanına sürünerek girdim. "Nasıl istersen." "Göze çarpmak istemiyorum."

"Göze çarpmayacaksın, söz veriyorum. Bu resmi bir parti değil bebeğim. Kıyafet zorunluluğu yok." Onu daha yakına çekiyorum. Kendimi bunu sık sık yaparken yakalıyorum. O kadar yapışkanım ki bazen bu beni utandırıyor. "Theo gelmek üzere, aşağıya inmeliyiz ama ondan önce ailen ne olacak? Onlarla ne zaman tanışacağım? Ne zaman geceleri kalmaya başlayacaksın?"

Her gece yanımda uyumasını ve her sabah birlikte kahvaltı yapmamızı istiyorum. Beni sır olarak saklaması garip ve haftalar geçtikçe bu beni daha da rahatsız ediyor.

Babasının onun üzerinde bu kadar kontrol sahibi olması da garip. O bir yetişkin, kendi kararlarını verebilecek kapasitede. Vee'nin kiminle çıkacağı konusunda söz sahibi olmamalı.

Belki de yoktur.

Belki de bunu olduğundan daha büyük gösteriyordur. Vee'de yüksek bir amaç duygusu var. Ailesine karşı sorumlu hissediyor, özellikle de Rose'a karşı.

-Nico'nun koruyuculuğuna rakip olabilecek kadar ve bence itaatkâr kız rolünü üstlenirken en çok *Rose'u* gözetiyor.

Vee pozisyon değiştiriyor, sessiz kalıyor, soruyu sessizce yanıtlıyor. Yalan söylemeyeceğim, canımı acıtıyor ama bunun beni etkilemesine izin vermiyorum. Fazla düşünmemeye ve bana aşık olduğu için utanıp utanmadığını merak etmemeye çalışıyorum.

Utanmıyor.

Sadece babasının tepkisinden ve hayal kırıklığından korkuyordu.

"Seninle geleyim mi? Kendimi tanıtayım mı? Belki benimle tanışırsa bunu büyütmez?"

Başımı sallıyor, çene çizgimi öpüyor. "Onunla bu gece konuşacağım, tamam mı?" "Ne zaman hazır olursan."

Aşağı kattaki herkese katıldığımızda Theo çoktan gelmişti. Ceketini çıkarıp tırabzanın üzerine örtüyor ve River'ın araba koltuğunun yanına çömelip küçük mavi şapkasını çıkarıyor.

"Mızımız bebek nasıl?" Nico oturma odasından çıkarak soruyor. "Oğlum hakkında nasıl konuştuğuna dikkat et," diye tersliyor Theo, sonra da garip bir yüz ifadesiyle

River.

"Senden bahsediyordum, kardeşim."

"Evet, gece yarısı sohbet grubu mesajları da neyin nesi?" Cody, River'ı araba koltuğundan kaldırmak için Theo'yu kenara iterek soruyor. "Dün gece beni iki kez uyandırdın." Küçük çocuğu kucağına alıyor ve usulca burnunu sıkıyor. "Baban tam bir korkak. Demek iyi uyuyamıyorsun; kolik olman senin suçun değil, değil mi?"

"O doğduğundan beri tek seferde iki saatten fazla uyumadım," diyor Theo uzun bir nefes vererek. "Onu geri ver, Cody."

"Olmaz. Kendiniz alın."

"O benim. Geri ver onu."

Cody onu tersler ve kucagında River'la oturma odasına doğru yürür. "Neden misafir odasında kalmıyorsun, biz de birkaç gün River'a göz kulak oluruz. saat?" Cody'yi takip ettiğimizde Mia öneriyor.

Kanepenin köşesine tek eliyle bir battaniye yuvası inşa ediyor. "Evet, git biraz uyu. Belki sızlanmayı bırakırsın."

"Pislik," diye mırıldandı Theo. "Çocuğun olana kadar bekle."

Birkaç dakika didişiyorlar ve biraz daha cesaretlendirildikten sonra Theo teklifimizi kabul ediyor ve tıpkı evde karısı varmış gibi uykusunu almak için üst kata çıkıyor.

İlk yarım saat sorunsuz geçiyor ama sonra River at nalı suratları yapmaya başlıyor ve biz farkına bile varmadan ağlamaya başlıyor. Hepimiz sırayla onu sakinleştirmeye çalışıyoruz ama hiçbir şey işe yaramıyor.

"Sanırım Theo'yu çağırmamız gerekecek," diyorum, Vee'yi kaptığım gibi gürültüden kaçmak için üst kata sürüklememe dakikalar kala. "Belki de acıkmıştır?"

"Onu omzunun üzerinden tut," diyor Vivienne, River'ı kollarında ileri geri sallayan Mia'ya.

"İstersen deneyebilirsin," diyor Mia ve Vee River'ı göğsüne bastırdığında tüm vücudum geriliyor, kalbim sıkışıyor.

"İyi görünüyorsun bebeğim," diyorum ve River'ın başını omzuna yaslamasını izliyorum. "Bir tane ister misin?"

Bunu bir şaka olarak algılayarak

bana gülümsüyor. Ama öyle değil.

Doğum kontrol hapı kullanmasa da sorun olmayacağını söylediğimde şaka yapmıyordum. Onu hamile bırakmak umurumda olmazdı.

"Bir gün, elbette," diye itiraf ediyor, River'ı nazikçe sallıyor, eliyle sırtını yumuşatıyor. "Birkaç yıl içinde."

"Birkaç aya ne dersin? Dokuz güzel bir sayı."

"Dalga geçmeyi bırak," diye usulca gülüyor. "Ben bakmıyorken içiyor muydun?"

Gülümsemesinin ardında, gözlerini bir panik parıltısı dolduruyor ve bunun için çok erken olduğunu biliyorum, bu yüzden omuz silkerek hemen gülümsüyorum. Ama River dakikalar sonra onun omzunda uyuyakaldığında, bu konuyu çok yakında tekrar ele alacağımızı biliyorum.

YİRMİ DÖRT

Vee

BU KADAR SINIR BOZUCU OLMAMALI. Ben bir yetişkinim. Babama harika bir adama aşık olduğumu söylemek korkutucu olmamalı.

Conor'la çıktığım süre boyunca hiç kimseyle çıkmadım ve birlikte vakit geçirdiğim erkekler de babama bahsetmeye değmezdi. Hiçbir zaman ciddi olmadılar. Aptalca kaçamaklardı. Çoğunlukla fiziksel.

Conor'la işler farklı.

Birbirimizi sadece iki aydır tanıdığımızı ve şimdiden ona çok bağılandığımı düşünürsek, korkunç derecede farklı. Onu kaybetme düşüncesi vücudumdaki her hücreyi yüksek alarm moduna geçirdi.

"Konuşabilir miyiz?" Kanepeye yerleşerek soruyorum.

Babam televizyondan gözlerini kaçırıyor, kumandayı almadan önce gözleri kısa bir süre yüzümü tarıyor. Sanırım bunun ciddi bir şey olacağını seziyor, yoksa oyunu kapatmazdı.

Birasını bir kenara bırakıp koltukta doğruldu ve tüm dikkatini bana verdi.

"Sanırım erkek arkadaşımın tanışma vakti geldi."

Küçük bir baş hareketiyle cesaretleniyorum ama daha fazla konuşmadan Rebecca içeri giriyor, Rose da arkasından geliyor.

"Yürüyüşe çıkalım mı?" Babam soruyor, sanki dinlemesinin bir sakıncası olup olmadığını sorar gibi karısına bakıyor.

"Hayır, kalabiliriz."

"Neler oluyor?" Rebecca ceketini kanepenin arkasına sıyrarak yaklaşıyor.

"Her şey yolunda mı? Solgun görünüyorsun Vivienne."

"Her şey yolunda. Oturabilir misin?"

Kaşları ortada toplanıyor ama kolçağa oturuyor ve Rose da yanıma yerleşiyor.

"Ee? Sonunda bu adamın kim olduğunu öğrenebilecek miyiz?"

"Evet. Onunla tanışmanı isterim ama..." Yüksek sesle nefes almaya zorluyorum. "Ona hoş karşılanmadığını hissettirmenden korkuyorum ve buna izin veremem. Ailesi en başından beri bana karşı hep nazik davrandı ve aynı muameleyi sizden görmemesi hiç adil değil."

Babam sandalyesinde daha dik oturuyor. "Neden ona hoş karşılanmadığını hissettirelim ki Vivienne?"

Yanağımı ısırıyorum, müdürün odasının önündeki bir çocuk gibi kıvranıyorum. "Çünkü babasını sevmiyorsun."

Etrafımıza sağır edici bir sessizlik çöküyor ve gerginlik o kadar yükseliyor ki içim düğümlenmeye başlıyor ve sanırım Mia'nın gergin olduğunda neden kustuğunu anlıyorum. Eğer sınırları *bu* kadar yoğunsa, daha sık kusmamasına şaşırıyorum çünkü şu anda tuvalete kaçmaktan çok uzak değilim.

"Conor Hayes'le çıkıyorum," diye ekliyorum sessizce, aynı sayfada olduğumuzdan emin olmak için.

Rebecca'nın dudaklarından küçük, dehşete düşmüş bir ses çıkıyor. Yüzü beyazlaşıyor, mermer gözleri bir saniyeliğine ifadesizleşiyor, sonra hiç beklemediğim bir şey oluyor ve babamın teni beyazlaşıyor.

Tamam, hayal ettiğim tepki bu değildi. *Korkmuş* görünüyorlar.

"Hayes?" Babam yankılandı, kelime sanki diline yapışmış çürük bir şey gibiydi. "Bir *Hayes*'le mi çıkıyorsun?!"

"Baba, babalarından neden bu kadar nefret ediyorsun bilmiyorum ama Conor onun babası *değil*. O harika biri. Sevecen ve nazik ve... Ben ona aşığım."

Babam ayağa fırladı, volta atıyor, neredeyse saçlarını başını yolacaktı. Bu konuşmanın böyle geçeceğini düşünmemiştim.

Kızacağımı biliyordum elbette ama bu şekilde değil. Bana bağıracağını ya da yıllardır kendini beslediği yalanları söyleyeceğini düşünmüştüm ama bu... Neredeyse acı içinde görünüyor. Sanki karnına bir bıçak saplamışım da bıçağı çevirmişim gibi.

"Onunla çıkamazsın," diye tükürdü dişlerini gıcırdatarak. "Onu kırmak zorundasın."

yuk

arı." "Ne? Baba, aşırı tepki veriyorsun. Hiçbir şey bilmiyorsun-"

"Şimdi!" diye gürlüyor, ellerini yumruk yapıyor. "Telefonunu al ve işiniz bitti." Telefonu elime tutuşturdu. "Ayrılın." "Bunu yapmayacağım." Ayağa fırladım, başım dönüyordu.

Memnun olmayacağını biliyordum ama bu hayal ettiğim tepkinin de ötesinde. Kalbim kaburgalarımın çarpıyor. Conor'ı kaybetme fikri bile boğazımı sıkıyor. Onun yaptığı gibi hoş, tahrik edici bir şekilde değil. Bu soğuk, ıslak, ölü ellerin ciğerlerimdeki havayı zorlaması gibi hissettiriyor.

"Ben bir yetişkinim baba. Kiminle çıkacağıma sen karar veremezsin! Neden onlardan bu kadar nefret ediyorsun? Robert sana ne yaptı?"

Ağzını açıyor ama Rebecca oturduğu yerden fırlıyor, başını sallıyor, gözleri yaşlarla doluyor, dudakları birbirine yapışıyor. Gözyaşlarıyla savaşıyor, ama yaralı bir hayvan gibi sıkıntılı bir feryat kopuyor ve beni iliklerime kadar ürpertiyor.

"Yapma" diye yalvarıyor, babamın elini tutuyor. "Ne dediğini hatırla. Ne söz verdiğini hatırla. Lütfen... Yapamayız."

Şimdi kafam daha da karıştı.

"Siktir!" Babam iki eliyle saçlarını kavrarken, gözlerini tavana dikti. "Böyle bir şey olmayacak..."

Rose'a dolu ve şaşkın bir bakış attım. Babamın Hayes'ten bu kadar nefret etmesinin tek bir nedeni olduğunu düşünemiyorum. Robert'la sorunu ne olursa olsun, diğerlerine bulaşmamalıydı. Conor'la hiç tanışmadı bile. Kardeşlerden herhangi biriyle tanıştığından şüpheliyim.

"I..." Aceleyle bir adım geri atarak başladım. "Sakinleşmene izin vereceğim."

"Ona geri dönmeyeceksin," diye tersliyor babam, tepinerek yaklaşıyor. Gözlerindeki acı dolu öfke beni şaşkına çeviriyor. "Ayrılmak zorundasın. Onunla çıkamazsın Vivienne."

En son ne zaman tam adımlı kullandığını hatırlamıyorum. Ben *Vee*'ydim ya da onun

Yıllardır *Angel*. *Vivienne*'in dilinden dökülenler hakaret gibi geliyor.

"Sen benim çatım altında yaşarken-"

Onu duymazdan geliyorum, yaklaşan gözyaşlarımla midem bulanıyor. Bu bardağı taşıran son damla oldu. Yanağıma bir tokat.

Yaptığım her şey ve bunca yıldır ne kadar iyi olduğum için koca bir *siktir* git.

Babamın benimle hiç sorunu olmadı. Parti yapmak, sarhoş olmak ya da uyuşturucu denemek yok. Gecenin bir yarısı gizlice kaçmak yok. Tartışma ya da ergenlik isyanı yok.

Ben hep iyiydim. Yardım ettim, başımı eğdim, zor kazandığım paranın çoğunu verdim ve yıllarca Rose'a baktım. *Dört* yaşından beri yemek yaptım, temizlik yaptım ve mümkün olduğunca çok yardım ettim.

Bize hiç vakit ayırmadığı için babamı suçlamıyorum, çocukluğum için üzülüyorum ve travmatik olduğunu düşünmüyorum, ama lanet olsun...

Bu kadar iyi olduğum için başıma gelen bu mu? Rose'u ilk sıraya koyduğum için mi? Eğitimimi yarıda bıraktığım için mi?

Soru yok, açıklama yok, sadece *ayrılalım* mı?

Hayır.

Babam bu sefer çok ileri gitti. Geç saatlere kadar dışarıda kalmamamı ya da erkekleri eve getirmememi söylemek bir şeydir, ama sevdiğim adamla çıkamayacağımı söylemek tamamen farklıdır.

Benim üzerimde böyle bir gücü yok. Hiç kimsenin yok.

"Tamam," diye fısıldıyorum, sesim çatlıyor, geri çekilirken gözlerimden yaşlar kaçıyor. "Tamam, taşınacağım."

"Hayır, taşınmayacaksın! Burada kalacaksın." Babam beni yakalamak için öne atılıyor ama elimle onu daha fazla yaklaştırmak istemediğimi işaret ederek geri çekiliyorum. "Vee..." diye iç geçiriyor, omuzları çöküyor, gözleri yalvarıyor. "Conor'la birlikte olamazsın, Angel. Özür dilerim."

Gerçekten öyleyim. Son birkaç haftadır çok mutluydun ama... bu yanlış bebeğim. Çok yanlış."

"Neden? Neden yanlış? Robert'la sorununun ne olduğu umurumda değil. Sana ne yaptığı umurumda değil. Conor o değil. Yıllar önce olanlar için bizi cezalandıramazsın!"

"İkinizi cezalandıran ben değilim," diyor babam Rebecca'ya bakarak.

Destek mi arıyor yoksa bir şeyi mi kontrol ediyor bilmiyorum ama ihtiyacı olan şeyi alamıyor. Rebecca sessizce başını sallıyor, bu hareket neredeyse çaresiz bir hareket.

"Bilmek zorunda Becca," diyor babam. "Bilmeye hakkı var! Çok ileri gittiler, sence de öyle değil mi?! Haftalardır birlikteler!"

"Kimin suçu bu?!" diye çıkışıyor ve parmağıyla göğsünü dürtüyor. "Nasıl bir baba kızının kiminle çıktığını bilmez?! Onun ya da Rose hakkında *hiçbir şey* bilmiyorsun. Hep çalışıyorsun ya da televizyon izliyorsun!"

"Yeter!" Rose bağırıyor, sesi yabancı, tiz, çaresiz ve gözyaşlarına yakın çıkıyor. Onların tartışmalarına asla dayanamazdı. "Neden onunla çıkamıyor? Babasını sevmiyorsun diye onları ayıramazsın. Conor harika biri! Hepsi öyle."

Rebecca bembeyaz kesiliyor, çenesi titriyor, saf korku yüzünü kaplıyor Rose'a bakmak için döndüğünde. "Onları tanıyor musun? Onlarla vakit mi geçirdin?!"

"Görünüşe göre kızlarımızın neler çevirdiğini bilmeyen tek kişi ben değilim," diye alay ediyor babam kollarını kavuşturarak. "Gerçeği bilselerdi bunların hiçbir olmazdı Becca."

"Hayır! Pişman olacaksın, Derek. Sakın onlara söyleme!"

"Başka ne yapmamı istiyorsun?! Vivienne'i karavana mı kelepçeleyeyim? Eşyalarını toplayıp Conor'a gidecek! Zamanı geldi Becca. Bir gün ortaya çıkacağını biliyordun. O gün bugün, istesen de istemesen de!"

"Hayır... lütfen, onlara söyleme," diye yalvarır. "Eğer beni seviyorsan-"

"Bize *neyi* söylemeyeceksin?" Rose araya giriyor, küçük bir öfke yumağı. "Ne halt saklıyorsun? Bize neler olduğunu anlat! Hayes'le sorunun her neyse, bu *senin* sorunun baba."

"Bu hayal edebileceğinizden çok daha büyük," diyor Rebecca, sesi titreyerek bana bakıyor, gözleri yalvarıyor. "Conor sana göre bir çocuk değil Vivienne. Özür dilerim. Gerçekten üzgünüm ama ondan ayrılmalısın."

Başımı salladım, kararımı vermiştim. "İkinizi de seviyorum ama bu benim hayatım. *Benim* seçimlerim. Ondan ayrılmayacağım." Topuklarımın üzerinde dönüyorum, çantamı hazırlayıp bir sonraki hamlemi düşünene kadar Abby'nin yanında kalmak için odama doğru yürüyorum ama babam beni durduruyor.

"Onunla birlikte olamazsın," diyor, sesi yenik düşmüş. Sesi de ağlayacakmış gibi geliyordu ve daha önce hiç böyle bir şey duymadığım için olduğum yerde donup kalıyordum.

Sesinde umutsuz bir nota vardı.

"Neden baba? Bana iyi *bir* sebep söyle."

Yüzünü kaplayan yenilgiyi gördüğümde kalbim ikiye ayrılıyor ve ağzını açtığında küle dönüşüyor.

"O senin ailen," diye fısıldıyor.

Yalan söylemiyor. Derin bir nefes alıp omuzları çökerken konuşmanın ona çok pahalıya mal olduğunu söyleyebilirim.

"O senin kardeşin, Angel."

"Kardeşim mi? Nasıl yani? Hayır." Başımı sallıyorum, gözlerim yerinden fırlıyor, bacaklarım yapış yapış. "Hayır. İmkânı yok. Bu mümkün değil. O benim kardeşim değil. Yalan söylüyorsun!"

"Böyle bir konuda yalan söyleyeceğimi mi sanıyorsun?"

Her tarafım titriyor, zihnim kopuyor. Kavşak tıkanıyor. Her taraftan bir sürü düşünce birbiriyle çarpışıyor, kilometrelerce enkaz yaratıyor. Ve tüm bunların ortasında, *o senin kardeşin* bir kilise çanı gibi gümbürdüyor.

Tek bir düşünceye odaklanamıyorum.

Bir bağlantı ya da mantıklı bir açıklama bulamıyorum. Ne zaman mantıklı bir şey yakalasam, elimden kaçıyor. Arkasında daha fazla soru işareti bırakarak bir duman püskürüyor.

BEN...

Düşünemiyor

um.

Konuşamıyor

um.

Kafamın içindeki boynuzların kakofonisinden başka bir şey duyamıyorum ama hareket ediyorum.

Bacaklarım beni taşıyor, zihnim isyan modundayken çevrem bulanıklıktan başka bir şey değil, aynı anda çok fazla nöron ateşleniyor...

YİRMİ BEŞ

Conor

Mia mutfak penceresinden dışarı bakarak, "Tuhaf," dedi. "Rose asla geç kalmaz." Dönüp Vivienne'in numarasını onuncu kez çevirmemi izliyor.

Saat neredeyse beşi çeyrek geçiyor. Rose'un piyano dersleri beşte başlıyor ama henüz gelmediler. Vee'nin telefonu kapalı, telesekreter beni deli ediyor.

"Rose'u aramayı denedin mi?" Telefonumu bir kenara fırlatarak soruyorum. "Numarası bende yok."

"Evet. Cevap yok. Kapalı." Sanki yeterince uzun bakarsa onları çağıracaktı gibi yine pencereden dışarı bakıyor. "Geç kalacaklarını bilseler ararlardı."

"Rose'un tatillerde ara vermekten bahsetmediğine emin misin?" Nico yiyecek bir şeyler bulmak için buzdolabını karıştırırken soruyor.

"Eminim."

"Vee babasına benden bahsetmiş," diyorum düşüncelerimi dile getirerek. "Hayes'i pek sevmez."

Nico elinde bir şişe suyla bana dönüyor ve kısa, sert bir kelime söylüyor: "Ne?"

"Babamızı sevmiyor. Bu kasabada sadece parası olan insanları önemseydiğini söylüyor."

"Bu tam bir saçmalık."

"Evet, bir de bana sor. Vee belki de okulda falan kavga ettiklerini düşündü, bu daha mantıklı olurdu." Elimi yüzümde gezdiriyorum. "Eğer dün gece ona söylediyse, belki de bu haberi iyi karşılamamıştır."

"Ve ne yaptı? Onu cezalandırdı mı? O yetişkin bir kadın Conor. Bir yetişkine ceza veremezsin."

"Babası, kız kendi çatısı altında yaşarken onun hayatını belirleme hakkına sahip olduğunu düşünüyor gibi görünüyor, belki de öyle yapmıştır. Belki telefonunu da almıştır."

Cep telefonumu alıp onu tekrar arıyorum ve telesekreteri duyduğumda, işte bu kadar. "Ben oraya gidiyorum." Ayağa fırlayıp arka cebimden anahtarlarımı çıkarıyorum. "Onun iyi olduğunu bilmem gerek."

Nico başını sallıyor, şişenin yarısını yuttuktan sonra "Yalnız gitmiyorsun" diyor.

Şimdi o sert kelimeyi söyleme sırası bende. "Ne?"

"Vivienne'i seninle görüştüğü için cezalandırdıysa, senin hayranın değildir Conor. Adamı tanımıyorsun. Ne yapacağını bilmiyorsun, o yüzden ya Cody ve Colt seninle gelir ya da ben gelirim."

"Aşırı tepki veriyorsun," diyorum, Cody ayağa kalkmaya başladığında onu geri itiyorum. "Bir gardiyana ihtiyacım yok."

Nico şişeyi bir kenara bırakıp Mia'yı yanına çekerek başını öpüyor. "Kızlar gelirse bizi ara."

"Peki," diye çıkışıyorum, bu tartışmayı kazanamayacağımı çok iyi biliyorum. "*İyi amına* koyayım." Nico'yu kızdırmak biraz çaba gerektiriyor ve birinin boynunu kırmaya hazır görünüyor, bu yüzden arkamda takip etmek istediğim kişi o değil. "Cody ve Colt'u ben alırım. Adama hırlamaya başlamasan iyi olur. Bana puan kazandırmaz."

"Akıllıca bir seçim," diye onaylıyor.

"Tamam, gidelim," diyor Colt, anahtarlarını yumruklayarak. "Arabayı ben kullanacağım."

"Tabii ki sen kullanacaksın," diye mırıldanıyor Cody, onu iterek dışarı çıkıyor ve yolcu koltuğuna oturuyor.

"Nerede yaşadığını biliyor musun?" diye soruyor evden çıkıp beton merdivenlerden aşağı koşarken.

"Evet, Bayside Trailer Park."

Elini yavaşça yüzünde gezdirerek şu anda benim aptal olduğumu düşündüğünü gösteriyor. "O kadarını biliyorum. *Tam olarak* hangi karavan olduğunu biliyor musun diye soruyorum." Kapıyı vurup direksiyona geçti. "Onu hiç eve bırakmadın, değil mi?"

Omuz silkip emniyet kemerimi bağlıyorum, o pedallı gaza basıp neredeyse ana yola sürüklenecekken. Son zamanlarda gece geç saatlerde ortadan kayboluyor, gideceği yeri Cody ve ben de dahil olmak üzere herkesten gizliyor.

İlk başta biriyle görüştüğünü ve haberi paylaşmak istemediğini düşündük ama Cody geçen hafta sonu ben Vee ile meşgulken onu takip etti. Şehrin hemen dışında yasadışı sokak yarışlarına katıldığı ortaya çıktı. Bu konuda onunla henüz yüzleşmedik, Noel sonrasına kadar beklemeye karar verdik, ama şu anda, kafamı dağıtmama yardımcı olacak.

"Birine soracağım," dedim. "Şimdi bana neden yarıştığını ve bunu bir sır olarak sakladığını söyle."

Ayağı pedalda duraksıyor, sonra direksiyonu öyle bir sıkıyor ki parmak eklemleri beyazlıyor. "Kim söyledi sana?"

"Geçen hafta sonu seni takip ettim," diye itiraf ediyor Cody, kendinden memnun bir şekilde. "Bizden bir şeyler saklayabileceğini mi düşündün?"

"Bir hayatım olabileceğini ve her küçük ayrıntıyı sizinle paylaşmayacağımı umuyordum."

"Evet... hayır. Böyle bir şey olmayacak. Devam et, dökül. Anlaşma nedir? Shawn öğrenirse, kışına ateş yağdırır."

"Öğrenmeyecek. Bu çember üç yıldır devam ediyor." "Sen neden katıldın?" diye sordum.

Omuz silkiyor, sola dönüyor. "Gevşemek için bir şeye ihtiyacım vardı. Nico'nun işlerini yönetmek kolay bir iş değil. Çok yorucu. Beni yanlış anlama, işimden zevk alıyorum ama baskı çok fazla ve rastgele kızlarla yatmak bu baskıyı azaltmıyor."

"Belki de *doğru* kızla yatmalısın? Nico'da işe yarıyor gibi görünüyor. Mia'dan beri daha iyi."

"Eğer doğru kızı bulursam, yarışmayı bırakacağım. O zamana kadar devam edeceğim. Boşboğazlık etmeyeceğine söz ver, bir hafta sonu seni de yanımda götüreceğim. Ayda bir kez offroad yapıyoruz, böylece arkada sürebilirsin."

"Bununla offroad mu yapıyorsun?" Cody alaycı bir ifadeyle etrafına bakınıp gizli bir güvenlik kafesi arıyor.

"Hayır. Başka bir şey aldım." Sola dönüyor ve yol kenarındaki büyük bir tabela bana burada olduğumuzu söylüyor.

Araba toprak yolda sarsılarak ilerliyor ve yoğun bir toz bulutu kaldırıyor. İnternette buranın fotoğraflarını görmüştüm ama yıllar önce, karavan parkı ilk inşa edildiğinde çekilmiş olmalılar.

Vee'yi her bıraktığımda, römorkları görecektik kadar yaklaşmadım. Beni ana yolda durdurdu, park sık çalılar ve ağaçlarla gizlenmişti. Şimdi, manzarayı engelleyen hiçbir şey yok.

Römorklar, her biri bir öncekinden daha kötü durumda olan çürümüş dişler gibi sıralanıyor. Verandaların etrafındaki eskiden beyaz olan çitler ya eksik ya da çürümüş. Metal çatılar çöplerin ve zamanın ağırlığı altında sarkıyor. Pencereler kirden opaklaşmış ve boyları pul pul dökülerek altlarındaki kahverengi benekli metali ortaya çıkarmış.

Bir karavanın dışında büyük bir Rottweiler havlıyor ve artık Vee'nin nerede yaşadığını sormama gerek yok. Bana köpekten ve gecenin köründe bir kediye ya da rüzgâra havlayarak onu nasıl uyandırdığından bahsetti.

Kız arkadaşımın yaşadığı yere bakıyorum, küçüklüğünden beri her gününü geçirdiği yere, hayal gücüm onu komşu çocuklarla oynarken resmediyor.

Zihnimin yarattığı mutlu görüntülere rağmen, burası bir terk edilmişlik havası yayıyor. Hayallerin ölüme gittiği bir yer.

Colt'a ileriye göstererek, "Buraya park et," dedim. "Ve arabada bekleyin."

İkisi de başlarını sallayıp emniyet kemerlerini çözüyorlar. Havada misk gibi bir koku var; nemli toprak, çürüyen yapraklar ve kir karışımı. Kapıya çıkan cılız basamaklar ağırlığım altında gıcırıyor ama kapı açılmadan önce kapıyı çalamıyorum ve bir av tüfeğinin namlusuna bakıyorum.

Kardeşlerimin arabadan inmesi bir saniye sürüyor, kapı çarparak kapanıyor ama omzumun üzerinden bakmaya cesaret edemiyorum. Kafama doğrultulmuş bir silah var, o yüzden duruyorum.

Kardeşlerimin bunu daha da kötüleştirmesi sorunlarımın en küçükü.

Bunun daha da kötüye gidebileceğinden şüpheliyim.

"Gidin," diye tükürdü Vee'nin babası. "İzinsiz giriyorsun."

"Vivienne'i arıyorum." İçimde yankılanan korku sancılarını bastırarak namlunun arkasından bakarken sesim şaşırtıcı bir şekilde sabit çıkıyor. "Evde mi?"

"*Gitmenin* hangi kısmını anlamıyorsun evlat? Mülkümden çıkmak için on saniye var."

"Baba!" Rose arka planda ağlıyor. Bir saniye sonra, dehşete düşmüş gözleri silahla benim aramda gidip gelirken ortaya çıktı. "Neyin var senin?! Bırak onu!"

"Odana geri dön! Hemen!" Silahını doğrultup gözlerimin arasına nişan aldı.

Bakışlarındaki inanç Nico'nunkine rakip olabilir.

Beni vurmayacağını biliyorum ama nasıl bir izlenim bırakacağını iyi biliyor.

Yine de... kim bilir, belki de beni vurur.

Shawn bize daha bir sürü boktan hikâye anlattı, yani müstakbel kayınpederimi hafife almamalıyım.

Adamla tanışmak için harika bir yol, orası kesin.

"Ona nişan almayı bırak!" Rose korku dolu gözlerini bana dikerek bağılıyor. "Sadece git Conor. Lütfen, sadece git. O burada değil. Nerede olduğunu bilmiyorum-" Derek tarafından sözü kesiliyor, onu geri itiyor, sonra da kapıyı yüzüme çarpıyor.

Arkamı dönüp arabaya doğru yöneldiğimde Cody, "Delinin teki," diyor. "İyi ki Nico burada değil. Sana silah doğrulttuğunu görse onu ikiye bölerdi."

Hiç öğrenmemesi daha iyi.

YİRMİ ALTI

Vee

"KENDİNİ HASTA EDECEKSİN, VEE," diye azarlıyor Abby, başucu dolabındaki dokunulmamış tostlara bakarak. "Yemek yemen gerek."

"Aç değilim," diyorum, ağladığım gözyaşları okyanusu yüzünden sesim titriyor.

"Şükürler olsun," diye nefes alıyor, saçlarını omzunun üzerinden savuruyor, gözlerinden rahatlama fışkırıyor. "Yine konuşuyorsun. Ödümü koparmıştın, biliyor musun? Dün gecedен beri üç kelime bile etmedin!"

Çiğerlerimdeki havayı dışarı atarak ellerimle yüzümü kapatıyorum. "Özür dilerim, I..."

Hiçbir şey hatırlamıyorum ama düşüncelerimin hızlı akışı Abby'nin yatak odasına sızan gün ışığına bakılırsa saatlerdir kafamda.

Gerçekten doktorumu aramalıyım. Şu anda bana verdiği doz her neyse işe yaramıyor. Birbirinin aynısı düşüncelerden oluşan kısır bir döngü dikkatimi daha önemli bir şeyden uzaklaştırırken, daireler çiziyormuşum gibi hissediyorum.

"En azından bir şeyler iç," diye yalvarıyor, yatakta yanıma tüneyerek. "Hadi ama, sadece bir bardak su. Buraya geldiğinden beri ne bir şey yedin ne de bir şey içtin."

Doğruluyorum, yorgan aşağı kayıyor ve tenime yapışmış buruşuk bir tişört ortaya çıkıyor. Dün giydiğimin aynısı... Muhtemelen duş almalıyım. Uykusuzluktan, gözyaşlarımdan ve düşünmekle, babamın Hayes hakkında söylediği her kelimeyi hatırlamakla, tüm çocukluğumu analiz etmekle, ipucu aramakla ve hiçbir şey bulamamakla geçirdiğim sayısız saatten arınmalıyım.

Abby'lere nasıl gittiğimi hatırlamıyorum. Evden nasıl ayrıldığımı bile hatırlamıyorum. Babam beni kovaladı mı? Rebecca kovaladı mı? Rose ben çıkarken bir şey söyledi mi?

Zihnim darmadağındı. Tam bir kaos, aynı cümle kafamın içinde tekrar tekrar dönüp duruyordu.

O senin kardeşin.

Abby'nin evinde olduğumu fark edecek kadar sakinleştiğim gece yarısına kadar anlık görüntüler, küçük geri dönüşler var ama somut bir şey yok. Ondan önce, çoğunlukla

Yaklaşan kıyamet duygusuyla iç içe geçmiş bir boşluk.

Buraya arabayla geldim.

En azından ben öyle sanıyorum. Direksiyona geçmemeliydim ama bunu yaptığımı hatırlamıyorum, şoka girmiştım.

Bunu tarif etmenin en iyi yolu bu. Derin bir şok hali.

İnkâr da var.

Çok fazla inkâr.

Sabahın erken saatlerine kadar bir hikayeyi bir araya getirmeye başlamadım. Dün gece babama sormam gereken soruları cevaplıyordum. Belki de sordum ama hatırlamıyorum.

Yavaş ama emin adımlarla, Conor kardeşimse Monica Hayes'in de annem olması gerektiğini fark ettim. Akraba olmamız için babama çok benziyorum.

Bu kısım mantıklı olsa da, başka hiçbir şey mantıklı değil. Ne zaman olayların inandırıcı bir zaman çizelgesini bir araya getirmeye çalışsam, bir saniye önce emin olduğum şeyler bir sonraki saniyede devriliyor.

Yani babamın bir ilişkisi vardı. Tamam, bu makul. Onun gibi mavi yakalı bir adamın Monica Hayes gibi bir kadını kaçırmaması daha az, ama sonra tekrar... Conor ve bana bak.

Aynı şey, sadece tersine çevrilmiş.

Mantıklı, sabah beş gibi karar verdim.

Babamın Newport'un en güçlü kadınıyla bir ilişkisi vardı. Ve o benim annem.

Ne kadar benzediğimizi düşündüğümde yine *akla* yatkın geliyor. Gri gözler, benzer saç rengi.

Peki ya hamilelik? Monica nasıl olur da kimse fark etmeden hamile olarak ortalıkta dolaşır? Dokuz aylığına ayrıldı mı? Skandaldan kaçınmak için bir yere saklandı, sonra benden vazgeçince geri mi döndü?

Neden benden vazgeçti? Babamı sevmiyor muydu? Sadece bir gecelik bir şey miydi? Bir gecedten sonra hamile kalma ihtimali nedir? Bahse girerim oldukça düşüktür ve bu yüzden bu makul fikrin temelleri batan bir şehrin altında inşa edilmiş gibi görünüyor.

Belki de gerçekten bir süreliğine ortadan kaybolmuştur.

İmkansız olana kadar hamileliğini saklamış olabilir, bu da ne demek? Beş ya da altı ay mı? Sonra üç ya da dört aylığına gitti, doğum yaptı ve geri geldi. Seçkinler böyle şeyleri gizlice yapmanın bir yolunu bulurlar. Rehabilitasyon, Uganda'da hayır işleri, stresli olduğu için uzun bir tatil.

Yedi oğluyla makul.

Hayes'in her zaman parası vardı, bu yüzden Monica'yı birkaç aylığına uzaklara göndermek sorun olmazdı.

Ama neden benden vazgeçsin ki? Yedi oğlu var. Çocuklara bayılır ve Conor hep bir kızı olsun istediğini söylerdi.

Temeller yine çatırdıyor.

Ama... belki de Robert beni tutarsa boşanmakla tehdit etti. Ya da belki de beni istemedi ve doğar doğmaz babama verdi?

Neden en başta Robert'ı aldatsın ki? Her yeni soru yeni sorular doğuruyor.

Ağabeyleri bunu biliyor mu? Bu sırrı babam kadar kalplerine yakın mı tutuyorlar?

Şüpheliyim.

Öğrendiğim kadarıyla, aile odaklılar. Birbirlerine çok yakınlar. Kız kardeşleri olduğumu bilselerdi, Conor'ın benimle çıkmasına engel olurlardı, değil mi?

Aklıma girip ilgi istediği anda midem bulanıyor. Şimdiye kadar endişelenmiştir. Eminim öyledir, her zaman endişelenir ve saat neredeyse öğleden sonra altı oldu. Telefonum bütün gün kapalıydı. Rose piyano dersine beşte başlamalıydı.

Rose.

Tanrım, babam ve Becca'nın ona attığı her şeyle başa çıkması için onu orada yalnız bıraktım. Muhtemelen onu yatak odamıza kilitleyip telefonunu almışlardır.

"Vee, beni korkutuyorsun bebeğim. Neredeyse on sekiz saat oldu ve sen üç cümle söyledin. Baban her saat başı arayıp seni kontrol ediyor."

"Burada olduğumu biliyor mu?"

Abby kaşlarını çatı. "Tabii ki biliyor. Seni o bıraktı."

Gözlerim kısıldı. Arabayı kendim kullandığıma yemin edebilirim. "Bunu hatırlamıyorum." "Evet, biliyorum. Seni buraya getirdiğinde la-la diyarındaydın." "Ne dedi?"

"Düşünmek için evden uzakta biraz zamana ihtiyacın olduğunu söyledi. Ne oldu böyle?"

Başımı sallıyorum, gözlerime taze yaşlar doluyor. O benim *kardeşim*...

Üvey kardeşiz ama bu pek bir şeyi değiştirmez. Annemiz aynı. Biz...

Tanrım, öpüştük. Birçok kez. Hayatımın en güzel öpücükleriydi. Hepsi. Kısa öpücükler, sahilde uzun öpüşme seansları, yatıştırmak ve duyguları göstermek için olanlar ve yangın çıkarmak için tasarlanmış olanlar.

Seviştik.

Tanrım... *Seviştik*. Bir kere değil. İki kere değil. Çok fazla.

Ve her seferinde daha fazlasını istedim. Ona, yakınlığına, dokunuşlarına, o gerçekliği değiştiren orgazmlara daha çok ihtiyacım vardı.

Aşık olmuştuk. Derin ve hızlı. Güçlü, *çok* güçlü, karşı konulmaz, gerçek... hastalıklı, ahlaksız bir aşk.

Kardeşimle yattım.

Kardeşıme *aşığım*.

"Conor'la ilişkimiz bitti," diyorum, kelimeler feryat figan dökülüyor.

Ondan ayrılmam gerektiğini biliyorum. Devam edemeyeceğimizi, birlikte olma fikrimizin bile kesinlikle yanlış olduğunu biliyorum, ama... kalbim farklı biliyor. Farklı hissediyor. Mantıklı değil ve gitmesine izin vermeyi reddediyor.

"Ne?" Abby şaşkınlıktan yüzünü buruşturdu. "Neden? Ne oldu?"

Seni incitti mi? Seni aldattı mı? O piçi öldüreceğim!"

"Aldatmadı. Bana zarar vermedi-"

"O zaman neden ondan ayrılıyorsun? Kahretsin, Vee, eğer bana bir daha bunun parayla ilgili olduğunu söylersen, kafayı yerim."

Bardağı ondan alıyorum, zihnimde başka bir kargaşa başlıyor.

Ona ne öğrendiğimi söyleyeyim mi? Babamın benim dünyamı yıktığı gibi ben de onun dünyasını yıkayım mı?

Hayes'ler filmlere layık bir aile. Yakın, sıkı, her zaman birbirlerinin yanında, sevgi dolu ve şefkatli.

Bunu yok edecek cesaretim var mı? Çünkü Conor'a onun kız kardeşi olduğumu söylemek onları sonsuza dek değiştirecek bir olaylar zincirini ortaya çıkaracak... ve bunun *bize* en ufak bir faydası olmayacak.

Hiçbir faydası olmayacak. Aklımı kurcalayan sorulara verilecek tek bir cevap bile gerçekleri değiştirmeyecek. Gerçek bizi özgür kılmayacak. Conor'ı sevmeyi kabul edilebilir kılmayacak. Onu sevmek istediğim şekilde değil.

Hiçbir şey akraba olduğumuz gerçeğini değiştirmeyecek.

Monica belli ki beni istememiş. Kendince sebepleri olmalı ve bu beni ne kadar istenmeyen biri gibi hissettirse de, acım Conor'ın hayatına bomba koymak için yeterli değil.

Ona ait olmamam ve ailesinin bir parçası olarak istenmemem, ailesini yerle bir etmem gerektiği anlamına gelmiyor. Onu bilerek bu kadar acıya sebep olmayacak kadar çok seviyorum.

İşte bu yüzden bir yalana ihtiyacım var.

Onu uzaklaştıracak kadar güçlü.

YİRMİ YEDİ

Conor

DÖRT SAAT, sayısız telefon görüşmesi ve şehirde anlamsızca dolaştıktan sonra nihayet Colt karavan parkından ayrıldığından beri umutsuzca aradığım adresi buluyorum.

Abby St Clair, Vee'nin en iyi arkadaşı.

Cody ve Colt tüm arkadaşlarımızı alarına geçirip herkesten Abby'nin izini sürmelerini isterken, ben de taş üstünde taş bırakmadım. *Well'e*, çalıştığı gazete bayiiine, sahile, oyun salonlarına ve bahsettiği diğer her yere gittik.

Ama onu hiçbir yerde bulamadık.

Göğsüm o kadar sıkışıyor ki beni boğabilir. Bir şeylerin çok yanlış gittiğini biliyorum. Babasının bana olan nefreti mi Vee'yi uzaklaştırdı yoksa tamamen başka bir şey mi, benimle olması gerekirken yalnız. Olanlarla kollarım etrafında olmadan başa çıkmaya çalışıyor ve bu onu kesmeyecek. Asla.

Conor arabayı Abby'nin apartmanının önüne çekerken ayağım gergin bir şekilde titriyor. Bu sokağı biliyorum. İki yıl önce tüm Hayes kardeşler Cassidy'nin eşyalarını onun dairesinden taşıırken buradaydım.

Abby sokağın daha aşağısında oturuyor ama bina neredeyse aynı. Dışı da içi de. Koridordaki aynı koyu kırmızı, ucuz halı, iki yandaki aynı numaralı kapılar ve hatta aynı tavan ışıkları, onlarca yıldır boyanmamış kirli duvarları vurgulayan çirkin sarı bir parıltı yayıyor.

Havladığım *araba* sırasındaki *bekleyişe* rağmen, sekiz numaranın çok fazla tutkalla yapıştırıldığı kapıda durduğumda kardeşlerim üç adımlık güvenli bir mesafe bırakarak beni takip ediyor.

Uzuvlarımdaki gerginliği silkeleyerek çelişkili duygularımı şimdilik bir kenara itiyorum. Havada bir değişiklik var. Yoğun bir tehlike hissi tenimi karıncalandırıyor ve kalbimin ritmini hızlandırıyor.

Sadece onu görmek istiyorum.

Onun iyi olup olmadığını, *bizim iyi olup olmadığımızı* kontrol etmek. Onu odama kilitlemek ve bütün gece kucağımda tutmak istiyorum ama midemi boğan sinirler bunun gerçekleşmeyebileceğine işaret ediyor.

Kapı üç kez vurulduktan sonra açılıyor ve aşağı yukarı benim yaşlarımda bir kız beliriyor, kollarını göğsünde kavuşturmuş, sarı saçları omuzlarında dalgalanıyor.

"Conor Hayes," diye mırıldanıyor, bana bakarak. "Vay, vay... bu zevki neye borçluyum?"

"Vee'yi arıyorum. O burada mı?"

Kaşlarını kaldırdı, belli ki şaşırmişti. "Hayır, neden? Ne oldu? Kavga mı ettiniz?"

"Hiçbir şey olmadı. Biz iyiyiz ama onu bulamıyorum. Evde değil ve telefonu da kapalı. Nerede olabileceğine dair bir fikriniz var mı?"

Sözleri samimi gelse de endişesiz bir omuz silkme onu ele veriyor. "Eğer evde, işte ya da burada değilse, seninle birliktedir, bu yüzden nerede olabileceğine dair hiçbir fikrim yok."

Çok rahat.

Bu konuda fazla rahat davranıyor. En iyi arkadaşım ortadan kaybolsaydı daha çok endişelenirdim. Daha derine iner, daha fazla soru sorardım ama Abby verdiği cevabın merakımı gidermesi gerektiğine inanıyormuş gibi orada duruyor.

"Onunla konuşmam gerek," diyorum, öne doğru adım atarak.

O da öyle yapıyor, kapıya barikat kurmaya çalışıyor. "Sana ne diyeceğimi bilmiyorum," diye feveran ediyor, her kelimeyi vurgulayarak, "...ama o burada değil."

"Bunu söylemeye devam edebilirsin ya da ikimize de zaman kazandırıp beni içeri alabilirsin."

Vücudunu girişe siper ederken duruşu sertleşiyor ve iki elini kapının pervazına dayıyor. "Seninle konuşmak istemiyor, tamam mı? O iyi ama biraz yalnız kalmaya ihtiyacı var."

"Abby, tanışma fırsatımız olmadı, bu yüzden sana kısa bir özet geçeceğim. Genelde pislik biri değilimdir ama burada aklımı kaybediyorum, bu yüzden özür dilerim." Belini kavıyorum ve dirsekleri bükülecek kadar sert bir şekilde onu geriye iterek çerçeveyi bırakmaya zorluyorum. Yine de canını yakacak kadar sert değil. "Benimle kazanamazsın," diyorum beni geri ittiğinde. "Kıpırdanmayı kes. Onunla konuşana kadar gitmiyorum."

"Bundan sonrasını ben hallederim." Colt içeri giriyor ve Abby'yi kolundan tutuyor. "Onlar konuşurken biz dışarıda bekleyeceğiz, tatlım. Bana kendin hakkında her şeyi anlatabilirsin."

"İsmi A ile başlayan kızlarla ne alıp veremediğin var senin?" Colt Abby'yi koridora sürüklediğinde Cody düşüncelere daliyor.

"Beni hırpalamayı kes!" diye sızlanıyor, sonra omzunun üzerinden bakıyor. "Özür dilerim bebeğim!" diye bağıyor, tüm binanın duyabileceği kadar yüksek bir sesle. "Onları durduramadım!"

Colt'a karşı mücadele etmiyor, gözleri parlıyor, Colt bir kolunu ona dolayıp onu yanına yaklaştırdığında dudakları yumuşak bir solukta dağılıyor.

"Burada bekleyeceğiz," diyor Cody, ben küçük alana doğru adım attığımda kapıyı kapatmak için uzanıyor.

Çok küçük. Buraların ne kadar küçük olduğunu unutmuşum, mutfaktan bozma bir yaşam alanı ve iki yanında iki kapıdan başka bir şey yok. Bir yatak odası ve bir banyo.

Colt'un bize adresi veren arkadaşına göre Abby ailesiyle birlikte yaşıyor. Nasıl idare ediyorlar anlamıyorum. Benim yatak odam bu daireden daha büyük.

Cassidy'nin dairesinde banyo sağda, yatak odası soldaydı. Vee'yi bulacağımı düşündüğüm yere doğru bir adım atıyorum ve ilk o çıkınca duruyorum.

Midem havuzdaki kurşun ağırlıktan daha hızlı düşüyor. Ağlıyordu. Gözlerindeki küçük kırmızı damarlara bakılırsa çok ağlamış. Rimel izleri yanaklarına bulaşmış, saçları karmakarışık ve dağınık.

"Kahretsin," diye nefes alıyorum, ciğerlerimin kapasitesi azalıyor. "Ne oldu bebeğim?" Gözyaşlarına dayanamıyorum. Bu kadar savunmasız ve *yalnız* olduğu düşüncesi ensemdeki ince tüyleri diken diken ediyor. "Neden ağlıyordun? Neden gelip seni almam için beni aramadın?"

Acınası bir şekilde burnunu çekiyor, elini uzatırken alt dudağını dişlerinin arasına alıyor ve sessizce beni uzakta tutuyor. "Gitmelisin."

"Ne? Hiçbir yere gitmiyorum." Bir adım daha yaklaşp onu tutmak için uzanıyorum ama sendeleyerek geri çekiliyor ve başını sallıyor.

"Lütfen Conor. Gitmen gerek."

Hiçbir şekilde gitmiyorum. Bir adım daha atıyorum ve o da aynı tepkiyi veriyor.

Benden uzaklaşıyor... Siktir.

Bana tokat atabilirdi ve bu, ona dokunmama izin vermemesi kadar acıtmazdı. "Dur," diye yalvarıyorum, ellerim soğuyor, sırtım dikleşiyor. "Kahretsin, bebeğim... *dur*. Benden bir adım daha uzaklaşırsan aklımı kaçıracağım. Sadece *dur*, tamam mı? Konuş benimle. Bana sorunun ne olduğunu söyle."

Koluyla burnunu siliyor, başını kaldırıp gözlerimle buluştuğunda neredeyse gözyaşlarına boğuluyordu. "Bitti."

Kulaklarım tiz bir çınlamayla doluyor. "Ne? Ne demek istiyorsun? *Bitmedi*."

"Bitti," diyor daha yüksek sesle, kayıp bir köpek yavrusu gibi titreyerek. Gözlerinde yeni yaşlar parıltıyor, bu manzara midemi bulandırıyor. "Seninle birlikte olamam."

"İlişkımız bitmedi, Vee. İmkânı yok. Her ne olduysa, baban ne dediyse, umurumda değil. İlişkımız bitmedi. Sen benimsin ve bana sorunun ne olduğunu söylemeden, düzeltmeye çalışmadan bunu bir kenara atamazsın."

"Düzeltilemez," diye fısıldıyor. "Lütfen... git, tamam mı? Seni burada istemiyorum.

Seninle birlikte olmak istemiyorum."

"Öyle söyleme," diye çıkışıyorum. "Bana yalan söyleme. Bana ne olduğunu anlat!" Öyle demek istemediğini biliyorum ama yine de beni uzaklaştırmaya bu kadar kararlı olması canımı acıtıyor. "Beni seviyorsun. Benimle mutlusun."

"Seni sevdiğimi hiç söylemedim.

Sevmiyorum." "Saçmalık."

"Bu saçmalık değil!" diye tersliyor, gözyaşlarını siliyor. "Sana asla yürütemeyeceğimizi söylemişim! Sana çok farklı olduğumuzu söylemişim Conor."

"Tanrım, yine mi para meselesi? İnanılmazsın, Vee. Benden ne yapmamı istiyorsun? Hayır kurumuna mı bağışlayayım? Yakayım mı? Bu seni daha iyi hissettirecek mi? O zaman daha mı mutlu olacaksın?"

Başını kaldırıp baktığında solgun yanaklarından aşağı minik nehirler dökülüyor, gözlerindeki sıkıntının tadını alabiliyorum.

"Aldattım. Babama bizden bahsettim. Mutlu olmadı. Uzun sürmeyeceğini söyledi, ben de sakinleşmek için bir şeyler içmeye çıktım," diye mırıldanıyor, kelimeler dudaklarından ışık hızıyla dökülüyor, her biri bir öncekinden biraz daha fazla kırılıyor. "Orada bir adam vardı ve... bana kendimi... *normal* hissettirdi. Sanki oraya aitmişim gibi. Arabam ya da nereden geldiğim hakkında endişelenmedim ve..." Dudaklarının arasından keskin bir hava akımı geçiriyor. "Beni tuvalette becerdi."

Sayıkladığı süre boyunca çatlamış dudaklarının hareketini izliyorum ve dün gecedan beri ne kadar ağladığını merak ediyorum. Dudaklarını kaç kez çiğnedi de bu kadar yara oldu?

Konuştugu kelimeleri yüksek sesle ve net bir şekilde duyuyorum. Her bir boktan kelimeyi.

Biriyle tanışmış. Beş parasız olduğu için ondan hoşlanıyor. Aynı sebepten onu becerdi.

"Beni kimin için tutuyorsun?" Sessiz kaldığında soruyorum.

Aramızdaki mesafeyi kapatarak geri çekilmesini bekliyorum ama bu sefer çekilmiyor. Tabii ki çekilmiyor. Kazandığını sanıyor. Öfkeleneneğimi, çılgılık atacağımı ve hışımla uzaklaşacağımı sanıyor.

"Beni ne kadar tanıdığını gösteriyor," diye ekliyorum yüzünü ellerimin arasına alarak. "Az önce ağzından çıkan hiçbir şeye inanmıyorum, Küçük Arı. Tek bir kelimesine bile. Beni kendinden uzaklaştırıyorsun. Nedenini bilmiyorum ama yaptığın şey bu." Onu kendime çekiyorum, başının üstünü öperken kollarımla sarıyorum. "Aldatmadın."

O da bana sarılıyor. Hareketsiz, soğukkanlılığını koruyor, söylediklerinde ciddi olduğunu bana göstermek için vücudunu kandırmaya çalışıyor ama başaramıyor.

Bana doğru sarkıtığında vücudu onu sırtından bıçaklıyor. Zar zor, sadece birazcık, ama yapıyor.

Jestler kelimelerden daha yüksek sesle konuşur.

"Ne olduğunu bilmiyorum bebeğim. Neden üzgünsün ya da neden yalan söylüyorsun bilmiyorum ama biraz yalnız kalmaya ihtiyacın olduğunu biliyorum." Onu itiyorum, tüm içgüdülerim bir sonraki söyleyeceğim şeye karşı isyan ediyor. İstemiyorum ama ya öyle olacak ya da

Hazır olmadığı belliyken onu konuşturmak. "Sana düşünmen için zaman vereceğim. Bana gerçeği söylemeye hazır olduğunda bekliyor olacağım." Alnından öpüyorum, parmaklarımı çenesinin altında kıvırıyorum. "Seni seviyorum. Bunu değiştirecek hiçbir şey söyleyemezsin."

Daha fazla gözyaşı akıyor, ama odanın ön kapısına doğru geçmeme engel olmuyor. Ben çıkarken de tek kelime etmedi.

Umarım en büyük hatayı yapmamışımdır.

YİRMİ SEKİZ

Conor

BİR GÜN GEÇİYOR. Fazla uyuyamıyorum ama yine de sabah kalkıyorum.

Elimi yüzümü yıkıyorum, giyiniyorum ve kahvaltı ediyorum, Vee'yle aramızda olanları abartmamak için mücadele ediyorum.

Sadece zamana ihtiyacı var. Ona bunu verebilirim. Onu görmeden, dokunmadan ya da öpmeden ne kadar dayanabilirim bilmiyorum ama ona zaman tanıyabilirim çünkü şu anda ihtiyacı olan şey bu.

Cody ve Colt ya düşünceli davranıp beni rahat bırakıyorlar ya da yanlış bir şey söylerlerse öfkeleneyeceğimden korkuyorlar. Konuşmaya başlayan ilk kişi Mia oluyor. Üçüncü kahvemi içerken kahvaltı barında bana katıldı.

"Cody bana olanları anlattı. Planın nedir?"

Küçük elini omzuma koyuyor, bu jest beni yatıştırmak ya da güven vermek için tasarlanmış. Ne yazık ki tam tersini yapıyor. Küçük avucunun ağırlığı ve gözlerindeki endişe bana Vivienne'in söylediklerini hatırlatıyor.

Fincanımı iki elimle kavırıyor, Mia'nın sorusuyla yüzeye çıkan duyguların molotof kokteyliyi yönlendiriyorum. Sabahtan beri kendi kendimle boğuşuyorum, kışımı bu taburede dikili kalmaya zorluyorum, yoksa hışımınla çıkıp Abby'lere gider ve Vivienne'e benimle konuşması için *yalvarırdım*.

Bu seçenek geçerli. Bunu göz ardı etmedim ama onu ne kadar görmek istesem de biliyorum ki...

"Bazı şeylerin üstesinden gelmek için birkaç güne ihtiyacı var." Bunu bilmek ve o birkaç günü benden uzak geçirmesine izin vermek iki farklı şey. "Zihni standart bir zihin değil. Bazen o kadar bunalıyor ki, kaostan içinden tek bir mantıklı düşünce bile çıkaramıyor. Eminim kendi kendine konuştuğunu fark etmişsinizdir. Sadece sakinleşmek için zamana ihtiyacı var."

Mia başını sallayarak omzumu biraz daha sıkıyor. "Rose bana DEHB olduğunu söyledi. Neden zamana ihtiyacı olduğunu biliyor musun? Sana sorununun ne olduğunu söyledi mi?"

"Yalan söylemeyi denedi," diye alay ediyorum, barda tanıştığı adam hakkında söylediği saçmalıkları hatırlayarak.

O gerçek değil. Şöyle biri yok ama onun derisini canlı canlı yüzüp içimde tahribat yaratma ihtiyaı çok gerçek.

"Babası ailemizi sevmiyor ve..." Yüzümü ellerimin arasına saklayarak inliyorum. "Vee'den ona bizden bahsetmesini isteyip durdum. Sır olmak berbat bir Şey ama babasının beni sevip sevmediğini sorgulatacak bir yol bulacağını bilseydim çenemi kapalı tutardım."

Dinlediğini göstermek istercesine omzumu bir kez daha sıkıyor, sonra tek kelime etmeden bırakıyor ve mutfağa geçip bir fincan kahve pişiriyor.

"Tavsiyen yok mu?" Ayaklarımın altındaki zemin kayarken soruyorum. Mia her zaman insanları nasıl rahatlatacağını bilir ama Şu anda ne diyeceğini bilemiyor. "Baban Nico'yu onaylamasaydı sen ne yapardın?"

Jimmy'nin, kızının kardeşimle çıkmasını hiç sorun etmemesine şaşırdım. Aralarındaki on yıllık yaş farkından başlayıp Nico ve Jimmy'nin, Nico Mia'yla tanışmadan çok önce arkadaş oldukları gerçeğine kadar, adamın ilişkilerinde yanlış bulabileceği bir sürü Şey var.

Elini buzdolabının kulpuna dayayarak duraksıyor, düşünürken sessizleşiyor. "Cevabımın sana yardımcı olacağını sanmıyorum."

"Dene bakalım."

"Bavulumu toplayıp buraya taşınırdım," diye itiraf ediyor, dudaklarında küçük bir gülümseme beliriyor. "Bu benim hayatım Conor. Babamı ne kadar sevsen de, ne yapıp ne yapamayacağımı dikte etmesine asla izin vermem."

Evet, haklı. Cevabı bana hiç yardımcı olmadı. Aksine, kendimi daha kötü hissetmeme neden oluyor. Vee için onun benim için olduğu kadar önemli olmadığımı kanıtlıyor.

Vivienne'in söylediklerine ve tanıştığımızdan beri kaydettiği ilerlemeye rağmen, farklı olduğumuzu iddia ettiği için beni terk edeceğini düşündüğüm anlar oluyor.

Nico mutfağa girmeden önce tek uyarımız merdivenden gelen yüksek sesli gmbrtler oluyor. Doğruca ona doğru gidiyor ve sadece beş dakika önce gitmiş olmasına rağmen kafasına bir öpücük konduruyor. Saat daha sabahın onu, yani güne seksle başlamış olmalılar, ama bir odaya girip de Mia'yı öpmeden duramıyor.

"İyi misin?" diye soruyor bana, kahvaltı barında karşıma otururken gri tişörtünü düzeltiyor. "Sen nasılsın?"

fkem daha da alevleniyor.

"Sanırım herkes Vee'nin beni terk etmeye çalıştığını biliyor..." Gözlerimi kırpıştırarak kapatıyorum ve şakaklarıma masaj yapıyorum. "Cody ve Colt övünmek için Hayes çapında bir konferans mı düzenlediler?"

Bu adil değil. Olmadığını biliyorum ama duygularımın karmaşası *adil* olduğu anlamına geliyor. hiç önemi yok.

"Senin için endişeleniyorlar," dedi Nico. "Hepimiz endişeleniyoruz. Cody ve Colt doğru kızı bulmanın nasıl bir his olduğunu bilmiyor ama ben biliyorum. Theo, Logan ve Shawn da öyle, yani yardıma ihtiyacın olursa en iyi seçeneğin biziz. Yine de söylemeliyim ki. Bununla başa çıkma şeklinle gurur duyuyorum."

Gözlerim ona kayıyor, doğru duyup duymadığımdan emin değilim. Nico böyle fikirleri dile getirecek adam değil. O daha çok gösterip söylemeyen bir tip, gerçek kelimeleri söylemektense gurur duyduğunu göstermeye daha yatkın.

"Gururlu," diye yineliyorum, başımı sallayarak. "Neden gurur duyuyorsun? Vivienne boktan bir dönemden geçiyor ve ben onu öylece bıraktım."

"Herkesin düşünmek için zamana ihtiyacı vardır Conor. Sana aldattığını söylediğini düşünürsek, bir hevesle çıkıp gerçekten yalnız kalmaya ihtiyacı olduğunu söyleyeceğim."

"Aldatmadı."

Adına pek yakışmayan bir gülümseme dudaklarını büktü. "Bu kadar emin olduğunu duyduğuma sevindim."

"Bunu beni uzaklaştırmak için uydurdu."

"Bu da her ne yaşıyorsa kolay olmadığı anlamına geliyor. Ona alan açman için seni incitecek kadar çaresizdi Conor. Geri adım atarak doğru olanı yaptın."

"Mia ve sen olsaydınız kışının üstüne oturup bekler miydiniz?"

Çenesi sıkıca kenetlendi. Gözlerindeki tüm destek kayboldu. Doğru siniri vurmuştum.

Nico'nun öylece oturup Mia'nın sorunlarını çözmesini beklemesine imkân yoktu. Kardeşlerimin hiçbiri yapmaz. Belki Shawn, gerçi Jack'in kafası kopmuş tavuk gibi etrafta koştuğunu, ne zaman tartışsalar özür dilemeye çalıştığını hayal ediyorum. Shawn çok inatçı.

Theo, Logan, Nico... onlar takılmazdı. Theo hepimizi bir araya toplar ve sekiz on içkiyle kendini uyuştururdu. Bütün gece sızlanıp dururdu ama sabah olduğunda Thalia'ya yapışırdı, ta ki Thalia'nın onunla işleri yoluna koymaktan başka çaresi kalmayana kadar.

Logan, Cassidy'nin kendisinden uzaklaşmasına neredeyse hiç izin vermiyor, her zaman yakın, boşluk ya da mesafe yok. Cassidy de aynı olduğu için bu kadar iyi işliyor. Kurdukları birbirine bağımlı küçük ekosistemi seviyor. *Eğer* tartışılırsa -ki Logan tek bir tartışmadan bile bahsetmediğine göre bu büyük bir olasılık- bu ciddi olamaz. Benim yerimde olsaydı, Vee'nin dairesinin etrafında dönüp tırmanacak bir pencere ya da balkon arayacağını hayal edebiliyorum.

Ve Nico. Nico metaforik silahlarla gelirdi. Mia zerre kadar üzgün ya da rahatsız olsa kapıyı kırardı. Konu Mia olunca pek de mantıklı davranmıyor.

Belki davranışları sağlıklı değildir. Belki de sorunları çözmenin yolu bu değil, ama burada oturup bir mucize beklemek beni güçsüz hissettiriyor.

"Ben yapmazdım," diye itiraf ediyor. "Ve muhtemelen bu yüzden Mia'yla aramı düzeltmem senin Vivienne'le aranı düzeltmenden daha uzun sürdü. Boşlukta yanlış bir şey yok Conor ve onun zihni benimkinden ya da seninkinden farklı çalıştığı için, ona düşünmesi ve düşüncelerini hizalaması için alan tanımak şu anda yapabileceğin en iyi şey." Bir fincan taze kahveyi kahvaltı tezgâhına doğru kaydırıyor. "O seni seviyor. Geri gelecektir."

"DEHB'yi de biliyorsun, değil mi?"

Başını sallıyor, yumruklarını sıkıyor. "Bu bir sır mıydı, yoksa sadece lanet bir kavga başlatmaya mı çalışıyorsun? Biraz stres atmak ister misin? Aşağı in ve çalış."

Nico'yu kızdırmaktan iyidir. İyi durumdayım ama bir sağ kroşeyle bayılırım.

Üç saat sonra kaslarım yanıyor, başım dönüyor ve tişörtüm terden sıırıslıklam oluyor. Bitkinim, sistemim çökmeye hazır ama zihnim durmuyor.

Ayaklarımı porselen merdivenlerden yukarı sürükleyemeyecek kadar bitkin olabilirim ama zihnim yüksek alarm modunda. Milyonlarca düşünce dikkat çekmek için savaşıyor ve beni arabama atlayıp Abby'lere gitmeye çağırıyor.

Bunun yerine hızlı bir duş alıp yatağa uzanıyorum, kulağımda kulaklıklar ve ayarın izin verdiği kadar yüksek sesle Nirvana. Orada ne kadar kaldığımı bilmiyorum, uzaklara bakıyordum ki Cody kafasını içeri soktu, kaşları çatılmıştı.

"Ne?" Kulaklığımı kaptırıp bağıyorum. "Ne istiyorsun, Cody?"

"On beş dakika içinde gidiyoruz. Bütün gün yatakta kalıp kendine acımayı tercih ettiğini biliyorum ama bizimle geliyorsun."

"Nereye gidiyoruz?"

Burnundan aşağı bıkkın bir hava üflüyor. "Büyükannenin doğum günü partisi bir şey çağırıyor mu?"

Hay sikeyim. Tamamen unutmuşum.

Midem iki büklüm oldu çünkü bugün Vee'yi de yanımda getirmem gerekiyordu. Onu ailemle, büyükannemle, büyükbabamla, Shawn'la, Jack'le tanıştıracaktım.

Sanırım artık böyle bir şey olmayacak.

"Onlara hasta olduğumu söyleyemez misin?"

"Hasta değilsin Conor. Eğer gelmezsen annemin bir saat içinde elinde tavuk çorbasıyla burada olacağını ikimiz de biliyoruz." Kapıyı biraz daha açıp çerçeveye yaslandı. "Biliyorsun... Eğer Vee'nin babasıyla bizimkiler arasında bir sorun varsa, muhtemelen bunu biliyordur, değil mi? Ona birkaç soru sorabilir, neler olduğunu öğrenebilirsin. Belki bilersen, nasıl düzelteceğini de bilirsin."

İşte bu geri çeviremeyeceğim bir fikir.

Kardeşlerin olması güzel. Düzenli olarak canımı sıkıyorlar ama durum gerektirdiğinde öne çıkıyorlar.

Derin bir iniltiyle bacaklarımı yatağın kenarına sürüklüyorum ve ayağa kalkıyorum. "Her şeye rağmen tamamen işe yaramaz değilsin."

Yanından geçerken omzuma vuruyor. "Bunu unutma. Ben de aynı desteği bekliyorum kardeşim. Er ya da geç senin yerinde olacağıma dair bir his var içimde."

"Ne?" Koridorun yarısında durdum. "Ne demek istiyorsun? Biriyle mi tanıştın? Kimle?"

Colt tam o anda yatak odasından çıkıyor. "Bunu duydum ve Conor'ın her sorusunun altına imzama atıyorum, Cody."

"Kimseyle tanışmadım, sakın ol. Sadece seni Vee'yle görünce diğerleri gibi kapana kısıldığımızda hepimizin yirmi beşimizi geçmeyeceğini fark ettim. Daha fazla zamanımız var sanıyordum ama..." Elini kafama vurarak saçlarımı karıştırdı. Belli bir şekli olduğundan değil ama yine de canımı sıkıyor. "Şu haline bak. Yirmi bir yaşındasın ve dizlerinin üzerine çökmeye hazırsın."

"Ve sen de yakında aynı şeyi yapacağını mı düşünüyorsun?"

"Ne zaman olur bilmiyorum ama bir istisna olduğumu ve yıllarımı bekâr olarak geçireceğimi düşünecek kadar aptal değilim." Omzunun üzerinden Colt'a bakıyor. "Ama sanırım önce sen batacaksın. Anastasia'ya karşı bir şeyler hissediyorsun, değil mi? Bu sadece seks değil."

Kaşları alnının ortasında derin bir on bir çiziyor. "Sadece seks. O iyi biri."

"İki ay boyunca dikkatini çekecek kadar iyi."

Temposunu artırıyor, Cody'yi merdivenlerde geçtikten sonra inanmaz bir bakışla dönüyor. "İkinizin her hafta sonu farklı bir kızı tercih ettiğinizi biliyorum ama onunla yatan tek erkeğin ben olduğumu bilmek hoşuma gidiyor. Onları çorap gibi değiştirmek istemiyorum, özellikle de işe yaradığında. Bu bir ilişki peşinde olduğum anlamına gelmiyor. Ve kesinlikle Anastasia ile değil. En hafif tabirle sinir bozucu biri ama Tanrım, o kız bir vakum gibi sik emiyor."

Oturma odasına girdiğimizde Mia'nın sesi "Çok klas," diye sesleniyor. Kanepede oturuyor, elinde telefon, yanında çantası. "Bir gün kadınlar hakkında böyle konuştuğuna pişman olacaksın."

"Oh, lütfen," diye homurdanıyor Cody, ona doğru yürürken. "Bu kadar masum davranma. Kızların ne hakkında konuştuğunu bilmediğimizi mi sanıyorsun? Kadınların bizim hakkımızda *nasıl* konuştuğunu bilmediğimizi mi sanıyorsun? Neden bir kızın şampiyon gibi sik yaladığını söylemek kötü bir şey de, bir erkeğin açlıktan ölüyormuş gibi am yaladığını söylemek iyi bir şey?"

"Çünkü kulağa çok aşağılayıcı geliyor. Kadınlar bunu söylediğinde iltifat olarak algılanır. Sen söylediğinde, övünme oluyor."

Cody eğilip onun başını öpüyor. "Çok tatlısın. Çağımız eşitlik çağı, Bug. Övünmüyoruz ve aşağılamıyoruz. Bu bir iltifat Mia. Öyle olduğu kesin ama kadınlar iltifatları erkeklerden farklı algılar. Am yalamak ve sakso çekmek eşittir, ama ağzınızın bir erkeği tutarsız hale getirmesindense güzel olduğunuzun söylenmesini tercih edersiniz."

"Haklı," diye ekliyor Colt, kapı çerçevesine yaslanarak. "*Bir profesyonel gibi sakso çekmen güzel görünmenden* daha dürüstçe. Hoşlandığımız her kıza güzel olduğunu söyleriz, Bug."

Dudaklarını büzüyor, yüzündeki ifade bunun mantıklı olduğunu ve hatalı olduğunu bildiğini ele veriyor. Derin bir nefes alıyor ve 1.80 boyuna yükseliyor. Bugün elbise yok. Onun yerine kot pantolon ve bol bir lacivert kazak giymiş. Daha iyi bilmesem, hamilelik göbeğini saklamaya çalıştığını söylerdim.

Ama daha iyi biliyorum.

Mia en az iki yıl daha hamile kalmayacak. Nico üniversiteyi bitirene kadar parti yapmasına izin vermekte kararlı.

Logan'ın Cassidy'yi iki numaralı bebeğe hamile bıraktığını söylediği gece, Nico'nun Mia'yı üst kata sürükleyip orada bir bebek doğuracağını düşünmüştüm. Onu hiç bu kadar kıskanç gördüğümü hatırlamıyorum ama kendini dizginledi ve şimdilik amca olmaktan mutlu.

"Konudan saptık," diyorum Colt'a dönüp bakarak.

"Hayır, sapmadık," diye ısrar ediyor. "Konu falan yok."

Bununla birlikte Nico'nun G Wagon'unun anahtarlarını alıp garaja yöneliyor.

Bence Cody her şeyi yanlış anladı. Colt'u yıllar boyunca pek çok kızla gördüm ve Anastasia'ya diğerlerinden farklı davranmıyor. Doğru kişiyi bulduğunda tamamen değişeceğinden eminim.

Bir gün daha geçti. Muhtemelen hayatımın en uzun günü. Ve sonra bir tane daha. Daha da uzun.

Ve bir tane daha.

Nasıl oluyor da dört gün koca bir ay gibi geliyor?

Belki de uyumadığım, yemek yemediğim ve odamdan çıkmadığım içindir. Belki de hâlâ cevap bulamadığım içindir.

Babama Vivienne'in babasını sordum. Eğer ona inanacak olursam, adamın kim olduğu hakkında hiçbir fikri yok. Derek'i daha önce hiç duymamış.

Bu bana pek yardımcı olmuyor.

Her geçen saat aklımı daha çok kaybediyorum. Vivienne mesaj atmadı ya da aramadı. Onu görmedim ve şimdi her şeyi sorguluyorum.

Başta iyiydim. Ona düşünmesi için zaman vermenin en iyi seçeneğim olduğuna ikna olmuşum ama geri dönmediği süre uzadıkça onu Abby'yle bıraktığım için daha da pişman oluyorum. Rose'u aramayı denedim ama telefonu kapalıydı ve Vee'yi denemek için çok korkaktım.

Yirmi dört saattir odamdan çıkmadım. Telefonum her zaman şarjda, bu yüzden şarjımın bitmesi ve bir aramayı ya da mesajı kaçırma riskim yok.

Dikkatimi dağıtmak için okulda olsaydım belki daha kolay olurdu ama evde sıkışıp kaldım ve düşüncelerimden başka hiçbir şey bana eşlik etmiyor.

Elbette, kardeşlerim aşağıda, beni dinlemeye ya da benimle birkaç bira içmeye hazırlar. Artık dayanamadığım acınası bakışları olmasa içerdim. Endişeliler. Endişelendiklerini biliyorum.

Nico bile.

Taşındığımızdan beri ilk kez bu sabah kapımı çaldı ve kahvaltı için aşağı inmemi istedi. Hayır dedim. On dakika sonra bir kez daha çaldı. Bu kez Mia, kızarmış ekmek üzerine yumurta ve dumanı tüten bir fincan kahve getirmişti.

Kahveyi içtim ama yumurtalar komodinin üzerinde, el değmeden ve kıpırdamadan kızarmış ekmek yatağında duruyordu. Normalde tabağı aşağıya götürürdüm ama yerimden kıpırdamak istemiyorum.

Bu yüzden aynı yerde oturuyor, her otuz saniyede bir telefonumun ekranını kontrol ediyor ve Vee hafta sonuna kadar gelmezse ne yapacağımı merak ediyorum. Bundan daha uzun süre hayatta kalabileceğimi sanmıyorum.

YİRMİ DOKUZ

Vee

Babam ve BECCA eve geldiğimden beri yoluma çıkmıyorlar. Konuşmaya hazır olmadığımı düşünürsek, bu bir lütuf. Hâlâ haberleri sindirmeye, öğrendiklerimi anlamaya çalışıyorum.

Ne zaman ne olduğunu anladığımı düşünsem, yeni sorular ortaya çıkıyor ve bir araya getirdiğim olayların zaman çizelgesini bozuyor. Zihnim allak bullak oldu. Sürekli dörtlüyle koşan düşünceler enerjimi tüketiyor ama ne kadar yorgun olursam olayım uyuyamıyorum.

İşler o kadar hızlı ve keskin bir hal aldı ki acil bir randevu için doktoruma yalvardım.

Bana yine yeni ilaçlar yazdı.

Tam olarak yeni sayılmaz. Birkaç yıl önce Adderall almıştım ama şimdi her sabah uzun süreli salınımlı ve öğleden sonra da kısa süreli salınımlı alıyorum.

Sadece bir gün oldu. Uyum süreci genellikle bir hafta sürer, bu yüzden duygusal labirentte körü körüne gezineceğim birkaç gün daha var.

Tabii dozaj doğruysa ve ayarlama gerekmeyecekse...

Tüm bu kaosu ortasında ya da belki de kaosa rağmen Conor'ı düşünmediğim bir dakika bile yok.

Düşünmemeliyim. Düşünmemem gerektiğini biliyorum. Beni her öpüşünü hatırlamak yanlış. Bana her dokunuşunu hatırlamak daha da kötü. İri, kaslı vücudu yatakta üzerimde gezinirken nasıl görüldüğünü. Beni sevdiğini söylediğinde sesinin nasıl çıktığını.

Yanlış. Hepsi yanlış.

Zihnim bunu bilse de kalbim aynı fikirde değil çünkü Conor'la olan ilişkim tabu gibi *gelmiyor*. Onu öpmek, elini tutmak ya da onun altında çözülmek hiç yanlış gelmedi. Bir kere bile.

Geleceğe Dönüş filminde Lorraine'in Marty'yi öptüğü ve bir şeylerin ters gittiğini hemen anladığı sahneyi düşünüp duruyorum. Conor'la hiç böyle bir şey yaşamadım. Aslında tam tersi. Onu öpmek çok *doğru* geldi.

Öyle değil, ama bu düşünceden kurtulamıyorum.

Rose birkaç kez benimle konuşmaya çalıştı. İlk başta bana sempati duydu. Elimi tuttu ya da ranzama tırmanıp saçlarımı tarayarak monoton bir saat geçirdi.

İyi davranmak işe yaramayınca, taktiğini değiştirip kabalaştı ve Conor'ı arayıp babamın bana söylediklerini ona anlatmam gerektiğini söyledi. Belki yirmi bir yıl önce olanları bir araya getirmeme yardım ederdi.

Ama ne anlamı var ki?

Ona akraba olduğumuzu söylemek hiçbir şeyi değiştirmeyecek. Ne olursa olsun yürütemeyiz. Ailesinin benim varlığımdan haberdar olmama ihtimali varsa, Robert Hayes'in babam olması ve annemin ona hiç söylememesi gibi, ailesini havaya uçurma riskini alabilirim, ama durum böyle değil.

Var olduğumu biliyorlar.

Benden vazgeçmeyi seçtiler, bu da hoş karşılanmadığım anlamına geliyor.

Bu haberi yaymak Conor'ın hayatını mahvedecek... Buna değmez. İyi bir sonuç alma ihtimali yokken onu incitemeyecek kadar çok seviyorum.

Telefonumu elime alıp akşamın geç saatlerinde yatağıma uzandım. Rose burada, telefonunda film izliyor, kulaklıkları takılı.

Conor ve benim fotoğraflarım arasında geziniyorum, sonra da gönderdiği her bir mesajı okuyorum. Bunu son beş gündür yapıyorum. Her birini silmeliydim, kendimi hiç yaşamadığımıza ikna etmeliydim. Asla mutlu olmadığımıza.

Bu kalbim için daha güvenli olurdu ama parmağım ne zaman sil seçeneğinin üzerine gelse, tıklamaya cesaret edemiyorum.

Bu fotoğraflar ondan kalan tek şey. Onları atmayacağım.

Yaptığım bir başka şey de Monica Hayes'in düzenlediği gala ve balolardaki sayısız fotoğrafını bulmak için Google'da arama yapmak.

Birbirimize benziyoruz. Aynı değil ama ilişkimizi anlamlı kılacak kadar benziyoruz. Eşleşen özelliklerimiz değil. Yüz şeklimi babamdan almışım ama Monica benim gözlerime sahip. Daha doğrusu, ben onunkilere sahibim. Gençken saçları benimkiyle aynı renkteydi.

Monica'nın otuzlu yaşlarında çekilmiş bir fotoğrafını buluyorum ve merdivenden inip dolabımdan eski bir ayakkabı kutusu alıyorum. Burada pek bir şey yok, sadece babamın annem olduğunu iddia ettiği kadının birkaç Polaroid resmi var.

Ben de ona benziyorum. Gümüş gözler, karamel saçlar, çiller.

Sanırım yakından bakarsanız herkeste benzerlikler keşfedersiniz, ama resimdeki kadından aldığım aşinalık hissi Monica Hayes'e baktığımda yok.

Kutuyu alıp oturma odasında babama katılıyorum. İkna edici bir hikâye oluşturamıyorum ve tüm dünyayı havaya uçuran kişi o, bu yüzden bana yardım etmesi gerekecek.

Koltuğuna oturmuş, gözlerini televizyona dikmiş. Becca burada değil, Costa Mesa'daki Motel'de gece vardiyasında çalışıyor.

Bu iyi bir şey.

Konuşmamızı dinlemesine ihtiyacım yok.

Becca'yı umursamıyorum. Rose'a karşı çok katı olduğu ve gereğinden fazla çaba göstermediği için onu hiç sevmedim. Rose'un üniversite harcının en azından yarısını ödemek için fazla mesai yapabilir ama buradaki ağır işleri babamla bana bırakıyor.

Babam başını kaldırıyor, beni tepeden tırnağa süzerken gözleri donuklaşıyor. Endişeliydi. Bu hafta odamdan pek çıkmadım. Son beş gündür işe gitmedim ve neredeyse tek bir cümle bile kurmadım ama artık bazı cevaplar almanın zamanı geldi.

"Kim bu kız?" Ona bir resim fırlatıp yüz ifadesini dikkatle izleyerek soruyorum. "Bu resimlerdeki kadın kim?" Masanın üzerine daha fazla resim serpiştiriyorum ama o sessizliğini koruyor, yüzü soğukkanlı. "Belli ki o benim annem değil. Benim annem Monica Hayes, peki bu kadın *kim*?"

Uzun, gergin bir an geçtikten sonra bana bakıyor, gözleri acı ve pişmanlık dolu. "Onu gerçekten seviyorsun, değil mi?"

Dişlerimi sıkıyorum, bir damla daha gözyaşı dökmek için gözlerimi sıkıca kapatıyorum. Her gün ağladım ve tükendim. Çok güçsüzüm. İçimi parçalayan acıdan bıktım. Ne zaman kendimi yemek yemeye zorlasam midemi bulandıran batma hissinden ve Conor'ı özlemekten yoruldum.

"Fark etmez," diye fısıldıyorum, gözlerim hâlâ kapalı.

Ayağa kalktığını duyuyorum ve kollarıyla sırtımı sararak başımı kavırıyor, beni kendisine yaslıyor. "Önemli, Angel. Bu çok önemli." Başımı öpüyor ve beni biraz geriye itiyor. "O umduğun her şey mi?"

Durmasını, konuyu kapatmasını ve Conor'ı ne kadar çok sevdiğimi hatırlatmaktan vazgeçmesini istiyorum ama gözlerindeki bir şey başımı sallamama ve gözyaşlarımı zor tutmama neden oluyor.

"Umduğumdan da fazla. Onu çok özliyorum."

Ağır bir iç çekiş onu sakinleştiriyor. "Biliyorum. Acı seni o kadar tüketmiş ki düşünmeyi bile bırakmamışsın."

"Düşünmeyi bırakmadım," diye tükürdüm, kendimi geri çekerek. "Günlerdir yaptığım tek şey bu! Bana neden hiç söylemediğini merak ediyorum. Monica beni neden ele verdi, neden-"

"Bana bir söz ver, tamam mı?" dediğimi hiç duymamış gibi araya giriyor. "İşler değişmek üzere ve birbirimiz için burada olmamız gerekecek. Bana burada olacağına söz ver."

Ona bakmak için uzaklaşıyorum, sözleri her saniye daha az anlam kazanıyor. "Ne demek istiyorsun? Baba, lütfen, yorgunum. Sadece tüm hikayeyi istiyorum. Unutmak istiyorum. Resimlerdeki kadının kim olduğunu söyle bana."

"O senin annen," diye mırıldanarak koltuğa oturdu. "Özür dilerim Angel. Her şey çok hızlı oldu ve Becca..." Başını sallıyor, çenesini sıkıyor, pişman olabileceği sözcükleri tutuyor. "Gençsin... Duygularının geçerli olduğunu, ailemizi riske atmaya, bir kızını diğeriyle takas etmeye yeteceğini düşünmemiştim ama bütün hafta seni izledim ve yavaş yavaş

Seni böyle acı çekerken görmek beni çok üzdü. Bana anneni kaybettiğim zamanki halimi hatırlattın. Hayatımın en karanlık dönemiymiş Vivienne. Kimsenin başına gelmesini istemem, bu yüzden bunu düzeltmek istiyorum." Bir fotoğrafı alıp köşesini parmaklarının arasına sıkıştırıyor. "En başına bak. Doğum günün ne zaman?"

Kaşları birbirene çarpıyor, öfkem tavan yapıyor. "Doğum günümün ne zaman olduğunu bilmiyor musun?"

"Ekim'in on ikisi," diye cevaplıyor iç çekerek. "Peki Conor'ın doğum günü ne zaman?" Bir yıldırım gibi çarptı beni.

Bunu daha önce nasıl fark etmedim? Monica benim annem olamaz. Üçüzleri ben doğmadan iki ay önce doğurmuş. Bu fiziksel olarak imkânsız. Babama bakıyorum ama içimi umutla doldurmak yerine kalbim patlamakla tehdit ediyor.

"Yani..." Fısıldıyorum, gözlerim yaşlarla doluyor. "Sen benim gerçek babam değil misin?"

"Ben senin babanı. Her zaman öyleydim ve her zaman öyle olacağım." Tekrar konuşmaya başlamadan önce yüzünü en yumuşak gülümseme aydınlatıyor ve bu hafta ikinci kez dünyamın eksenini tersine çeviriyor.

"Hayır, hayır, hayır..." Direksiyonu okşayarak söylüyorum. "*Lütfe*n, şimdi olmaz. Sadece biraz daha. Yolu yarılacak. Devam et."

Devam etmiyor. Motor tekliyor, homurdanıyor, birkaç kez sarsılıyor ve duruyor. Ani sessizlik neredeyse sağır edici, sadece benim sığ nefeslerimle noktalanıyor.

"Şimdi olmaz!" Babamın sözleri bozuk bir plak gibi tekrarlanırken, zihnim hala aşırı hızda, yarış halinde. "Peki," diye homurdanarak ceketime uzanıyorum, sözlerimin ne kadar saçma olduğunu, pasif bir gözlemciye arabamı azarlarken ne kadar aptal görüldüğümün farkındayım. "Sana ihtiyacım yok. Taksi çağıracağım."

Hızlı bir üst araması beni haksız çıkardı. Telefonum yanımda değil, yani bir taksi söz konusu değil. "Benim bacaklarım var. Koşarım."

Sokağın ıssız olmasına şaşırmadım. Bugün Pazar. Gece saat neredeyse on bir.

Yılbaşı arifesinde Newport Beach'te bu saatte trafik yok. Sokak lambaları kaldırımlara ürkütücü gölgeler düşürüyor, vitrinleri aydınlatıyor. "Keşke seni uzun zaman önce hurdaya çıkarsaydım," diye bağıyorum, yumruğumla direksiyona vuruyorum, kalbim hızla çarpıyor, adrenalin damarlarımda keskin bir şekilde pompalanıyor

acı patlaması. "Ah!"

Kapıyı çekerek açtım, anahtarları kontakta bıraktım. "Umarım biri seni çalar ve beni seni hurdalığa götürme zahmetinden kurtarır." Ve *bum*. Kapı şangırdarak kapanıyor ama cam, kırılması için sesimi çıkarmadan yalvarmama rağmen sağlam kalıyor.

Soğuk, karanlık gece beni bir pelerin gibi sarıyor. Kırk dereceden fazla olamaz. Yılın en soğuk günüydü, eminim. Yılmadan, babamın sözleriyle

Beni teşvik ediyor, derin bir nefes alıyorum, kendimi sürüşe hazırlıyorum ve hızla yola çıkıyorum.

Rüzgâr saçlarımı savuruyor, park etmiş arabalardan sıyrılıp kaldırımdaki çatlakların üzerinden atlarken gece havasının soğuğu yanaklarımı yakıyor. Her şey birbirine karışıyor, karanlık binalardan oluşan bir deniz. Nefesim bir metronom gibi tıkırdıyor, ayak seslerim sessiz sokaklarda yankılanıyor, zamanı sayıyor.

Efor sarf etmekten kaslarım yanmadan önce fazla uzaklaşamıyorum. Nefesimi yumuşatmak için kısa bir mola vermek yerine, bacaklarımdaki ve ciğerlerimdeki ağrıyı görmezden gelerek kendimi daha da zorluyorum.

Tam o sırada, sanki daha kötüsü olamazmış gibi, ilk yağmur damlaları başıma çarpıyor. Kendimi durduruyorum, beynim o kadar hızlı frene basıyor ki bacaklarımdan tepki verecek zamanı bile olmuyor.

"Lütfen gök gürültüsü olmasın," diye fısıldıyorum, karanlık, yıldızsız gökyüzüne bakarak.

Büyük nefesler yutarak kulaklarım dikleşiyor, cesaretimi bir anda yok edecek sesleri dinliyorum. Kalbim acı içinde kaburgalarıma çarpıyor.

Yağmur. Sadece yağmur. Şiddetli bile değil. Şiddetli rüzgarlar ya da kükreyen şimşekler yok. Sadece tipik bir Kaliforniya yağmuru.

Rahat bir nefes alarak mahalleyi tanıdım. Buraya geleli çok olmamış, en fazla birkaç yıl olmuştur. Evler yemyeşil çimleri ve gri kaplamalarıyla hâlâ yepyeni görünüyor.

Rahatlamış bir şekilde caddenin karşısına geçiyorum, nabzım yavaşlayana kadar yürüme temposuna giriyorum. Hâlâ bilinçaltımda şimşegin parlak bir parıltıyla gökyüzünü aydınlatmasını bekliyorum ama beş dakika süren hafif yağmurun ardından tekrar koşacak kadar sakinleşiyorum.

Kendimi fiziksel olarak zinde sayardım ama en fazla üç sokak ötede vücudum farklı bir hikâye anlatıyor, her kasım beynime isyan ederek beni ileri itiyor.

"Artık çok uzak değil. Sadece beş dakika daha." Ve o beş dakikadan sonra. "Neredeyse geldik, sadece beş dakika daha."

Beynimi kandırmaya yönelik zavallı girişimler, yirmi dakika sonra Nico'nun araba yolunun dibinde nefes nefese durduğumda bir dereceye kadar işe yarıyor.

Yağmur hâlâ yumuşak, puslu bir çiselemeden ibaret ama giysilerimi sıırılsıklam etmiş, beni iliklerime kadar ısıtıyor.

Garajın solunda iki Mustang duruyor, beton basamaklara gömülü LED ışıkların yumuşak parıltısı dışında ev karanlık.

Son ayaklarımla alnımı kapıya dayayıp yumruğumu kapıya vuruyorum, istediğimden daha fazla insanı uyandıracağımın farkındayım. Saatin kaç olduğunu bile bilmiyorum. Gece yarısını geçmiş olamaz, belki de uyumuyorlardır, araba yoluna bakmayan oturma odasında televizyon seyrediyorlardır.

Tekrar tekrar vurmaktan elim uyuşmaya başlayınca bu nokta geçersiz oldu. Alt katta biri olsaydı şimdiye kadar kapıyı açardı.

Her darbede artan acıyı görmezden gelerek devam ediyorum. Conor'ın yatak odası hemen yukarıda, balkon beni yağmurdan koruyor. Tam onu uyandırmak için yukarı tırmanmam gerektiğini düşündüğümde, üst katın ışığı aniden garaj yolunu aydınlatıyor. Saniyeler içinde koridorun ışığı yanıp sönüyor ve kilidin çevrilişinin karakteristik sesini duyuyorum.

Bir dokunuş çok geç... Hâlâ kapıya yapışmış durumdayım ve kapı açılır açılmaz öne doğru düşünüyorum ama iki güçlü el omuzlarımı kavlıyor ve yüzüstü yere kapaklanmadan önce beni sabitliyor.

"Vivienne, kahretsin, sırlıslık olmuştun," diyerek beni içeri çeken Cody'nin gözleri bedenimde geziniyor. "Buraya koşarak mı geldin?"

"Özür dilerim," diye mırıldanıyorum, ayaklarımı bulurken gözlerimde karanlık noktalar belirliyor. "Seni uyandırdığım için üzgünüm, ben-" Elimi ıslak alnıma bastırıyorum, sanki bir ton ağırlığındaymışım gibi hissediyorum. "Conor'la konuşmam gerek."

"Sakin ol." Omuzlarımı tekrar kavlıyor. "Sallanıyorsun, Vee. İyi hissediyor musun? Hadi, oturman gerek. Bir dakika içinde Conor'ı çağıracağım."

"Neler oluyor?" Cody mutfaktaki kahvaltı taburesine oturmama yardım ederken sol tarafımdan Colt'un sesi geliyor. "O iyi mi?" diye soruyor kardeşi, yaklaşırken kafasına bir tişört geçiriyor. "Ne oldu böyle?"

"Sanırım buraya kaçtı. Git Conor'ı getir."

Colt topuklarının üzerinde dönerken çıplak ayakları mermer zemine çarpıyor. Birden aklına tatsız bir düşünce gelir.

Ya Conor beni geri istemiyorsa? Ya geçen hafta boyunca bir adım geri çekilip Abby'de ona söylediğim her şeyi düşündüyse ve bunların doğru olduğuna karar verdiyse?

Önüme bir bardak su koyan Cody'nin ne dediğini anlayamadığım için zihnim çılglık çılgılağa bağırıyor. Dudakları kıpırdıyor ama kelimeler aramızdaki görünmez bir duvara çarpıp çınlayan kulaklarıma ulaşmadan dağılıyor.

OTUZ

Conor

BEŞ GÜN. Beş koca gün ve hiçbir şey yok.
Bir mesaj bile yok. Bir telefon görüşmesi
bile yok.

Yatağımda dönüp duruyorum, yüzüm artık Vivienne gibi kokmayan yastıkla
boğulmuş durumda. Her şeyi rüyamda mı gördüm diye düşünmeye başladım.

Belki de hiç var olmadı. Belki de
onu ben uydurdum.

Belki de hepsi lanet bir rüyaydı.

Kulaklığımı çekip çıkararak inliyorum. Müzik ilk başta hem zaman geçirmek
hem de zihnimi yeniden odaklamak için yardımcı oldu, ama artık işe yaramıyor.
Saatlerdir AC/DC dinliyorum ama tek bir kelimesini bile hatırlayamıyorum. Çılgılık
atan zihnim Angus Young'dan daha yüksek sesle çalıyor.

Doğrulup gece lambasını yaktım ve sızlayan gözlerimi ovuşturdum.
Uykusuzluktan ölüyorum. Aklıma saçma sapan fikirler geliyor.

Vee bir rüya değil. O gerçek. Birlikte geçirdiğimiz anlar gibi onun her bir
santimi de gerçek.

Boynumun arkasını sertçe sıkıyorum. Komodinin üzerindeki saat gece yarısını
çeyrek geçeyi gösteriyor. Yediden beri yataktayım ve sıfır dakika uyudum.

Aklımı kaçırmama şaşmamalı.

Sarhoş olma fikri cazip görünüyor. En azından geçen gece sarhoş olduğumda,
uyanık yatmak, tavana bakmak, zihnim saatte milyonlarca mil hızla gitmek yerine
sızmışım.

Şu ana kadar bulduğum hiçbir açıklama akla yatkın değil. Vee'yle sahip
olduğumuz şeyi yok edecek kadar iyi bir sorun yaratamadım.

Sahip olduklarımızı.

O hâlâ benim.

Gitmesine izin vermeyeceğim.

Seninle işi bitti, diye bağılıyor zihnim, *daha fazla zamana ihtiyacı var*, diye
haykıran kalbimi neredeyse bastırıyor.

Ne kadar zamana?

Bir hafta oldu. Buna dayanamıyorum. Onu burada istiyorum. Onu görmek, öpmek ve bana sarılarak uykuya dalmasını izlemek istiyorum. Gülümsemesini izlemek.

Ayağa kalkıyorum, odanın içinden balkon kapısına doğru ilerliyorum. Ev sessiz. Şaşılacak bir şey yok... Gecenin bir yarısı. Yeni yıl arifesi. Gelecek yıla onsuz başlamak istemiyorsam Vee'yi geri kazanmak için yirmi dört saatten az zamanım var.

Pencereden dışarı bakıp arabama bakıyorum. Karavan parkına gidebilirim. Yirmi dakikadan az bir sürede onu görebilirdim.

Ama lanet olası gecenin bir yarısı ve babası beni görürse, tehdidini gerçekleştirip gözlerimin arasına bir kurşun sıkabilir. Şüpheliyim ama göz ardı edemem.

Yan masadan telefonumu alıp rehberimde gezinerek *Little'a* ulaşıyorum *Bee*.

Uzayı siktir et.

Bu iş yeterince uzadı.

Ekranı kaydırıyorum ve onun adının ortada belirmesini izliyorum. Bir rahatlama sarsıntısı

ve heyecan bir anda beni vuruyor. Onu o kadar çok özlemişim ki, sesini duyma *düşüncesi* bir anda keyfimi yerine getiriyor.

"Üzgünüz, ancak bağlantısı kesilmiş ya da artık hizmet vermeyen bir numaraya ulaştınız."

Heyecan tıslıyor, yerini hızla bir korku duygusuna bırakıyor. Kalbim ritmini artırıyor, operatörün sözleri batarken kaburgalarımın doğru dörtlüğe koşuyor.

Numarasını değiştirmiş.

Günlerdir, düşüncelerini düzenlemek için zamana ihtiyacı olduğuna ikna olmuşum. Bizden tekrar şüphe etmeye başlamasının tek nedeni babasıyla yaptığı tartışmaydı. Aklını başına toplayacak ve kimsenin onun hayatını belirleyemeyeceğini anlayacaktı.

Şimdi de şüphe giriyor.

Ya bunun babasının onaylamamasıyla bir ilgisi yoksa ve bizimle ilgili fikrini değiştiren başka bir şey varsa?

Kapımın çalınmasıyla neredeyse yerimden sıçrayacaktım. Gecenin bir yarısı çalınmasını beklediğiniz gibi yumuşak değil. Hayır, bu bir patlama. Gürültülü, acil.

"Conor! Ayağa kalk!" Colt bağılıyor, belli ki Cody'yi uyandıracağını umursamıyor.

Nico ve Mia bir kat yukarıda saklanmışlar, tüm alan ses geçirmez, bu yüzden onları uyandırma konusunda endişelenmeye gerek yok, ama Cody hazır olmadığı anda onu yatağından çekip çıkarırsanız huysuzlaşıyor.

Odayı geçip kapıyı açarken kaşlarım çatılıyor, tam o sırada Colt da aynı şeyi yapmak için kolu tutuyor.

"Vivienne geldi," diyor, gerçekten yataktan kaldırılmış gibi görünüyor, saçları dağılmış, tişörtü b u r u ş m u ş .

"Vee?" Yetişmeye çalışıyorum. Az önce onu aradım... şimdi burada mı? Buraya ne zaman geldi? Neden o-

Bunların ne önemi var ki? O burada.

Kalbim bacaklarımdan daha hızlı çarparak merdivenlerden inerken tek kelime etmeden ya da arkama bakmadan kardeşimin yanından geçip gidiyorum. Yolun yarısına geldiğimde Cody'nin sesini duydum.

"Sana kuru giysiler giydirmeliyiz. Titriyorsun."

Mutfağa giriyorum, gözlerim onun güzel, ağlamaklı yüzüne takıldığında patlamaya hazırım. Dudakları mavinin korkunç bir tonuna bürünmüştü ve her yeri titriyordu, kıyafetleri sıırıslıklamdı, teni solgundu.

Ya benim yaklaştığımı duyarak ya da göz ucuyla bir hareket görerek başını kaldırıyor ve gözyaşları serbest kalıyor.

"Özür dilerim," diye fısıldıyor, ayağa kalkmak için seğiriyor.

"Çok özür dilerim." Durmuyorum.

Bir ayağı yere basmadan ona ulaşıyorum. Parmaklarım ıslak saçlarında kayboluyor ve dudaklarım onunkilere iniyor, kelimeler gereksiz.

O buradaydı. Benim.

"Seni seviyorum," diye fısıldıyor ağzıma, sonra dikkatimi verdiğimden emin olmak istercesine yüzümü kavrayarak uzaklaşıyor. "Seni seviyorum ve seni çok özledim." Beni tekrar öpüyor, her şeyini umutsuz bir öpücüğe döküyor.

"Ben de seni özledim bebeğim. I-"

Donmuş, titreyen parmağını dudaklarıma bastırıyor. "Konuşmam bitmedi. Seni incittiğimi biliyorum. Söylediğim her şey... doğru değildi. Yemin ederim, seni aldatmadım. Bunu sana asla yapmam."

Bileğini kelepçeleyip elini yüzümden çekiyorum. "Biliyorum. Şimdi bir dakika dur. Sırıslıklam olmuşsun, Vee."

Başını öyle sert sallıyor ki ıslak saçları her yere soğuk damlacıklar saçıyor. "Açıklamama izin ver. Lütfen, açıklamama izin verirseniz her şey daha anlamlı olacak. I-" Ayağa kalkmaya çalışıyor ama bacakları pes ediyor.

"Dur," diyorum tekrar, onu sabit tutmak için elimi sırtına doluyorum. "Buraya nasıl geldin? Araban nerede?"

"Sanırım kaçtı," diyor Cody. "Kapıyı açtığımda nefes alamıyordu. Onu duşa sokup kuru giysiler giydirmelisin, kardeşim."

"Hayır," diye ayağını yere vuruyor Vee, beni itmek için göğsüme dayanıyor. O kadar zayıf ki çabalarını hissetmiyorum bile. "Bırak da konuşayım. Bu çok önemli."

"İslaksın, üşümüştün ve solgunsun bebeğim. Hiçbir yere gitmiyorum, tamam mı? Aldatmadığını biliyorum. Söylediğin tek kelimeye bile inanmadığımı söylemiştim. Kuru giysiler giydiğinde bana anlatabilirsin."

"Biz *aileyiz*!" diye bağıyor, yeni bulduğu güçle beni iki eliyle itiyor, gözleri alev alev yanıyor, kül rengi teniyle tezat oluşturuyor. Bacaklarına güvenmiyormuş gibi tezgâhı kavırıyor. "Şimdi dikkatini çektim mi?"

"Sanırım ateşi var," diye mırıldanıyor Cody. "Hayal görüyor, Conor."

"Benim ateşim *yok* ve hayal *görmüyorum*!"

Colt yanımda durup Vee'ye eşofman altı ve kapüşonlu bir tişört uzatarak, "Al," diyor. "Bunu giy, sonra konuşabilirsin."

Gözleri dehşet içinde açıldı. Dudakları aralandı. "Neden tepki vermiyorsun?! Az önce sana akraba olduğumuzu söyledim!"

"Akraba olmamızın ne cennette ne de cehennemde imkânı yok," diye çıkışıyor Cody, sabrı tükeniyor. "Bu, ebeveynlerimizden birinin hile yaptığı anlamına gelir ve bu bir seçenek değil Vivienne. Şu anda ince bir çizgide yürüyorsun, bu yüzden söyleyeceklerini iyice düşünsen iyi olur."

"Ağzından çıkanı kulağın duysun," diye çıkışıyorum, ona dönüyorum, onu bir adım geriye iterken göğsüm kabarıyor. "Onu bir daha *asla* tehdit etme." Colt'tan kıyafetleri kaparak, beni Cody'nin burnunu kırmaya iten beklenmedik öfke selini dizginliyorum. "Oturma odasında bekleyin. İkiniz de."

Bizi yalnız bırakıyorlar, çıkarken aralarında fısıldaşıyorlar ve ben Vee'ye dönüyorum. Bir eliyle tezgâhı tutuyor, diğer eliyle de su bardağını kavırıyor.

"Özür dilerim," diyor, gözleri yine ıslak. "Öyle söylemek istememişim. Sadece sana dinletmek zorundaydım."

İçime bir ağırlık çöküyor, çünkü gözlerindeki ateş belirsizliğe ve korkuya dönüşmüş, sanki bize bildiklerini anlatmanın iyi bir fikir olup olmadığını sorguluyor.

"Hadi, üstünü değiştirmen gerek," diyorum ve ıslak kıyafetlerini çıkarmasına, ardından eşofmanını ve kapüşonunu giymesine yardım ediyorum.

Bu şartlar altında, sadece siyah külot ve sütyen giymiş vücudunu görmek sikimi kaldırmamalı ama ben kırmızı kanlı bir adamım. Bu kızın yanında kendimi kontrol edemiyorum, özellikle de neredeyse bir haftalık bekârlıktan sonra.

Onu öpmek, tekrar tatmak, ona dokunmak... her şey için kaşınıyorum. Alnına bir öpücük kondurmak bile, ama söyledikleri bir silahın geri tepmesi gibi geri geliyor ve harekete geçmeden önce beni durduruyor.

Biz bir aileyiz.

Hiç mantıklı gelmiyor ama Vee ondan şüphe etmem için bana hiçbir sebep vermedi. Bir yanım bunun *nasıl* mümkün olabileceğine dair fikirler üretirken, diğer yanım

Akrabam olan bir kıza aşık olduğum anlamına gelmeyen bir açıklama.

"Söz veriyorum bu..." Aramızı işaret ediyor, "...hiçbir şekilde yanlış değil." Bir adım daha yaklaşıyor, artık o kadar titrek değil, ayaklarının üzerinde sallanmıyor. Dudakları bile pembeleşiyor.

"Bence kardeşlerimin de bunu duyması adil olur."

Başını sallıyor, alt dudağını sertçe ısırarak için emiyor. Derin bir nefes alarak beni oturma odasına kadar takip ediyor, adımları temkinli ve biraz da sallantılı.

"Geçen hafta eve döndükten sonra babama bizden bahsettim," diye başlıyor, kanepenin köşesinde oturup tırnaklarını karıştırırken. "Hiç mutlu olmadı. Bana senden ayrılmam gerektiğini, çıkamayacağımızı söyledi. Ailenden hoşlanmadığını hep biliyordum ama nedenini hiç anlamamıştım. Rose ve annesi Rebecca da oradaydı. Babama bir şey söylememesini, pişman olacağını söyleyip durdu. Neredeyse yalvarıyordu ama ben seni bırakmayacağımı söyledim ve-"

Cümlelerin sonu bir uçurumun kenarından düşüyor, Vee'nin sesi yumurta kabuğu gibi çatlıyor. Elinin tersiyle gözlerini silerek beni duvara yapııştırıyor.

Vücudumdaki her kas acıyla geriliyor. Onu böyle görmekten nefret ediyorum. Ağlamasından nefret ediyorum. İlk tepkim onu tutup kollarıma almak ve sakinleşene kadar sarılmak oluyor ama ağır aura hareket etmemi engelliyor.

"*Sen benim çatım altında yaşarken...* o cümleyi söyledi," diyor Vee, dudaklarının arasından bir alay süzülerek. "Ben de ona taşınacağımı söyledim. Eşyalarımı toplayacaktım ama o bunu söyleyerek her şeyi tersine çevirdi..." Gözlerini kaldırdı, burnunun ucundan tek bir damla gözyaşı sarkıyordu, "...senin kız kardeşin olduğumu söyledi."

Bunun doğru olmadığını biliyorum ama kelimeler yine de nefesimi çalıyor. Kafam hayallerle dolup taşarken düşüncelerimi dile getirme yeteneğimi çalıyor.

Her öpüştüğümüzde, dokunduğumuzda, *seviştiğimizde...* onun çözülüşünü izlediğimde göğsümde patlayan heyecan. Uyandırdığı duygular ve onu ilk gördüğüm gün doğan hisler.

O benim kardeşim olamaz. Bu... hayır. Sadece *hayır*.

"Sen bizim kız kardeşimiz değilsin," diye feryat ediyor Cody, öfkesi çirkin yüzünü gösteriyor. Genelde kendini kontrol etmekte iyidir ama hayat ona fazla geldiğinde gaz kaçırır ve alev almak için sadece bir kıvılcıma ihtiyaç duyar. "Hayatta olmaz."

"Bırak da bitirsin," diye tersliyor Colt, çenesi titriyor, gözleri Vivienne'den hiç ayrılmıyor. "Devam et."

Vivienne koltuğunda doğruldu ve tekrar gözlerini sildi. "Ondan sonrasını pek hatırlamıyorum. Sanırım şoktaydım. Abby'ye kendim gittiğimi sanıyordum ama ertesi gün babamın beni oraya götürdüğünü söyledi. Zihnim çok hızlı çalışıyordu, soru üstüne soru, cevap yok, sadece tahminler."

"Ne tür tahminler? Bu fikri nasıl doğruladın?" Cody bir kez daha tersliyor, elimi zorlamaya tehlikeli bir şekilde yaklaşıyor, bu yüzden nazikçe fermuarımı çekmemi hatırlatıyor.

"Bir daha terslersen Mia'ya en sevdiği halının üzerindeki kan lekelerini açıklamak zorunda kalırsın." Kardeşim olsun olmasın, kızıma havlamayı kesmezse onu yumruğumla susturacağım.

"Burada nasıl böyle oturabiliyorsun?" Ayağa fırlayıp odada volta atmaya başladı. "Bu çok saçma Conor. Yalan söylüyor."

"Yalan söylemiyorum," diye fısıldıyor Vee, tırnak etlerini kopararak. "Bütün gece uyumadım, düşündüm ve bir süre sonra mantıklı geldi. Annem ben küçükken öldü. Babam ailenizden nefret ediyor. Belki annene aşıkta, belki bir ilişkileri vardı ve ben onun istemediği bir kazaydım diye düşündüm."

"Annemizin *senin* annen olduğunu mu düşündün?" Colt soruyor, sesi kontrollü, hatta biraz sepmatik. "Vivienne, sen bizden sadece iki ay küçüksün."

"Biliyorum. Bunu *şimdi* biliyorum ama tüm bunlar olurken bunu düşünmemiştim. Kafamda o kadar çok başka soru ve kaos vardı ki... Doktorum kısa bir süre önce ilaçlarımı değiştirdi ama işe yaramıyordu. Alışmam daha uzun sürüyor sanıyordum ama hiç işe yaramıyorlardı." Başını kaldırıyor, sanki yıkılacakmış gibi dudaklarını sıkıyor. "Birkaç gün önce onu gördüm, yeni ilaçlar aldım. Yakında eski halime döneceğim."

"İlaçlar mı?" Cody kanepenin en ucuna oturup ses tonunu yumuşatarak soruyor. "DEHB için mi? Bunun için ilaçlar olduğunu bilmiyordum."

"Tedavi etmek için değil, sadece idare etmek için," diye açıklıyor başının yan tarafına vurarak. "Bende hafif düzeyde var. Daha çok işlem hızımı etkiliyor."

"Abby'ye geldiğimde babanın ne dediğini neden bana söylemedin? Sana bunun mümkün olmadığını söyledim."

"Üzerine böyle bir bomba bırakmak istemedim. Biz..." Yutkunuyor, kelimeler için yer açıyor. "Hiçbir kardeşin yapmaması gereken şeyler yaptık, Conor. En azından neden gittiğimi bilmeseydin, benim kadar kötü hissetmezdin."

İki kardeşim de aynı anda alay etti. "Kız kardeşini becerdiğini düşünmüyordu, bunu kabul ediyorum, ama hissettiklerinde *iyi* bir şey yoktu, Vivienne."

Tekrar bana baktı. "Özür dilerim. Seni incitmemeye çalıştım. Ayrılmak bir şeydir, ama ailenin düşündüğünden daha büyük olduğunu öğrenmek başka bir şeydir. Annenin benden vazgeçtiğini sanıyordum. Hamileliğini dokuz ay boyunca saklayamazdı, o yüzden baban da biliyor olmalıydı."

"Vay canına," diye homurdanıyor Cody. "Gerçekten iyice düşündün, değil mi?" Sırtını kanepeye yaslayıp parmaklarını başının üzerinde düğümlüyor. "Tamam, devam et çünkü bu iş bitmiş olamaz. Bu gece buraya gelmeden önce annemizin senden olmadığını öğrendin, değil mi?"

"Ben *senin* kız kardeşin değilim," diye kesin bir dille ifade ediyor. "Hiçbir şekilde kan bağımız yok ama... *senin* bir kız kardeşin var."

OTUZ BİR

Conor

OTURMA ODASINA DÜŞEN SESSİZLİK kesilebilir
Bıçakla o kadar kalın ki. Yine de
uzun sürmüyor.

Kalbim yerinden fırlıyor, Vee'nin bize anlattıklarından sonra bu bilmece'nin cevabını bulmak çok kolay.

"Sen ne-" Cody söze başlar, ama Colt onu susturur, bir soruyla söze girer, yüzü kendini kontrol ettiğinin resmidir.

"Rose'du, değil mi?"

"Ne oluyor lan Colt?!" Cody sendeleyerek ayağa kalktı. "Annemin başka bir çocuğu olduğunu mu düşünüyorsun?! Bu çok saçma."

"Annem değil. Babamdan. Bu yüzden Vee'nin bizimle hiçbir akrabalığı yok. Çünkü Rose onun biyolojik kardeşi değil. Anneleri ve babaları farklı."

"O hâlâ benim kız kardeşim," diyor Vee savunmacı bir tavırla. "Kan bağımız olmayabilir ama o doğduğu günden beri benim kız kardeşim."

"Sen delirmişsin. Babamı bir ilişkisi olmakla suçlamak başka bir şey, kızını terk ettiğini söylemek bambaşka bir şey!"

"Terk etmedi," diye araya girdi Vivienne sessizce. "Becca ona Rose'dan hiç bahsetmedi. Onun varlığından bile haberi yok. Detayları bilmiyorum. Babam bana sadece Becca'nın Conor'la beni ayırması için ona neden yalvardığını açıklayacak kadarını anlattı. Babanın öğrenmesini istemiyor. Sanırım Rose'u kaybetmekten korkuyor."

"Kahretsin..." Cody ikimizden çok kendi kendine mırıldanıyor. "Bu... bu benim boyumu aşar. Ben gidip Nico'yu getireceğim. Sen diğerlerini çağır."

"Saat neredeyse sabahın biri," diye hatırlatıyorum ona.

"Ne olmuş yani? *Bu* bir kriz toplantısı gerektirmiyorsa, ne gerektirir bilmiyorum. Ara onları."

Colt telefonunu çıkararak, "Haklı," diye homurdanıyor. "Onları arayıp kahve makinesini çalıştıracam. İçimde bu gece hiç uyuyamayacağımıza dair bir his var."

Colt çıkarken Vee bana bakıyor. Islak saç telleri alnını sıvıyor, gözleri kararsız. "Bunun yanlış olmadığını söyledim ve teknik olarak da değil. Akraba değiliz ama-"

"*Ama diye bir şey yok bebeğim,*" diye araya girdim.

Bana aramızda yanlış bir şey olmadığını söylerken sesinde büyük bir inanç vardı. Buna inanıyor ama bir şeyden emin değil. Onu bu kadar kolay okuyabilmeyi seviyorum. Emin değil çünkü ilişkimizde bir sorun göreceğimden korkuyor.

Görmüyorum. Gerçekten görmüyorum. Kan bağıımız yok. Birlikte büyümedik. Birkaç ay öncesine kadar Rose'u tanımıyordum. O Vee'nin kız kardeşi çünkü birlikte büyüdüler, benimki de... babam zina yapan biri.

Kimin hakkımızda ne düşündüğü umurumda değil. O benim kızım. Derimin o kadar derinlerinde ki, gerçekten kız kardeşim olsa bile ondan vazgeçeceğimi sanmıyorum.

Yani, muhtemelen verirdim ama... kim bilebilir ki?

Kimse ve Tanrı'ya şükür bunu öğrenmek zorunda değilim.

"Biz akraba değiliz, Küçük Arı."

"Hayır, değiliz," diye onaylıyor, alt dudağını endişelendiriyor, gözlerini aydınlatan küçük, arsız bir gülümseme.

"Bu benim işim," diyorum, işi devralıyorum, o tatlı, şiş dudağını ısıyorum, sonra ağzını yalayıp yutuyorum ve her saniyenin tadını çıkarıyorum.

Öpüşmeyi hiç kesmeden onu kucağıma çekiyorum ve kollarımı ona dolayarak tatlı öpücüğü daha derin bir şeye dönüştürüyorum. Daha derin, daha açgözlü, neredeyse acımasız.

Bir şehvet topu kaburgalarımı yakıyor. Eşofmanını yırtmaktan ve kime ait olduğunu hatırlatmak için onu tam *burada* sikimin üzerine oturtmaktan çok uzak değilim.

Bunu ne kadar istesem de, merdivenlerdeki ağır ayak sesleri bu fikir daha filizlenmeden beni durduruyor.

Vee'nin gözlerinin altındaki başparmaklarımı okşayarak öpücüğü kesiyorum.

"Seni özledim.

Beni bir daha asla terk etmeyi deneme."

Alnını benimkine yaslıyor, gözleri kapalı, parmak uçları çenemin hizasında geziniyor. "Söz veriyorum."

"Seni tekrar görmek güzel," diyor Nico oturma odasına girerken.

Eşofman ve tişört giyme nezaketini göstermiş, saçları dağınık, çenesi gergin.

Vivienne kucağımdan kayıyor, ona bakıyor ve biraz siniyor. "Colt sana söyledi mi?"

"Bana duymam gereken bir şey olduğunu söyledi. Beni sabahın birinde yataktan kaldırdığını düşünürsek, sanırım bu her neyse hoşuma gitmeyecek."

Bana bakıyor, gümüş gözlerinde soru işaretleri dönüyor, sanki ona şimdi mi söylesem yoksa diğerlerinin gelmesini mi beklesem diye soruyor.

Colt bir cezve kahve ve bir avuç fincanla geri döndüğünde, "Devam et," diyorum.

Nico piyano taburesini yaklaştırıyor, bacaklarını iki yana açmış, dirseklerini dizlerine dayamış, parmaklarını dağınık saçlarında gezdiriyor. "Can kulağıyla dinliyorum."

"Senin bir kız kardeşin var," dedi.

En baştan başlayacağını, neden gittiğini ve babasının ne dediğini açıklayacağını düşünmüştüm ama hayır. Doğrudan büyük silahlarla çıktı. Belki de yara bandını yırtmak daha iyidir.

"Affedersiniz?" Vivienne'le bana bakıyor, yüzünde sıkıntılı bir ifade beliriyor. "Ne demek *kız kardeş*? Sen mi?"

"Hayır, ben değilim. Gerçi son birkaç gündür bu yüzden ortalıkta değildim. Ben olduğumu sanıyordum ama... Rose'muş. Annesi Rebecca'nın babanla bir ilişkisi varmış."

Nico'nun çenesi gerilir ve elleri sıkı yumruklar haline gelir. Aklından geçen her soruyu bağırıp çağırmamak için büyük çaba harcıyor.

Kimsenin bir şey söylememesi Nico'ya bilmesi gereken her şeyi anlatıyor. Bu bir şaka değildir. Bu gerçek.

Dişlerini sıkıyor, gözleri Vivienne'de, açıklama yapması için ona baskı yapıyor. Henüz tek kelime edecek kadar kendine güvendiğini sanmıyorum.

"Baştan başla," diyorum Vee'ye, bir elimi omurgasında gezdirerek.

Nico'nun öfkesi onun için değil ama neden öyle hissettiğini anlıyorum. Bazen keyfi yerindeyken bile onunla aynı odada olmak zor oluyor ve şu anda öfkeden kuduruyor. Yine de altı ay öncesine göre daha iyi bir iş çıkarıyor.

Mia onun ruhsal durumu üzerinde sihirli bir etki yarattı.

Vee son birkaç günde öğrendiği her şeyi hiçbir şey saklamadan anlatıyor. Kendisini nasıl kardeşimiz sandığını ve annemizin onu nasıl ele verdiğini, sonra da bu akşam babasından neler öğrendiğini anlatıyor.

"Rose ve Becca'yı korumaya çalışıyordu. Sanırım Becca'yı her şeyden çok. Belki biraz da kendini. Rose'u kendisininmiş gibi seviyor. Her zaman sevdi, ama beni de seviyor ve benim daha fazla incindiğimi görmeye dayanamadı. Becca hayatı boyunca Rose'a yalan söyledi. Babamın onun olduğunu sanıyor. Senin kardeşin olduğundan haberi yok."

"Bu kimin hatası?" Nico kelimeleri özellikle kimseye söylemiyor. "Tanrı aşkına. Babamın onu öylece bıraktığına inanamıyorum. Annemi aldattığına inanamıyorum."

Vee koltuğunda kıpırdanıyor. Nico'nun ses tonu tüylerimi diken diken ediyor. "Babanın Rose'dan haberi yok," diyor sessizce. "Rebecca ona hiç söylemedi. Bildiğim kadarıyla kısa süreli bir ilişkiydi. Ayrıntıları bilmiyorum ve spekülasyon yapmak istemiyorum ama babana hamile olduğunu hiç söylemediğini biliyorum."

Nico'nun yüzündeki ifadeden bu bilginin çok şeyi değiştirdiğini anlayabiliyorum. Hâlâ öfkeli ama daha az öfkeleniyor. Babamızın bilmemesi onu haklı çıkarmıyor ama neden küçük bir kız kardeşimiz olduğunu *şimdi* öğrendiğimizi açıklıyor.

Çok geçmeden Logan, Theo ve Shawn da gelir. Vivienne aynı hikayeyi tekrar anlatır, üç saatten fazla bir süre boyunca soru üzerine soru sorar, bazen aynı soruları tekrarlar. Soru sormayı bıraktıklarında bir eylem planı oluşturulur.

Babamızla yüzleşmek için yarın ailemizi ziyaret edeceğiz. Ve sonra... ona bir kızı olduğunu söyleyeceğiz.

Lanet olası bir gün olacak.

Sabah beşten kısa bir süre sonra kapı Logan, Theo ve Shawn'ın arkasından kapandı ve ben hemen Vee'yi kollarıma alıp merdivenlere koştum, Colt'un *bir dakika dayanmasına* sağır oldum.

Dört saat boyunca dayandım.

Yeter artık.

Dışarıda hava aydınlandı ama Vee'yi banyoda gözleri ağırlaşmış halde bulduğumda aklımdaki son şey uyku.

"Bana beni sevdiğini söyle," diyorum aynada onu izlerken. Durup bana daha önce söylediklerini takdir edecek zamanım olmamıştı. "Söyle bana."

"Seni seviyorum."

Bütün hava ciğerlerimi terk ediyor, kalbim bir sünger gibi sıkılıyor. "Seni daha çok seviyorum, bebeğim." Kollarımı ona doluyorum, boynunun kıvrımlarına sokulurken ona sarılıyorum, sonra yüzüme dönmesi için onu döndürüyorum, öpüşmemiz bir nefes uzakta. "Seni o kadar çok seviyorum ki. Beni asla bırakma."

"Söz veriyorum." Dudakları benimkilerle buluşuyor, öpücük yavaş ve nazik, ta ki ben kontrolü ele alıp daha derine inene, açlıktan ölmek üzere olan bir adam gibi onun tadına bakana kadar.

Öyleyim. Onsuz bir hafta çok uzun.

"Buraya neden koştuğunu bana söylemedin," diyorum, kapüşonlu tişörtü kafasına geçirdikten sonra eşofman altını ayaklarının dibine çekiyorum. Kıçına sert bir tokat indiriyorum, ağzından muhtaç bir inilti çıkıyor ve sikim şişip sarsılıyor. "Neden kaçtın Vivienne? Araban nerede?"

"Yolun yarısında bozuldu." Cümle, parmaklarımin kalçalarının arasındaki sırsıklam kumaşın üzerinde kayması sayesinde tatlı bir nefes alışla sona eriyor.

"Yeni bir taneye ihtiyacın var."

Başımın arkasına vuruyor. "Bana araba almayı aklından bile geçirme, Conor."

Aklımdan geçmediğini söyleyemem ama yapamam. Vivienne'in ilişkimizde kendini yabancı hissetmesini istemiyorum. Her ne kadar destek olmak istesem de, bunu tek başına yapabilecek kapasitede olduğunu ve bağımsızlığa ihtiyacı olduğunu biliyorum.

"Hiçbir şey söylemedim. Sana bir araba almama izin vermeyeceğini biliyorum ama uzlaşmaya ihtiyacın var." Onu sırtı göğsüme gelecek şekilde döndürüyorum. Külotunu kenara çekip iki parmağımı ılık, ıslak amına sokuyorum ve hassas küçük düğmeyi okşamak için parmaklarımı kavislendiriyorum. "İzin ver yerine birini bulmana yardım edeyim ya da en azından şu ölüm tuzağına bir göz atayım."

Başı omzuma yaslanıyor ve dudakları aralanarak yumuşak bir sesle, "Tamam ama ben bakmıyorken tamir için para ödemeyeceğine söz ver." diyor.

Sütyenini sıyırıp göğüs ucuyla oynuyorum ve başımı eğip boynunu öpüyorum. "Söz veriyorum, bebeğim."

Acele etmeden orgazm olmasını sağlıyorum, sonra rahatlıyorum. "Ama evlendiğimizde benim param senindir. Anlaştık mı?"

Bir iniltiyle cevap veriyor, ardından tempoyu artırıp onu tekrar kenara çektiğimde bir inilti geliyor.

"Evlendik mi? Yavaşla ve... *Tanrım*, sen bana dokunurken düşünemiyorum," diye feryat ediyor, bileklerimi tutuyor. "Bu hiç adil değil! Beni seksle manipüle edemezsin."

"Bunu asla yapmam, Vee. Yapmayacağımı biliyorsun." Onu çevirmeden önce başının arkasından öpüyorum. Yavaşlamıyorum. Hayatta olmaz. "Sen orgazm olduktan sonra konuşuruz. Daha sonra alay etmek için zamanımız olacak. Şu anda duvarlarının sikimin etrafında titrediğini hissetmeliyim."

"Evet, lütfen."

Giysilerimi çıkardım, külotunu pürüzsüz bacaklarından aşağı sıyırmasına yardım ettim ve ikimiz de duşun altına girmeden önce sütyenini çıkardım. Bir kolumu beline dolayarak parmaklarımı göğsünün ortasında gezdiriyor, boynuna ağzımı açarak öpücükler konduruyorum.

"Bu küçük kalbin daha hızlı atmasını istiyorum bebeğim," diyorum. Tanrım, kollarımda titremesine bayılıyorum. Onu duvara doğru iterken bu beklenti bizi havaya uçuruyor. "Bacaklarını ayır ve omurganı kavislendir."

Daha geniş bir duruş alıyor, çenesini kaldırıyor ve mükemmel kıcını gösteriyor, belindeki gamzeler başparmaklarımı sokmam ve kendimi eve götürmem için yalvarıyor.

Ben de öyle yaptım.

"Siktir," diye iniliyorum, sikimi sıcak amının içine sokuyorum, bir elimle duvara yaslanırken diğer elimle bileklerini tutarak taşaklarına kadar batıyorum. "Mükemmel. Kıpırdama, Küçük Arı..."

"Güzel bir his," diye nefes alıyor, başını göğüs kafesine yaslayacak kadar eğiyor ve örümcek adam tarzı bir öpücük bekleyerek çenesini daha da yukarı kaldırıyor.

Kalçalarımı geri çektiğimde öpücüğü alıyor. Şimdilik yavaşça geri kayıyor, anın tadını çıkarıyor, dudaklarımdan alçak bir hırıltı çıkıyor. Onun sıcak, tanıdık bedeniyle kurduğum bu yakınlık beni uyuşturuyor.

"Eğer bir daha benden bir şey saklamaya çalışırsan-"

"Yapmayacağım," diye araya giriyor ve bana yaklaşıyor. "Söz veriyorum.

Ben... oh *kahretsin*." "İyi mi?" Bacakları titrediğinde tempoyu artırarak soruyorum.

Başını sallıyor. "Çok iyi."

Tekrar içine girdiğimde neredeyse tamamen çıkmıştım. Sıcak su sırtını takip ederek omurgasının çukurlaştığı yerde bir su birikintisi oluşturuyor. Saçlarını öne doğru savurup başımı eğerek ensesini öpüyorum. Öpücük bir ısırığa dönüşüyor ve sonra omzunu ısırıyorum.

O ayak parmaklarının üzerinde, benim dizlerim de bükülü, yoksa bu pozisyon bizim için kolay olmazdı. Boyu 15 santim daha kısa, başının üst kısmı çenemin altına sorunsuzca sığıyor.

Karnından aşağı uzanıyorum, iki parmağım klitorisini tıngırdatırken, dudaklarından muhtaç bir inilti her çıktığında itişlerim hızlanıyor.

"Bırak ben alayım," diyorum bana karşı kasıldığında. "Benim için gel. Benimle gel."

Dizleri titriyor, yüksek sesli nefessiz iniltisi, kalçalarımız birleşirken vücutlarımızın çıkardığı ıslak sesler tarafından yutuluyor. Etrafımda titreştiği anda ben de boşalıyorum. "Seni seviyorum," diye fısıldıyorum, göz kapaklarımda koyu lekeler dans ediyor. "Sen lanet olası

Artık benimle sıkışıp kaldın."

Bana doğru yığıldı, istediğim kadar yorgun değildi. Gerginliği azalttık ama doymam biraz zaman alacak.

Gerçi hiç doyacağımı sanmıyorum.

Duş aldıktan sonra onu yanıma yatırıyorum, yatağıma geri dönmesinin ne kadar iyi hissettirdiğinin sarhoşluğuyla. Tekrar kollarımda, güvende ve benim.

"Sen yokken bir şey fark ettim," diyorum.

Başını kaldırıyor, belirsiz bir ifadeyle gözlerimin içine bakıyor. "Neymiş o?"

"Senin etrafında çok fazla dolaştım."

Bir dirseğine dayanarak daha da uzaklaşıyor. "Etrafımda mı dolaştın? İzin almadan beni öperek başladın, sonra da randevu istemediğime dair söylediğim her şeyi hiçe sayarak beni takip etmeye devam ettin. Bu nasıl parmak ucunda yürümek?"

"Başlangıcı kastetmiyorum, Vee. O zamandan beri olan her şeyi kastediyorum. Zihninin seni tekrar tekrar çalmasına izin verdim. Seni kaybetmekten o kadar korktum ki kuralları senin belirlemene izin verdim. Hepsini."

Oturuyor, omuzları gergin. "Kuralları nasıl ben belirledim? İstedğin her şeyi elde ettin."

"İstediğimin yarısı bile değil bebeğim. Ve yeterince hızlı değil. Beni uzakta tutmana izin verdim çünkü sen güçlüsün. Kırılgan aklına rağmen çok güçlüsün bebeğim. Bu hatayı bir daha yapmayacağım. Artık parmak ucunda yürümek yok."

Gevşek saçlarını kulaklarının arkasında düzeltiyor. "Seni uzak tutmuyordum. Ben sadece... biz hâlâ çok tazeyiz Conor. Daha iki ay önce tanıştık. Ya sıkılırsan? Ya bir süre sonra yeterli olmazsam?"

"İşte yine aynı tavrı takınıyorsun." Belinden tutup onu yaklaşıtıyorum. Onu yatağa yatırıyorum ve başımı dudaklarına götürüp yavaşça, nazikçe, ısırarak ve vaatlerle dolu öpücükler konduruyorum. "Yeterli olmadığını söylemeni asla duymak istemiyorum. Umduğumdan çok daha fazlasısın, ama pes edip çıktığımızı kabul ettiğinden beri bir ayağını kapıdan dışarı attın. Gitmene izin vermeyeceğim, Vee. Aramızdaki bu şeyin hiçbir şekilde geçici olmadığını anlamalısın."

Küçük bir gülümsemeyle elini yanağıma değdiriyor. "Biliyorum."

"Bildiğini sanmıyorum." Dirseklerimin üzerinde yükseliyorum. "İşte bu, bebeğim. Sen ve ben. Senin yavaş temposunu bırakıyoruz. Ben yeterince uyum sağladım, şimdi uzlaşma sırası sende."

"Ne demek istediğini anlamıyorum. Bana sahipsin. Ben seninim. Birlikteyiz. Uzak duramadığım için ailede kocaman bir delik açtım. Başka ne istiyorsun?"

"Sonsuza dek seninle olmak istiyorum." "Sonsuza dek mi?"

"Evet. Sonsuza kadar. Geçen haftayı düşünerek geçirdim. Hayatımı sensiz hayal etmeye çalıştım ama yapamadım. Derinlerde bir yerde, bana geri döneceğini biliyordum. Bunu bir kenara atmayacağını biliyordum."

Alt dudağı ağlayacakmış gibi titriyor. "Teşekkür ederim," diye fısıldıyor, sakinleştirici bir nefes alarak.

"Bana ne için teşekkür ediyorsun?"

"Abby'lerde bana inanmadığın için. Seni sevdiğime *inandığın* için. Yapmak isteyeceğin son şeyin bu olduğunu bildiğim halde beni rahat bıraktığın için."

"Bunun için bana teşekkür etme. O gün seninle kalmadığım için daha fazla pişman olduğum bir şey yok. Orada olmadığım için üzgünüm. Seni bir daha asla hiçbir şeyle yalnız bırakmayacağım."

Sanki bu sözü mühürlemeye çalışıyormuş gibi beni bir öpücük için aşağı çekiyor. Bu seferlik kontrolü ona bırakıyorum.

"Benim yanıma taşın," diyorum. "Ama burada değil."

Onu tekrar öpmeye çalıştığımda, *hayır* diyemesin diye onu susturmak istediğimi biliyormuş gibi başını yana çeviriyor.

"Bu işi çok hızlı ilerletiyorsun Conor."

"Yeterince hızlı değil. Benim yanıma taşın. Bir daire aldım."

Kaşları birbirine yaklaştı. "Bir daire mi aldın? Ne zaman?"

"Sen yokken üç gün boyunca yatağımdan zar zor kalktım ve ne kadar sürdüğünün önemli olmadığını fark ettim. Geri döneceğini ve döndüğünde seni kendim için isteyeceğimi biliyordum, bu yüzden dördüncü gün Logan'ı aradım. Şehrin yukarısındaki inşaatı bitiriyorlarmış ve bana iyi bir anlaşma ayarladı. Evrak işleri biraz zaman alacak ama yaklaşık iki ay içinde taşınabiliriz. Çok büyük değil ama şimdilik yeterli olacaktır."

Bir süre sessiz kaldı. Zihninin sakinleşmesi için biraz zamana ihtiyacı olduğunu düşünüyorum, bu yüzden bir cevap için zorlamak yerine, onu göğsüme katlayıp saçlarını okşayarak bekliyorum. İtiraz etmiyor, bu da savaşın yarısını kazanmak demek. Sanırım artıları ve eksileri tartıyor ve olanlarla barışıyor.

Çünkü gerçekten oluyor.

Nico'ya henüz taşınacağımı söylemedim. Logan'ın telefonu kapatır kapatmaz onu aramasını beklerdim ama aramadı, yani tüm suç bende. Bu konuyu yakında ele alacağım.

"Ambulans düşüncesi," diyor Vee, çenemi öpmek için başını kaldırarak. "Bu işi senin kadar kolay nasıl halledeceğimi bilmiyorum ama korkunun beni boğmasına izin vermemeye çalışacağım. Senin yolundan gideceğim."

"Bu bir evet mi?"

"Evet. Senin yanına taşınacağım."

Başını öpüyorum, içimi bir sakinlik duygusu kaplıyor. "Güzel. Hazır kabul etmişken, doğum kontrol hapi almayı bırak bebeğim. Hamile kalmanı istiyorum."

"Ben *o kadar* uyumlu değilim." Şakacı bir şekilde kafama vuruyor, sonra beni üzerinden itiyor ve yorganın altına bağdaş kurup oturuyor. "Sen delisin Conor. İki aydır çıkıyoruz."

"Ve?"

"*Ve* ne demek? Bu kesinlikle çok erken! Yavaşla biraz."

Yatak başlığına yaslanıp ona bakıyorum. "Neden çok erken olduğunu düşünüyorsun? Benim hakkımda şüphelerin mi var?"

"Hayır, demek istediğim o değil. Sadece... insanlar bunu bu kadar çabuk yapmazlar."

"O insanlar senin hayatını mı yaşıyor, Küçük Arı? Çünkü sadece tek bir şansın var, biliyor musun? Tekrarı yok."

Parmaklarımla oynuyor. "Bunu biliyorum."

"O zaman insanların ne düşündüğü konusunda endişelenmeyi bırak. Ne yapmak istiyorsanız onu yapın. Varsayımsal birileri bunun çok erken olduğunu düşünebilir diye kendinizi geri çekmeyin. Onların yaşayacakları kendi hayatları var. Bu bizim hayatımız."

Dudağını çekiştiriyor, gözleri benimkilerle buluşmadan önce bir an düşünüyor. "Nişanlı bile değiliz. Statümüzün yakınından bile geçmiyoruz ve sen şimdiden *çocuklardan* bahsediyorsun. Bu çılgınlık!"

"Eğer işleri hızlandıracaksa yarın parmağına bir yüzük takabilirim."

Gülüyor.

Sanki şaka yaptığımı sanıyormuş gibi yüzüme *gülüyor*.

Şaka yapmıyorum. Shawn'ın Jack'le defalarca ilişkisini bitirmesini izledim çünkü arkadaşları farklı şeyler denemesi gerektiğini söylediğinde onları dinledi.

Bazen sarhoş olduğunda, gözleri yaşararak, hayatındaki seçimler üzerinde hiçbir etkisi olmaması gereken insanları dinleyerek harcadığı yıllardan yakınıyor.

Logan'ın Cassidy'yi unutmuş gibi davranarak üç yılını boşa harcamasını izledim. O yıllar için her şeyden çok pişmanlık duyuyor.

Theo ya da Nico gibi olmayı tercih ederdim. Muhtemelen daha çok Nico. Kızı yakala ve asla bırakma. Theo, Thalia'dan hoşlanmıyormuş gibi davranarak çok uzun zaman geçirdi, onu bir arkadaş olarak tuttu çünkü eski korku onu geri tuttu.

Yıllar boyunca pek çok kızla tanıştım, seviştim, öpüştüm ve hatta çıktım ama Vee'den başkasına karşı bu kadar güçlü bir özlem duymamıştım. Benim için o olduğunu biliyorum. Tüm Hayes erkekleri için geçerli gibi görünüyor. Aşk tanrısı yeterince sert vurduğunda, işimiz biter.

Belki de DNA'mızda vardır. Gerçi son olaylara bakılırsa, babam tüm resmi çizene kadar bu tartışmaya açık. Yine de, onun dışında, Hayes bir kez kendini tamamen adadı mı, bu hayatımızın geri kalanı içindir.

Ya da belki sadece inatçıyızdır.

Her iki durumda da, zamanımı boşa harcamayacağım. Pişmanlık istemiyorum. Sonsuzluğumu istiyorum ve bunun şimdi başlamasını istiyorum.

"Seninle bir anlaşma yapalım Speedy," diyor Vee, başını boynuma yaslamak için sürünerek. "Benim koşmak üzere olduğum gibi koşturmadan bize bir yıl ver, sonra düğün mekânları, yüzükler ve çocuklar hakkında konuşabiliriz."

"Bir yıl mı?" Başım yatak başlığına çarpıyor. "Tanrım, kadın... Tamam. Bir yıl mümkün ama gelecek yılbaşı gecesi hap kullanıyor olmasan iyi edersin çünkü o günü yatakta bebek yaparak geçireceğiz."

Benden uzaklaşıyor, konuyu yeni kavramış gibi panikle gözlerini kırıştırıyor. "*Bebekler* mi? Kahretsin... Sence üçüzümüz mü olacak?! Ne şansımız var ki?"

Şimdi gülen ben oldum. "Ne yazık ki oldukça düşük, ama elimden geleni yapacağım."

OTUZ İKİ

Conor

D-GÜNÜ, GÖZLERİMİ KAPATTIKTAN SADECE BİRKAÇ DAKİKA SONRA GELİYOR.

Cody sabah saat sekizde kapıyı çalıyor ve beni derin, rüyasız bir uykudan çekip çıkarıyor. Eğer Vee göğsüme sarılmasaydı, bütün gece evin içinde volta atar, annem ve babamla karşılaşacağım için gergin olurum.

Yine de onun yakınımda olması kafamda harikalar yaratıyor. Saçlarımı karıştırıp boynumu öptükten sonra uykuya dalarken kız kardeş haberi bile beni uyanık tutamadı.

"Otuz dakika içinde alt katta." Cody yüzünü içeri uzatıyor, gözleri tişörtümün üzerine salyalarını akıtan Vee'yi tararken dudaklarında boktan bir sırıtma beliriyor. "Siz ikiniz çok *tatlısınız*, değil mi?" diyor sessizce. "Hadi ama. Theo, Shawn ve Logan'la saat dokuzda anne ve babamlarda buluşacağız, yola koyulsak iyi olur."

"Evet, tamam. Onda orada olurum. Bana bir kahve yapar mısın? Dörtlü espresso yeterli olur."

Ya da belki iki...

Başparmağını yukarı kaldırıyor ve hiç ses çıkarmadan, alışılmadık bir şekilde düşünceli bir tavırla kapıyı kapatıyor.

İsteksizce elimi yüzümü yıkıyorum, dişlerimi fırçalıyorum ve üzerime bir kot pantolon ile kapüşonlu bir tişört geçiriyorum. Vivienne'i gözümün önünden ayırmaktan ne kadar nefret etsem de, her ne halt olaksa ona tanıklık etmemesinin daha iyi olacağını biliyorum.

İyi bir şey olmayacağı kesin.

Başını, burnunu, yanaklarını ve gözlerini öpüyorum, onu yalayarak uyandırmak için yorganın altına dalmadan elimden geldiğince nazikçe uyandırıyorum.

Gümüş gözlerini açtığında "Gitmem gerek bebeğim," diyorum. "Ne kadar kalacağımı bilmiyorum ama kendini evinde hisset, tamam mı? Ben dönene kadar gitme."

Başını sallayıp doğruluyor. "Tamam, burada bekleyeceğim."

"Biraz daha uyu. Mia kalıyor ve eminim Cassidy, Thalia ve hatta muhtemelen Jack de bir ara gelecekler, böylece uyandığında yalnız olmayacaksın."

Kim bilir? Belki o zamandan önce dönerim.

Yanağını yastığıma gömüp arkasına yaslanıyor. "Sadece birkaç dakika daha," diye fısıldıyor. "Birkaç dakika içinde kalkacağım."

Alnına bir öpücük konduruyorum ve yorganı çenesine kadar çekip çıkıyorum, bedenim gergin.

Herkes çoktan aşağıya inmişti. Nico hiç uyumamış gibi görünüyor. Yere bakarken kahve fincanını kıracak kadar sert tutuyor. Bu kadar yoğun bir şekilde yere baktığı için onu rahatsız ettiğini düşünebilirsiniz.

"Vivienne nasıl?" Colt yeni demlenmiş bir fincan kahveyi elime tutuşturarak soruyor.

"O iyi. Bir şey söylemedi ama sanırım bize gerçeği söylemenin iyi bir seçim olup olmadığı konusunda endişeleniyor."

Nico, "Öyleydi," diye mırıldanıyor.

Daha fazlasını söylemeden kapı çalınıyor ve Cody dışarı çıkıp Theo, Logan ve Shawn'ı içeri alıyor.

"Orada buluşacağımızı sanıyordum," diyerek onları mutfığa kadar takip ediyor ve hemen kahve makinesini çalıştırıyor.

"Hep birlikte gidersek daha iyi olur diye düşündüm. İlk ben gelseydim avazım çıktığı kadar bağırmandan durabileceğimi sanmıyorum," diyor Logan, buzdolabında enerji içeceği ararken. Gözlerinin altındaki koyu halkalar onun da uyumadığını gösteriyor. "Oyun planı nedir?"

"Oyun planı falan yok," diye araya giriyor Shawn. "Sanırım en iyisi konuşmayı benim yapmam."

Theo'nun göğsünden saklı kahkahalar yükseliyor. "Hepimiz biliyoruz ki Nico her şeyi anlatana kadar tek kelime etmemize izin vermeyecek."

"Beni suçlayabilir misiniz? Hiç bilmediğimiz bir kız kardeşimiz var Theo. *On sekiz* yaşında," diye vurguluyor. "Bu ailenin bir parçası olması gerekirken on sekiz yılını yalnız geçirdi."

"Babamın onun varlığından haberi olmadığını unutmamalısın. Bilseydi kendi başının çaresine bakmasına izin vereceğini sanmıyorum."

Nico sakinleşmeye çalışarak nefes alıyor ama bu kez Mia'nın göğsünde var olmayan kırıksıklıkları nazikçe düzelden eli bile duruma yardımcı olamıyor. Genelde Mia'nın dokunuşuyla anında sakinleşirdi ama bugün her birimizin içinde o kadar çok duygu var ki, cevaplardan başka hiçbir şey bizi bir nebze olsun huzura kavuşturamıyor.

Logan ve Theo'ya dönmeden önce Mia'ya, "Vee'ye eşlik et," diyorum. "Cassidy ve Thalia geliyor mu?"

"Belki daha sonra. İşlerin nasıl gideceğine bakarız," diyor Logan. "Onun endişelenmesini istemiyorum. Her gün kusarak ve iyi uyuyamayarak zor birkaç hafta geçirdi. Buraya gelirse kızlar konuşacak ve o da endişelenecek."

"Peki ya Jack?" Shawn'a soruyorum.

"Benim aramamı bekliyor. Babamla işimiz bittikten sonra buraya döneceğimizi hissediyorum. Hala Rose'a nasıl söyleyeceğimizi bulmamız gerekiyor."

Bir yandan, ona söylemeye hakkımız olduğundan emin değilim; diğer yandan, annesinin gerçeği yönetmesini beklemek en iyi fikir olmayabilir. On sekiz yıldır saklıyor. Bir kız kardeşimiz olduğunu öğreneli dokuz saatten az bir süre olmasına rağmen, herkes onu şimdiden ailesi olarak görüyor. Hayatını nereye ait olduğunu bilmeden yaşamasına izin veremeyiz.

Beş dakika sonra, yedimiz iki arabayla yola çıktık. Yolculuk boyunca hiçbirimiz konuşmadık. Gerginlik yayla oynanacak kadar artıyor.

Ve annem kapıyı açtığında daha da kötüleşiyor. Dışarıda gergin, öfke, empati ve özür karışımı bir duyguyla sessizce onu izleyen oğullarını görünce yüzü bulutlanıyor.

Daha önce hiç bu şekilde habersizce toplu halde gelmemiştik -birleşik bir cephe gibi- bu yüzden bir şeylerin ters gittiğini hemen anlaması şaşırtıcı değil.

Kapıyı daha da açıp bizi içeri alırken tek kelime etmiyor, başına ya da yanağına kondurduğumuz öpücükleri kabul ediyor, her "*Seni seviyorum anne*" değişiminde sınırları geriliyor.

"Babanı çağırayım mı?" Kapıyı arkamızdan bir klik sesiyle kapattıktan sonra sorduğu ilk şey bu oluyor.

"Evet," diye homurdanıyor Logan, ses tonunu duruma göre olabildiğince hafif tutarak. "Gidip onu getirin lütfen."

Başını sallayarak oturma odalarından birini işaret ediyor ve aceleyle Salon.

Kendimizi rahat ettirmeye çalışırız. Ya da olabildiğince rahat. bu kadar sıkı sarılıyoruz.

Bu gerçek hayattaki bir kabus.

Bu sadece babamın ilişkisiyle ilgili değil. Bu sadece Rose'la da ilgili değil.

Annemle de ilgili. En çok canı yanacak olan o çünkü kocasının ihanetiyle ve babasının sadakatsizliğini yeni bir aile üyesi şeklinde ömür boyu hatırlatmasıyla uğraşmak zorunda kalacak.

Bir kez aldattığında - umarım bu sadece bir kez olmuştur - bir insan yarattı. Bir kız çocuğu. Annemin hep istediği bir kız.

Birkaç dakika içinde ne kadar acı çekeceğini hayal bile edemiyorum ve bu beni şimdiden her şeyi yeniden değerlendirmeye itiyor. Daha iyi hazırlanmalıydık. Bunu enine boyuna düşünmeliydik.

Bunun yerine buradayız, hâlâ şoktayız ve konuşmayı Nico yapıyor, ki bu da duruma hiç yardımcı olmuyor.

Artık geri dönmek için çok geç.

Shawn kollarını kavuşturmuş, pencerenin yanına park ediyor. Logan, Theo ve Colt'la birlikte Chesterfield kanepenin kolçağına tünerken ben de yan tarafta durup koltuğuma yaslanıyorum.

omzunu duvara dayamış. Cody piyano taburesinin üzerinde, içeri girer girmez babamı yere sermeye hazırlanıyormuş gibi parmaklarını çıtlıyor.

Nico odanın ortasında, omuzlarını geriye atmış bir şekilde duruyor.

Babam oturma odasına girdiğinde tereddüt ediyor, etrafına bakınıyor, ifadesi şüpheli ve gergin.

"Otur," diyor Nico, sesi fısıltıyı pek geçmiyor ama beni iliklerime kadar ürpertecek kadar buyurgan. İki koltuğu işaret ediyor, annemle babam oturana kadar bekliyor. "Bunu söylemenin kolay bir yolu yok ama cevaplara ihtiyacımız var."

"Ne cevabı, evlat?"

Nico'dan kibirli bir üstünlükle sarmalanmış kaba bir cümle ve babam da aynı dozda zehirli kelimelerle karşılık veriyor.

Birini tanımak için biri gerekir.

Nico patlayıcı karakterini büyükbabamızdan aldı. Kısmen babamı atlamış olsa da, Nico'nun hırçınlığına rakip olabildiği zamanlar var.

"Dürüst olmak en iyisi olurdu," diye gürlüyor Nico, babasının ses tonundan etkilenmeden. Üstünlüğün kendisinde olduğunu biliyor. "On sekiz yıl önce annemi neden aldattığınla başlayalım."

Beklendiği gibi, babanın tavrı değişir. Yüzü bir anda kızarır. Annemin de öyle, ağzı açık kalıyor ama hiç ses çıkmıyor. Aslında, oda tamamen sessizliğe gömülüyor. Öyle bir sessizlik ki, tozun çöküşünü bile duyabilirsiniz.

Babamın duruşunu düzeltmesi, omurgasını dikleştirilmesi, çenesini bir kabul jestiyle kaldırması için sonsuzluk gibi gelen yirmi kalp atışı geçmesi gerekiyor.

"Nasıl öğrendiğinizi bilmiyorum ama nedeni ya da ayrıntıları sizi ilgilendirmez," diyor, yedi oğlu her hareketini izlerken sözlerinin arkasına sert bir otorite koyarak. "Bazı şeyler annenizle benim aramda. Sizin duymanız için değil." Annemin elini tutuyor ve omzunu geriye atarak ona izin verdiğinde neredeyse diz çöküyorum.

Biliyordu.

Başından beri biliyordu.

"Bu geçmişte kaldı," diye karşı çıkıyor, gözleri yalvarırcasına her birimize bakıyor. "Bunu orada bırakalım, tamam mı? Olanlarla barıştık."

"Artık bunun için çok geç anne. Bu geçmişte kalmadı. Şu anda yaşıyoruz, o yüzden konuşacak."

Bunu Nico söyledi sanırsın. Belki Logan. Colt bile uyabilirdi ama Elleri titreyen, gözleri babama doğru hançer gibi fırlayan *Shawn*.

"Bir adım geri çekilelim, tamam mı?" Theo araya girerek, "Adı neydi baba?" diye ekliyor.

Dün gece Vee'ye inanmakta çok zorlandı. O ve babam her zaman çok yakınlardı ve babamı suçlamamız Theo'nun hiç hoşuna gitmedi.

Doğrulamayacağımız bir şey. Az önce duyduğu itiraf fikrini kesinlikle değiştirdi ama Rose'un kız kardeşimiz olduğuna hâlâ ikna olmuş değil.

"Kadın," diye açıklıyor. "Adı neydi?"

"Ne fark eder ki?" Babam dikleniyor. "Bu sizi ilgilendirmez çocuklar."

"Lanet soruya cevap ver," diye tersliyor Logan, şüpheli öfkesini kaybederek.

"Ağzından çıkanı kulağın duysun!"

"Rebecca Bloom," diyor annem yenilgiye uğramış bir halde, Theo'nun argümanlarını farkında olmadan boşa akıtırken yüzü hüznle kaplı.

Belki babamı aldattığı için affetmişti ama yıllardır bizden sakladıkları bu sırrın ortaya çıkması, kapatmak için savaştığı yaralarını deşiyor. Hatırlatmanın derin yaralar açtığı gün gibi ortada.

Babamın elini tutmasına rağmen kendi içine kapanıyor ve gözlerindeki ışıltı kayboluyor, sanki o anılar doğrudan yüzeye çıkıyormuş gibi. Sanki o lanet kabusu yeniden yaşıyormuş gibi.

"Bir hata yaptım," diye devam ediyor babam, geri çekilerek.

Eminim bunun bizi yatıştırmaya yetmeyeceğini çok iyi biliyordur. Almak için geldiğimiz bilgiyi alana kadar bu konuşma bitmeyecek.

"Affedilmeyi hak etmedim ama anneniz olağanüstü bir kadın. Bana ikinci bir şans verdi." Gözlerimizin içine bakma sırası onda. "Onu ve hepinizi hayal edebileceğinizden çok daha fazla seviyorum. Ailem her zaman önceliğim olmuştur."

Ciddiydi. Ciddi olduğunu biliyorum ama bu sözler haberler karşısında hiçbirimizi yatıştırmıyor.

En azından Nico'yu.

Sıkılı yumrukları, o saldırmadan önce aldığımız tek uyarı. "Bunu kızına anlat," diye feveran ediyor. "Bekle, yapamazsın çünkü onun varlığından haberin yok!"

Babam solgunlaşır. O kadar beyazlaşır ki yürüyen bir ölü gibi görünür. Gözleri faltaşı gibi açılmış, elleri titriyor. Annemin sıkıntılı *kızı* kalbimi bir bıçak gibi delerken ağzından tek bir kelime bile çıkmıyor.

Beni diri diri yakıyor.

Annemi incitmenin beni ne kadar inciteceğini fark etmemiştim. Bu gerekli bir kötülük olabilir, ama bu durumu daha az acı verici yapmıyor.

"Böyle öğrendiğin için üzgünüm anne," diyor Logan, sesi yumuşak, kendini kontrol etmek için savaşıırken çenesi çalışıyor. "Seni bu şekilde zor durumda bırakmak istememiştik. Bunu daha dün öğrendik... henüz kafamızı toparlayamadık."

"Bir kız mı?" Babam sonunda soluk soluğa kaldı, sesini korku kaplamıştı. "Neden bahsediyorsun sen?"

"Adı Rose," dedi Cody.

"On sekiz yaşında, zeki, yetenekli," diye sıralıyor Nico, zaten küçük kız kardeşimize karşı son derece korumacı.

Mia'nın kanatları altında okurken zamanının çoğunu onunla geçirdi ve kızdan hoşlandığı çok açık.

Kız çabuk, komik ve Nico'nun öfke nöbetlerinden hiç korkmuyor. Bence bunu oldukça etkileyici buldu. Artık onun aileden biri olduğunu biliyor ve Nico'nun uğruna kolunu feda edebileceği insanlar listesine girdi.

"En başından beri bu ailenin bir parçası olmalıydı," diye devam ediyor. "*Bizim* korumamız altında olmalıydı, ama bunun yerine hayatı boyunca bir karavan parkında yaşadı!"

"Onun benim kızım olduğundan nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?" Babam sessizce soruyor, cesaretini toplayıp Nico'ya bakmadan önce hiçbir şeye bakmıyor, yüzünde tanıma ifadesi beliriyor. "Sadece zaman çizelgesi uyduğu için-"

"Size benziyor," Theo malzemeleri. "*Bize* benziyor. Daha çok Nico'ya benziyor, o yüzden çok çirkin olduğunu düşünebilirsin ama gerçekten çok güzel. Siyah saçlı, siyah gözlü. Dediğin gibi, zaman çizelgesi uyuyor ve..." Vee'nin sözlerini aktarmamda bir sakınca olup olmadığını kontrol etmek için bana bakıyor.

"Rose kız arkadaşımın kız kardeşi," diyerek annemle babamın dikkatini çekiyorum. "En azından hayatı boyunca böyle düşündü ama artık akraba olmadıklarını biliyoruz." Babamın gözlerinin içine bakıyorum. "Sana Derek Atkinson'ı sormuştum, hatırlıyor musun?"

"Evet. Sana onu tanımadığımı söylemiştim."

"O benim kız arkadaşımın babası. Rebecca ile evli. O artık *Bloom*, tabii ki."

"Mesele şu ki," diye devam etti Shawn, konudan sapmadan bu işin özüne inmek için sabırsızlanıyordu. "Bu işe karışan hiç kimsenin yalan söylemek için bir nedeni yok. Rebecca Rose'u yıllarca senden sakladı. Conor'ın ilişkisi neredeyse dağılıyordu çünkü öyle kalması için çok çaresizdi. Bence ilk hamleniz Rebecca'ya ulaşmak olmalı. Konuşmalısın. Ve kesinlikle kızınla tanışmalısın. Ona bir göz atın ve babalık testine ihtiyacınız olup olmadığına karar verin. Ayarlanabilir."

OTUZ ÜÇ

Vee

Terli ellerimi bacaklarımda aşağı yukarı silerek koltuğumda kıpırdanıyorum. Rose yanımdaki sandalyede oturuyor, bütün gece ağlamaktan gözleri pembeleşmiş ama dudaklarında bir gülümseme hayaleti var.

En güzel siyah A kesim elbisesini giymiş, saçlarını da benim sayemde topuz yapmış. Topuzdan memnun kalması iki saat sürdü. Kakülünü hemen ortadan ayırmama izin verseydi daha çabuk olurdu.

Her beş saniyede bir kapıya bakıyor, biyolojik babası ve karısıyla tanışmayı bekliyor.

Dün yedi kardeşin ilişkisi hakkında onunla yüzleşmesinden sonra Robert Hayes, babam ve Becca'yla buluşmak için randevu ayarladı.

Hiç vakit kaybetmeden dün gece karavan parkını ziyaret etti. Bugün, Rose ve benimle birlikte tekrar buluşacaklar.

Conor dün gece beni eve on dakika geç bıraktı. Babam ve Becca Rose'a gerçeği çoktan anlatmışlardı ve eve girdiğimde üçü de ağlıyordu.

Rose'un ilk şoku atlatmaya başlaması için dört saat, iki paket mendil ve bir sürü kucaklaşma gerekti. Şiltelerimizi yere atıp bir araya getirdik ve bütün gece ona sarıldım, öğrendiklerini yavaş yavaş kabullenirken saçlarını okşadım.

Bu sabah ağladı, Robert ve Monica'nın toplantıyı iptal edeceklerini düşünüp panikledi, sonra da bir skandalı önlemek için sessiz kalması için para ödemeye çalışacaklarını düşünüp panikledi.

Kardeş olmadığımızı ve babamın onun biyolojik babası olmadığını anladığında yine ağladı. Sonra hakkında hiçbir şey bilmediği yedi erkek kardeşi olduğunu fark ettiğinde yine ağladı.

Ben de onunla birlikte ağladım, yani şu anda ikimiz de pembe gözlü, burnunu çeken, sümüklü pislikleriz. Bay ve Bayan Hayes'i Country Club'daki özel bir etkinlik odasında bekliyoruz. Yarım saat erken geldik, çünkü Rose bir delikte volta atıyordu.

ve babam onu buraya getirmemizin daha iyi olacağına karar verdi.

Kapı on dakika sonra açılır. Bay Hayes içeri girdi.
Kol.

Küçük kız kardeşimin biyolojik babasıyla ilk kez tanışmasını yaşlı gözlerle izliyorum. Onların konuşmalarını ve Becca'nın Robert Hayes'in gözyaşları içindeki özürleriyle kesilen "*çok üzgünüm*" sözlerini dinliyorum. Monica kabaran duygularını saklayamıyor. Rose'a sarıldığında hüngür hüngür ağlıyor.

Bunu beklemiyordum. Burada olmasını hiç beklemiyordum. Sadece ortaya çıkmakla kalmadı, Rose'un hoş karşılandığını ve ailenin bir parçası olduğunu hissetmesi için elinden geleni yapıyor.

Bu gerçekten onun ve Robert'ın evliliğinin derinliğini gösteriyor. Karakterinin gücünü. Burada olmak zorunda değildi. Rose, Robert'ın sadakatsizliğinin yaşayan bir sembolü ama yine de çaba gösteriyor. Rebecca ile aynı havayı paylaşmak anlamına gelse de onun yanında yer alıyor.

Monica Hayes az önce idolüm oldu.

Özürlerin ve sözlerin bitmesi zaman alıyor ve hepimiz tekrar oturuyoruz, Rose masanın başında, her iki ebeveyn seti de iki yanında. Ben babamın yanındayım, kolumu gözyaşlarıma boğuyorum.

Çok daha fazla boş koltuk var, oda daha büyük kutlamalar için tasarlanmış: doğum günleri, vaftiz törenleri, bar mitzvahlar vs.

"Umarım sakıncası yoktur..." Robert az önce odaya giren garsona başıyla selam verdikten sonra Rose'a dönerek, "Umarım sakıncası yoktur," diyor. "Ama ailenin geri kalanıyla tanışmak istersin diye düşündüm."

Garson çift kapıyı açıyor ve tüm Hayes ailesi teker teker odaya doluyor.

"Merhaba abla," diye söze başlayan Logan, Rose'u koltuğundan çekip çıkarırken herkesten önce davranıyor. "Eğer bana kendimi tanıtmam gerektiğini söylerseniz, bu hiç hoşuma gitmez." Rose kıkırdıyor, herkesin bakışları altında yanakları kızarıyor.

"Logan," diyor, gerginliği azalıyor. "Tanıştırmaya gerek yok."

"Aferin kızıma." Logan kızın başını okşuyor, sonra da onu kucaklıyor.

"Onu tekeline almayı bırak," diye homurdanan Theo, Logan'ı iterek uzaklaştırıyor.

Rose'un gülümsemesi Jack'in omzunun üzerinden bana bakana kadar artıyor, mutluluk gözyaşları yanaklarından aşağı süzülüyor.

Elimde değil, yine gözlerim doluyor ve bir peçete kapıp Conor yaklaşırken gözyaşlarımı siliyorum. Bunu fark eden tek kişi ben değilim. Babam gözlerini benden kaçırıyor ve oturduğu yerden kalkıyor, yüzü kasvetli.

Kendimi Conor'a bağlarken kalbim biraz daha hızlı çarpıyor. "Baba, erkek arkadaşım ile tanış."

"Conor Hayes," diye teklif ediyor Conor, babamın tokalaşması için elini uzatıyor.

Babamın yüzü rahatlamadan ve Conor'ın elini tutmadan önce aralarında yüklü, sessiz bir an geçiyor. "Seni vurmadığıma sevindiğimi söylemeliyim evlat."

"Pardon?" Nico'nun kafası bize doğru döndü. "Onu *vurmak* mı?"

"Uzun hikâye," diyor Cody, Nico'nun omzunu sıkarak. "Komik de bir hikâye. Sonra anlatırım, şimdi git garsonlara hırla. Açlıktan ölüyorum, kardeşim."

"Cody! Ağzını topla," diye azarlıyor Monica gözlerini kısarak. "Terbiyeli ol." Hayes'lerin hepsi kahkahalara boğulur ve böylece havadaki gerilim bir anda yok olur.

Şarap kadehim boşalır boşalmaz Conor bir garson çağırıyor. Ana yemekten sonra masadaki tabaklar kalkıyor ve tatlıları bekliyoruz.

Rose son bir saattir hayat hikayesini anlatıyor, masadaki her Hayes'in soru üstüne sorularıyla tahrik oluyor. Hepsile ne kadar kolay uyum sağladığını, şakalaştığını görmek şaşırtıcı.

Dün geceki ağlamaklı kızıdan geriye hiçbir şey kalmadı. Kendine güvenen, arsız haline geri döndü ve bu kadar dayanıklı olmasına sevindim. Onun yerinde olsaydım, bu haberi kabullenmekte zorlanırdım.

Rose öyle değil. O bunu kesinlikle seviyor. Aslında hepsi değil, Robert ya da Monica ile konuşurken ağzı sıkı ve tetikte ama kardeşlerinden biri dikkatini çeker çekmez tüm tavrı değişiyor.

Cody ağabeyleri olması hakkında ne düşündüğünü sorduğunda Rose, "Hep bir erkek kardeşim olsun istemiştım," diye itiraf ediyor. "Ve şimdi yedi tane oldu. Ne kadar havalı değil mi?!"

"Bana sorarsan oldukça havalı," diye onaylıyor Logan.

"Evet, hayır," diye kıkırdıyor Cassidy, Rose'a bakarak. "O kadar heyecanlanma. Yakında seni delirtecekler." "Neden?"

"Erkek arkadaşın var mı?" Thalia kolasını yudumlarken soruyor.

Yedi kardeşin hepsi Rose'a odaklanmış, cevabı beklerken, çocuklar dışında oda birden sessizleşiyor.

"Şey... sayılır."

"Sayılır mı?" Theo kaşlarını kaldırarak soruyor. "Bir *nevi de* ne demek? Ne demek istiyorsun?"

"Bir süredir bir ayrılıp bir barışıyoruz," diye açıklıyor ve yardım için bana bakıyor. "Bana bakma. Liam'dan hoşlanmadığımı biliyorsun."

"Liam mı?" Colt gözlerini kısarak soruyor. "Liam kim? Bana Liam Montgomery ile çıktığını söyleme."

"Justin'in kardeşi mi?" Mia'nın nefesi kesilir.

Rose başını sallayınca Cody'nin çatalı tabağında takırdayarak yere düştü. "Liam'la çıkmana imkân yok. O bir aptal Rose."

"Sana söylemişim," diye şarkı söylüyor Cassidy, Noah'nın yüzündeki çikolatayı silerken. Çok tatlı bir çocuk, babasının tıpatıp aynısı; siyah saçlı, siyah gözlü, küçük, şirin bir çocuk.

Sırıttığında gamzeleri çıkıyor. "Şu andan itibaren, etrafındaki her erkek yedisinin nefesini ensesinde hissedecek."

"Daha on sekizinde bile değilsin Rose," diyor Nico, kolunu Mia'nın sandalyesinin arkasına atarak. "Erkekler için vaktin var. Okuluna odaklan."

"İkiyüzlü," diye mırıldandı Mia. "On dokuz yaşımdayım. Belki de bunun yerine okula odaklanmalıyım-"

"Sen benimsin," diye araya giriyor ve boş şarap bardağını masaya geri koyduğunda garsona işaret ederken tartışmaya girmiyor. "Sen kaçarsın, ben kovalarım."

Bir kahkaha uğultusu üzerimizde yankılanıyor. Noah sürünerek Conor'ın sandalyesine yaklaştığında bir an için konuşmayı duymazdan geliyorum. Çocuğu kucağında hafifçe zıplatarak ayağa kaldırıyor. Çok uzun sürmüyor. On saniye içinde Noah sıkılıyor ve Conor onu tekrar yere bıraktığında sürünerek Cody'nin yanına gidiyor.

"Liam'la ben ilgilenirim," diye düşünüyor Colt, yanından geçen garsondan bir bira alırken. "Adamdan hoşlandığını bana dürüstçe söylersen, yarına kadar onu saat gibi çalıştırırım."

"Gerçi birkaç gün pek sevimli olmayabilir," diye araya giriyor Cody, çikolatalı kekten küçük parçalar yedirirken gözlerini Noah'dan zorlukla ayırıyor. "Colt her şeyi en iyi yumruklarıyla açıklar."

"Kızı korkutma," diye homurdanıyor Thalia. "Ne istersen düşün, ama kiminle çıkacağına ikiniz de karar veremezsiniz."

"Conor o kadar sessiz nefes alıyor ki benden başka kimsenin duyduğundan şüpheliyim."

"Biliyorsun..." Rose düşünceli bir şekilde koltuğuna geri yaslanıyor, dudaklarında kurnaz bir gülümseme beliriyor. "Onunla içten bir konuşma yapsan hiç fena olmazdı. Tam bir fahişe."

"Rose!" Logan elini teatral bir şekilde göğsüne götürerek tersledi. "*Dil*, tatlım."

Bir kahkaha dalgası daha masanın etrafında dolaşır.

Theo kadehini kaldırarak, "Aileye hoş geldin kardeşim," diyor. "Burada hepimiz deliyiz."

"Kesinlikle öyleyiz," diye itiraf ediyor Cassidy, odanın içinde elden ele dolaşmayı bitirdiğinde Noah'nın koltuk altlarını kavramak için eğiliyor. "Bazıları diğerlerinden daha fazla, değil mi bebeğim?" Noah'yı yerden kaldırırken onu durduran Logan'a sırtıyor.

"Kaldırmakla ilgili ne dedim ben?" diye çıkışarak çocuğu kucağına aldı. "Sen çalışıyorsun Logan. Bütün gün onu kaldırmıyor değilim."

"Etrafta olduğumda bunu yapmama izin vermen için bir sebep daha." Logan onun başını öpüyor ve Noah'nın başına da bir öpücük konduruyor. "Hiç hafiflemiyor."

"Cass'i tekrar hamile bırakmadan önce Noah'nın yürümeye başlamasını beklemeliydin," diye karşılık veriyor Shawn. "Böylece onu bu kadar çok taşımazdı."

"Sesini alçaltamadığına göre, Eli'ye kadar bekleyeceğiz..." Küçük yumruğunu okşuyor, "...bir tane daha yapmadan önce yürümeye başlamasını."

Logan'ın yüzünde oyuncakları elinden alınmış bir çocuğun ifadesi belirdiğinde gülmemek için yanağımı ısıyorum.

"Hayır, hayır, hayır, bu şey gibi... ne? İki yıl," diye sızlanıyor. "Biraz yumuşatacağım, tamam mı? Eli geldiğinde bir tane daha yaparız."

"O bir sakız makinesi değil, kardeşim," diye kıkırdıyor Conor yanımda.
"Bırak dinlensin."

"Ama... Bir kızım olsun istiyorum. Hadi prenses, söz vermiştin. Sadece bir tane daha, tamam mı?"

"Bir çocuk daha mı?" Nico buna inanmıyormuş gibi gözlerini ona diker. "Evet. Bir tane daha. Bir tane daha, sonra kısa bir ara vereceğiz."

Tanrım... Kaç çocuk istiyor? Görünüşe göre Hayes erkekleri bebek yapma makineleri çünkü Theo daha sonra İrlandalı ikizleri deneyeceklerini açıklayacak.

Bu aileyi seviyorum. İlişkilerini, etkileşimlerini ve şakalaşmalarını. Birbirlerini en iyide ve en kötude desteklerken gördüklerini söyledikleri için seviyorum. Ve eğer tedbiri elden bırakırsam, yıl sonuna kadar bunun bir parçası olacağımı seviyorum.

EPİLOG

Conor

YOUNTVILLE MALİKANESİ düğün hafta sonu boyunca kapalıdır. Logan müstakbel eşini ağırlamak için yüz yirmi iki oda, yirmi iki süit, bir spa, bir havuz ve yirmi dönümlük arazinin tamamını rezerve etti.

Colt yanımda, kafası neredeyse gözle görülür bir şekilde dumanlı, Abby ise gevezeliği hiç bırakmıyor.

Colt'un Abby'yi yanına alması Vee'nin fikriydi. Geçen hafta hâlâ kimseye sormadığını söylediğinde, Abby'nin arkadaşı olarak gelmeyi çok isteyeceğini söylemişti.

Beklenti yok.

Colt'un aradığı şey de *beklentisizlik* olduğu için kabul etti. Şimdi hareket halindeki arabadan inip Newport'a koşturaya hazır görünüyor. Abby bu sabah onu aldığımızdan beri hiç susmadı. Uçuş boyunca da hiç durmadan konuştu.

"Bebeğim, nefes almayı unutuyorsun," diye mırıldandı Vee, en az Colt kadar bıkmış görünüyordu. "Bir süreliğine susmaya ne dersin? Artık kimse dinlemiyor."

Abby kollarını göğsünde kavuşturarak suratını asıyor. "Kusura bakma ama sessizlikten hoşlanmadığımı biliyorsun ve başka kimse de konuşmaya başlamadı. Heyecanlıyım, tamam mı? Daha önce hiç uçağa binmedim, lüks bir otele gitmedim, hatta düğüne bile gitmedim. Yani, gelinliğimi *gördün* mü?! Çok güzel! Bir film yıldızı gibi görünüyorum!"

"Onu aldığımda ben de oradaydım," diye hatırlatıyor Vee, dikiz aynasından bana bakarak. "Müzik mi?"

"Tanrım, evet," diye homurdanıyor Colt, radyonun sesini sonuna kadar açarak.

Bu işe yaramış gibi görünüyor. Ben otelin dışına, Nico'nun G Wagon'unun yanına park edene kadar Abby'nin ağzını bıçak açmıyor. O ve Mia buraya dün gece gelmişler. Uçuş boyunca kız arkadaşının paniklemesini izlemeyi reddederek beş yüz mil araba sürmüş.

Kırbaçlanmaktan bahsediyorum.

Kiralık arabalar otoparkı dolduruyor, ancak konukların beşte biri bile burada değil. Bu akşamki prova yemeği için sadece yakın aile ve nedimeler var. Diğer iki yüz konuk yarın tören için gelecek.

Odalarımıza yerleşiyoruz ve iki saat sonra dışarıdayım, kendimi toparlamak için kısa bir an ayırıyorum.

"Hazır mısın?" Herkes prova yemeği için oturacağımız mekâna doğru akın ederken Logan da bana katılıyor.

Zippo'mu ateşleyip derin bir nefes çekerken ellerim titriyor. Altı aydır sigara içmemiştim ama bu gece kendimi rahatlatacak bir şeye ihtiyacım var.

Neden gergin olduğumu bile bilmiyorum. Bunu bu gece, tüm ailemiz izlerken yapmak istediğimden eminim ama Vee'ye bir yıl söz verdiğimi ve sadece sekiz ay olduğunu da hatırlıyorum.

"Evet. En kötü ne olabilir ki, değil mi?"

"*Hayır* diyebilir," diye kıkırdıyor, kapı açılıp Nico, Theo ve Shawn peşinde olduğu halde binadan çıkarken omzunun üzerinden bakıyor.

Altı kardeşimin altısı da ne olacağını biliyordu. Logan ve Cassidy'nin prova yemeklerini bu şekilde bölmeme aldırmadıklarını kontrol etmem gerekiyordu ve Hayes'ler arasında haberler hızlı yayılıyor.

Bilmeyen tek Hayes Rose. Mia'nın da bilmemesi gerekiyordu çünkü Rose'la neredeyse ayrılmaz ikili olmuşlardı ama Mia'nın piyano çalmasını istiyordum.

Rose sır saklamakta berbattır, bu yüzden Vivienne'in babasından tek kelime etmemeye söz aldım. Her ne kadar eski moda olsa da ondan izin istedim. Doğru hissettirdi ve kafama bir tüfek doğrultulmasını istemedim. Neyse ki bu şekilde bitmedi.

Son sekiz ayda daha da yakınlaştık. O, Rose ve Becca, benim ve Vee'nin evinden iki sokak ötedeki bir konağa taşındıklarında daha da yakınlaştık.

Babam bir kızı olduğunu öğrendiğinde duruma ayak uydurdu ve Nico'ya Rose'a bir portföy oluşturması ve bilseydi alması gereken çocuk nafakasını yatırması talimatını verdi. Annemle babamın yüksek aylık gelirleri göz önüne alındığında, Rose'un alması gereken on sekiz yıllık nafaka toplamı bir milyon dolara yaklaşıyordu.

İlk başta parayı istemediğini söyleyerek dişi bir aslan gibi mücadele etti ama Nico ve babamla uzun bir sohbetten sonra pes etti.

İki ay sonra, paranın üçte birini küçük bir şehir evi almak için kullandı. Derek, Logan ve Cody'nin memnuniyetle üstlendikleri bir yenileme projesiydi.

Karavandan taşındıktan sonra Rose paranın bir kısmını üniversite harcını ödemek ve iki araba almak için kullandı: biri kendisi için, diğeri de Vivienne için - Rose'u ön planda tuttuğu onca yıl için bir teşekkür hediyesi. Benim alacağım yepyeni üstü açık Mustang değil ama Vee küçük VW Beetle'ını çok seviyor.

Colt bize dışarıda katılıyor, bir eliyle sigara paketini çıkarırken diğeri eliyle şakağına masaj yapıyor. "Tanrıya şükür Abby'nin ayrı bir odası var, yoksa

onu uykusunda boğmak," diye homurdanıyor. "Hâlâ konuşuyor." "Cody daha gelmedi mi?" diye soruyorum.

"Hayır, üzgünüm kardeşim. On dakika önce aradı, uçağa daha yeni bindiler, yani en az iki saat daha burada olmayacaklar."

"Kimi getireceğini bilen var mı?" Logan gri bir duman bulutu çıkararak soruyor. "Bana tek söylediği 'göreceksin' oldu."

Hepimiz aynı anda başımızı sallıyoruz çünkü kimi davet ettiğini sorduğumuzda Cody hepimize bu şekilde davranıyor. Bu gizlilikten hiç hoşlanmıyorum. Bu beni tek dizimin üstüne çökmekten daha fazla geriyor.

"Pekâlâ, içeri girelim," diyor Logan kapıyı açarken. "Annem bütün gün Cass'ten daha çok panikledi. Bir dakika geç başlayan yemek yüzünden onları kızdırmak istemiyorum."

Biz yemek yerken zaman durur. Yani, onlar yerken. Tabağımdaki hiçbir şeye dokunmuyorum, midem sıkışmış, zihnim isyan modunda. Lanet olsun. Bunu bu kadar resmi yapmamalıydım. Tüm ailem izlemeden daha kolay olurdu ama artık çok geç.

Takım elbise ceketimin iç cebindeki saten kutu, garsonlar masaları topladığında göğsümde bir delik açıyor.

Mia ayağa kalkarak bana güven verici bir bakış attı. Ondan Vee'nin en sevdiği şarkıyı fon olarak çalmasını istedim. O ayağa kalkar kalkmaz, bunun o an olduğunu anladım.

Artık geri dönüş yok.

Sanki kalbimin göğsümde üç kez çarpmasının tek nedeni bu ana kadar olan birikimmiş gibi sinirlerim bir anda buharlaşıyor. Derin bir nefes alarak sandalyemi kenara itip ayağa kalkıyorum.

Ama sonra Mia adımlarının ortasında donup kalıyor, yeşil bakışları arkamdaki bir şeye takılıyor. Yanakları hafifçe soldu, yüzü derin bir şokun resmiydi. Aynı bakış Colt ve Nico'ya da yerleşiyor ve lanet olası büyük bir ağırlık atmosferi geriyor.

Dönüp onları bu kadar telaşlandıran şeyin ne olduğunu kontrol ediyorum. Kapıda Cody'yi gördüğümde kalbim tekrar çarpıyor, hantal vücudu üç parçalı bir takım elbise giymiş, saçlarını topuz yapmış.

Sonra dikkatim kolundaki kıza kayıyor.

Aklından ne geçiyordu, Cody?

Çok Zor - Gizli Çekim

Çok Güçlü'yü okuduğunuz için çok teşekkür ederim. Lütfen birkaç dakikanızı ayırıp bir yorum ya da puan bırakın. Bana çok yardımcı oluyor.

Umarım Conor'ın hikâyesini beğenmişsinizdir. Sırada Cody var ve sizi duygu dolu bir rollercoaster yolculuğuna çıkaracak.

[Buradan ön sipariş](#) verebilirsiniz ve yayınlanmadan önce ilk bölümü okumak isterseniz, bültenime [kaydolmak](#) için **[bu bağlantıyı](#)** takip edin. Bölümü doğrudan gelen kutunuza alacaksınız.

I. A. Dice Yazarının Diğer Kitapları

[Bozuk Kurallar \(Broken #1\)](#)

[Bozuk Sözler \(Broken #2\)](#)

[Kurtuluşun Sesi \(Deliverance #1\) Kefaretin
Tadı \(Deliverance #2\)](#)

[Too Much \(Hayes Brothers
#1 Hayes \) Hayes Brothers Hard
\(Hayes Brothers #5\) \(\) Too
Strong_ \(#4\) Too \)Too Wrong
\(Brothers Too Sweet Hayes
Brothers #3#2](#)

Bağlanalım!

[Web sitesi](#)

[Instagram](#)

[Facebook](#)

[Okuyucu Grubu](#)

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

